

30

LECIE

TOWARZYSTWA
SPORTOWEGO

WISŁA

W KRAKOWIE.

1906

1930

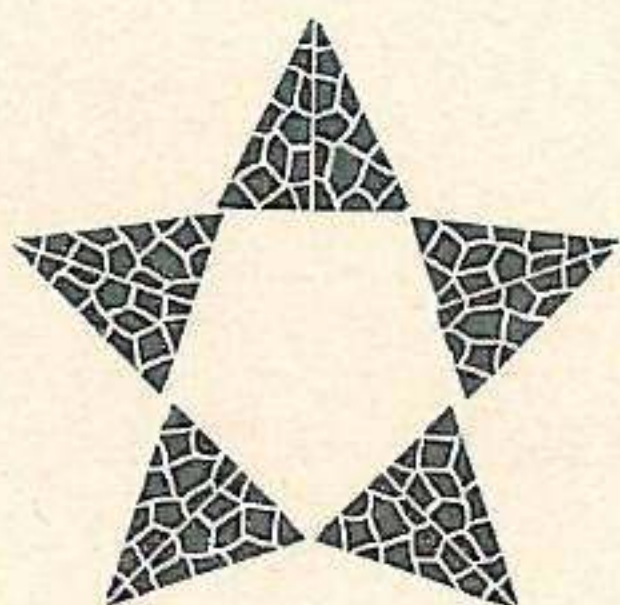
TOWARZYSTWO SPORTOWE

» WISŁA «

W KRAKOWIE

W TRZYDZIESTOLECIE SWEGO ISTNIENIA

1906 – 1936

M A J 1 9 3 6

NAKŁADEM TOWARZYSTWA SPORTOWEGO „WISŁA“ W KRAKOWIE

142

DRUKARNIA ZWIĄZKOWA W KRAKOWIE, UL. MIKOŁAJSKA L. 13
pod zarządem Józefa Dziubanowskiego.

Old. Honor. Sportowego Miasta

Edward Śmigły-Rydz

Protector Towarzystwa Sportowego »Wisła«,
Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, gen. Edward Śmigły - Rydz

Prezydjum honorowe
Komitetu Jubileuszowego Towarzystwa Sportowego
»Wisła« w Krakowie.

Michał Gnoiński, Wojewoda krakowski,
Ks. Arcybiskup Dr Adam Ks. Sapieha, Metropolita krakowski,
Gen. Bryg. Jerzy Narbut-Łuczyński, Dowódca Okręgu Korpusu Nr. 5,
Gen. Bryg. Józef Olszyna-Wilczyński, Dyrektor Państw. Urzędu Wych.
Fiz. i PW.,
Juljusz Ulrych, Minister Komunikacji,
Dr Mieczysław Kaplicki, Prezydent stoł. król. m. Krakowa.

Komitet honorowy:

Inż. Aleksander Bobkowski, Wiceminister Komunikacji,
Gen. Bryg. Władysław Bończa Uzdowski, prezes P. Z. P. N-u,
Dr Karol Bunsch, prezes Tow. Gimn. »Sokół« w Krakowie,
Marjan Dąbrowski, naczelny redaktor »Ilustr. Kuryera Codziennego«,
Kazimierz Dobija, dyrektor »Ilustr. Kuryera Codziennego«,
Dr Józef Flach, prezes Syndykatu Dziennikarzy Krakowskich,
Ppłk. Jan Gabryś, szef Okr. Urzędu Wych. Fiz. i PW w Łodzi,
Nadinsp. Julian Geib, prezes Ligi P. Z. P. N-u,
Pułk. Dypl. Kazimierz Glabisz, prezes Polskiego Komitetu Olimpijskiego,
Ppłk. Leopold Goebel, prezes Klubu sportowego »Warszawianka«,
Ryszard Goetel, dyrektor IX Gimnazjum Państw. w Krakowie,
Prof. Dr Walery Goetel, prezes Akad. Związku Sport. w Krakowie,
Prof. Wlastimil Hoffman, art. malarz,
Dr Rudolf Jędrzejowski, dyr. Banku Związku Spółek Zarobkowych,
Zygmunt Klemensiewicz, dyrektor Ubezpieczalni Społecznej w Krakowie,
Dr Stanisław Klimecki, wiceprezydent m. Krakowa,
Stanisław Kochanowski, dyrektor Kom. Pow. Kasy Oszcz. w Krakowie,
Dr Władysław Krupa, poseł na Sejm R. P.,
Prof. Tadeusz Łopuszański, b. wiceminister W. R. i O. P.,
Kornel Makuszyński, literat,

Dr Piotr Małaczyński, wicewojewoda krakowski,
 Pułk. Szymon Miodoński, prezes Klubu Sport. »Cracovia«,
 Gen. Bryg. Bernard Mond, dowódca 6 Dyw. Piech. i prezes KOZPN-u,
 Władysław Pałosz, starosta grodzki w Krakowie,
 Ppułk. Tadeusz Podgórski, prezes Klubu Sport. »Garbarnia«,
 Dr Rudolf Radzyński, wiceprezydent m. Krakowa,
 Dr Michał Rządziejewicz, dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie,
 George Vaxelaire, hon. konsul generalny R. P. w Belgji,
 Pułk. Dypl. Zygmunt Wenda, prezes Wojsk. Klubów Sportowych,
 Ppułk. Aleksander Wójcicki, szef Okręgowego Urzędu Wych. Fiz. i PW
 w Krakowie,
 Dr Kazimierz Załuski, wicedyrektor Izby Handl. i Przem. w Krakowie.

Komitet wykonawczy:

Dyr. Dr Tadeusz Orzelski, prezes Tow. Sport. »Wisła«,			
Red. Dr Adam Obrubański, członek Rady Seniorów,			
Nacz. Kazimierz Billewicz, wiceprezes Tow. Sport. »Wisła«,			
Pułk. Franciszek Wagner,	„	„	„
Mjr. Kazimierz Wachowicz,	„	„	„
Mjr. Roman Warth,	„	„	„
Bronisław Kaleta, sekretarz		„	„
Kpt. Roman Wilczyński, sekretarz		„	„
Bronisław Borzęcki, skarbnik		„	„

Członkowie Zarządu T. S. »Wisła«:

Szczęsny Kiliński, prof. Dr Jan Weyssenhoff, mjr. Franciszek Janowski,
 mjr. Dr Władysław Bartoszyński, kpt. Stanisław Zdziechowicz, Roman
 Ławnik, Stanisław Żychoń, Czesław Delekt, Ferdynand Rekliński,
 kpt. Roman Bober, inż. Teodor Łasiński, Władysław Żak, Janusz
 Korosadowicz oraz Dr Jan Reyman, Mieczysław Potocki, Marjan
 Kopeć, Ludwik Kaliciński, mjr. Henryk Reyman, prof. Mieczysław
 Balcer, Strychalski Zygmunt i Gieras Witold.

Wstęp.

Trzydzieści lat minęło od chwili, kiedy pierwsza jedenastka ukazała się w barwach »Wisły« na boisku krakowskim. Minęło zarazem trzydzieści lat walki z przesadami społeczeństwa, nie mogącego patrzeć początkowo na obnażone kolana sportowca, a następnie obwarowującego się murem przepisów, byle tylko

Założyciel »Wisły«, b. wiceminister W. R. i O. P.,
prof. Tadeusz Łopuszański.

sport nie objął wszystkich jego warstw, pokoleń, płci i zawodów. A jeśli dziś z dumą możemy powiedzieć, iż jesteśmy i czujemy się silniejsi, niż byliśmy przed trzydziestu laty, to jednak zawsze uczucie wdzięczności, uczucie uznania winniśmy skierować pod adresem tych, którzy byli pionierami, którzy pierwsi ubrali na siebie koszulę z pięcioramienną

gwiazdą »Wisły«. Oto ich nazwiska: Józef Szkolnikowski, Józef Osiński, Adam Różański, Bogusław Andziel, Roman Billy, Teofil Sykała, Wiktor Bobrowski, Kazimierz Wachowicz, Adam Cerner, Kazimierz Suski, i Roman Wilczyński.

Praca w naszym klubie była ciężką i to przez cały czas naszego istnienia, droga do celu nie była usłana różami, a może nawet w gorszych od innych pracowaliśmy warunkach. Nie czuliśmy za sobą sympatji tłumu, jak inni szczęśliwsi wybrańcy losu, ale sprawiało nam satysfakcję to, iż szliśmy zawsze wiernie w służbie pewnej, ale wielkiej idei.

Czuć się w klubie swoim, jak w domu ojczystym, oddychać pełną pierś, podkreślać na każdym kroku swój czysto-narodowy, a w czasach zaborczych także niepodległościowy charakter — oto nasza idea, której służyliśmy.

Daliśmy temu niejednokrotnie wyraz na zewnątrz. Tak było np. w r. 1911, kiedy występowaliśmy z Austriackiego Związku Piłki Nożnej, uznającego tylko zasadę państwową i przystępowaliśmy wraz z lwowskimi »Czarnymi« do tworzenia pierwszego na ziemiach polskich Związku Polskiego Piłki Nożnej, który był członkiem Union International Football Association, uznającej zasadę narodowości.

Ta sama myśl kierowała nami, gdy jechaliśmy do bratnich klubów b. zaboru rosyjskiego, aby nawiązać z nimi jak najlepsze i najżywsze stosunki. Podobnie było i z nawiązaniem kontaktu z klubami Wielkopolski, której reprezentację gościliśmy u siebie w Krakowie w r. 1914.

Tą samą ożywieni myślą oddajemy naszą szatnię, nasze boisko w Oleandrach organizującym się w r. 1914 Legjonom Polskim, do których zgłasza się także i to, co mieliśmy najdroższego, tj. gros I naszej drużyny.

* * *

Nie mamy jednak szczęścia i do własnego gniazda. Tułaliśmy się kątem po różnych »śmieciach«, a kiedy nadchodziły momenty, iż zdawało się, że wreszcie los zaczął się nam uśmiechać i nadchodziła możliwość uzyskania własnych obiektów — to nieoczekiwane katastrofy podcinały nam egzystencję.

Tak było w roku 1909, kiedy dzierżawa ślizgawki przyniosła nam ogromny niedobór, ponieważ skutkiem wyjątkowo łagodnej w tym roku zimy w Krakowie ani przez jeden dzień nie otworzyliśmy toru łyżwiarskiego. Tak było z boiskiem i trybuną w Oleandrach, których powodu zawieruchy wojennej, a następnie pożaru utrzymać się nie dało, tak wreszcie jest i w latach powojennych, że skutkiem szalejącego w sierpniu ub. roku orkanu w Krakowie tracimy trybunę, następnie zmuszeni jesteśmy oddać boisko treningowe i znajdujemy się na gruncie, który

też przyjdzie kiedyś oddać pod budowę stadionu miejskiego, gdzie nasza egzystencja w przyszłości stoi pod znakiem zapytania,

Pomimo to nie załamujemy rąk, budujemy nawet nową trybunę praktyczniejszą od poprzedniej, tworzymy oddziały w N. Targu, Zakopanem, Szczawnicy, gminach pod Krakowem i wreszcie zdobywamy się na nowy wysiłek, jakim jest sprowadzenie pierwszej po wojnie drużyny angielskiej i w dalszym ciągu pracujemy o lepsze jutro polskiego sportu i naszego Towarzystwa.

Zarząd Towarzystwa Sportowego »Wisła« w r. 1936 — od lewej w dolnym rzędzie: kpt. Bober, nadkom. Billewicz, mjr. Warth, prezes dr Orzelski, dr Obrubański, mjr. Wachowicz i mjr. Janowski. W górnym rzędzie od lewej: pp. Latko, Borzęcki, Kiliński, Rekliński, Deleka, Żychoń, Kaleta, Wilczyński i Ławnik.

➤ W długoletniej rywalizacji czterech klubów Małopolski o palmę pierwszeństwa, wynieśliśmy stosunkowo największe zdobycze. Spośród czterech rywali »Cracovia« i »Czarni« chwilowo pozostały w tyle, opuszczając szeregi ekstraklasy polskiej, podczas gdy »Wisła« i »Pogoń« w niej pozostały i w dalszym ciągu kontynuują tradycje swych wielkich zmagania o pierwszeństwo w Małopolsce.

Trudne warunki materialne, ogólne zubożenie, kryzys gospodarczy spowodowały, iż zmuszeni zostaliśmy do zwinięcia kilku kosztownych sekcji, postępując w myśl zasady: »wedle stawu grobla«. Zresztą nie jest pożytecznym rozproszkowanie się na niezliczoną ilość oddziałów, które później dla braku sił organizacyjnych istnieją raczej na papierze.

Klub pozornie wygląda silnie, w rzeczywistości zaś jest słaby. Lepiej jest mieć kilka tylko sekcji, ale silnych, żywotnych i pracujących. Taki sposób działania widzi się zresztą i w silnych klubach, dobrze postawionych zagranicą.

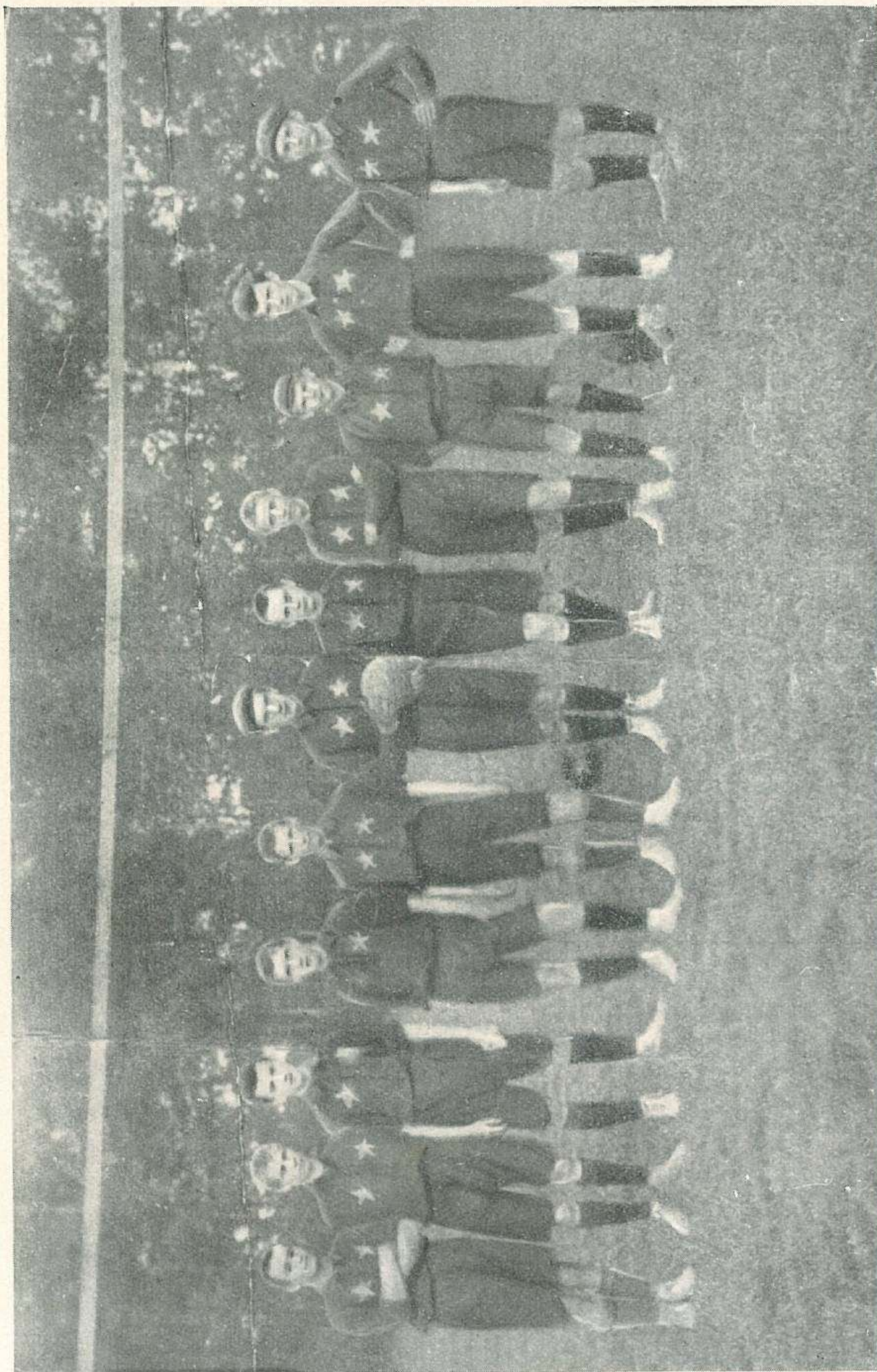
Trudności, z którymi walczyć przychodzi sportowi polskiemu w całości, nie mogły i na nas nie odbić się ujemnie. Zakaz należenia młodzieży szkolnej do klubów sportowych odciął nam wielką ilość narybku inteligentnego dla naszych kadr zawodniczych. Ale ten zakaz pociągnął za sobą jeszcze i inne następstwa ujemne. Otóż brak młodzieży inteligentnej pociąga za sobą usuwanie się od klubów inteligentnych sił kierowniczych, a w dalszym ciągu i absencje do pewnego stopnia inteligencji na widowni. Tak więc jeden szkodliwy zakaz pociągnął za sobą tyle innych przykrych następstw.

Brak wydatnych zniżek kolejowych, wysokie podatki od zawodów sportowych, brak boisk i obojętność samorządów miejskich wobec postulatów sportowców — oto w krótkości największe bolączki życia sportowego w Polsce, które wszystkim, a więc i naszemu klubowi dały się wielokrotnie we znaki.

Pomimo to, jeśli dziś, po latach 30-tu minionej pracy sięgniemy myślą wstecz, to nie może nas nie ogarnąć uczucie zadowolenia z osiągniętych wyników. Są one dowodem tylko żywotności naszego towarzystwa, które z dumą spogląda na fakt, iż z jej szeregów wyszło wiele osób, zajmujących wybitne stanowiska społeczne. Sumienia naszego nie obarcza na szczęście fakt zwichnięcia kariery życiowej naszego zawodnika.

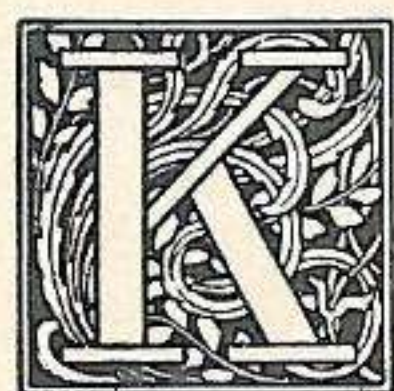
Zamykając przeto naszą działalność sportową za okres minionego 30-lecia, ze spokojem oczekujemy sądu o naszej pracy, w której kierowaliśmy się zawsze dobrą wolą, pełni poczucia, iż pracując na niwie wychowania fizycznego i sportu, spełniamy tylko swój obowiązek wobec Ojczyzny. Świadomość tego każe nam w dalszym ciągu prosić o poparcie wszystkich tych, którzy niem nas darzyli oraz złożyć im jak najserdeczniejsze podziękowanie za dotychczas okazaną pomoc lub sympatię.

A. O.

Pierwsza drużyna »Wisły« z r. 1907. stoją od lewej ku prawej: śp. Poznański (później gracz Cracovii), Górski, Weyssenhoff, Stolarski, Pustelnik, Brożek, Cepurski, Sykała, Polaczek, Cudek i Rutkowski I.

Pierwszy Marszałek Polski Józef Piłsudski na boisku »Wisły«.

Wiedzy z wiosną 1924 r. Zarząd Zw. Legionistów w Krakowie uchwalił wysłanie delegacji do Sulejówka, by zaprosić Marszałka do Krakowa, celem wygłoszenia swych słynnych odczytów, ustalono równocześnie skład delegacji w osobach: prezesa, obecnie posła L. Tomaszewicza, sekretarza L. Strojka i mnie skarbnika. Jako ówczesny

Pierwszy Marszałek Polski, Józef Piłsudski w otoczeniu drużyn »Wisły« i »Pogoni« na boisku »Wisły« — od lewej: Reyman I, Wójcik, prezes Dembiński, Kowalski, Marszałek, dr Krupa, Wiśniewski, dr Garbień, Balcer, Kuchar, Czulak i Kaczor. W środkowym rzędzie: Kiliński, Słonecki, Adamek, Gieras, i Szabakiewicz. W dolnym rzędzie: Hanke, Fichtel, Gulicz, Giebartowski i Markiewicz.

członek zarządu T. S. »Wisła«, porozumiałem się natychmiast z prezesem »Wisły« dyr. Dembińskim i członkami zarządu, aby dla Marszałka, który był wielkim zwolennikiem piłki nożnej, »Wisła« urządziła specjalne zawody.

Zarząd »Wisły« z radością projekt mój zaaprobował i upoważnił mnie do formalnego zaproszenia Marszałka Piłsudskiego, który w ten sposób, poraz pierwszy w historii klubu, zaszczyił swą obecnością boisko »Wisły«.

W maju 1924 roku, wyż. wym. delegacja zameldowała się u Komendanta w Sulejówku, gdzie po bardzo serdecznym przyjęciu tejże i wyrażeniu swej zgody na przyjazd i wygłoszenie odczytów, skolei przedłożyłem prośbę Zarządu »Wisły«.

— »Wisła«? — zapytuje Komendant — »Nie znam jeszcze »Wisły« — znam »Cracovię«, na której meczu, będąc ostatnio w Krakowie — byłem — odparł Komendant.

— »Komendancie, »Wisła« jest jednym z najstarszych klubów polskich, istnieje jeszcze od czasów przedwojennych« — odparłem i pokrótce opowiedziałem Komendantowi historję »Wisły«, którą Marszałek z zainteresowaniem wysłuchał i oświadczył ku mej wielkiej radości krótko:

— »Dobrze, będę na meczu«.

Po powrocie do Krakowa, zawiadomiłem Zarząd »Wisły« o przychylniej odpowiedzi Marszałka, to też Zarząd postanowił zawody te urządzić z wybitnym pod każdym względem przeciwnikiem, ku wielkiej radości graczy I-szej drużyny »Wisły« i członków Towarzystwa, ucieszonych wyróżnieniem Klubu przez Marszałka.

Wiosna, lato, jesień szybko minęły, nadchodził dzień 16 listopada — »Wisła« rozgrywki mistrzowskie ukończyła chlubnie, wybór przeciwnika padł na ówczesnego mistrza Polski »Pogoń« ze Lwowa, która z całą ochotą zaproszenie »Wisły« do rozegrania towarzyskiego meczu z »Wisłą« przyjęła.

Mecz naznaczono na godzinę 14-tą, w niedzielę 16-go listopada.

Marszałek od paru dni bawił w Krakowie, boisko »Wisły« wspaniale udekorowane chorągwiami o barwach państwowych, klubowych »Wisły« i miejskich, loża dla Marszałka uroczyste przybrana, publiczność nadzwyczaj licznie wypełniła tak boisko jak i miejsce wokół boiska, a ja, przyprowadziwszy na ul. Straszewskiego auta dla Marszałka, Jego świty i Zarządu Zw. Legionistów pod kwaterę Marszałka, zamieszkałego u państwa Studzińskich, udałem się do Komendanta by Mu zameldować, że na boisku »Wisły« oczekują przyjazdu Komendanta.

W tym momencie zostałem przez pułk. Kaplickiego, obecnego prezydenta m. Krakowa, najniespodziewaniej zrugany słowami: »Cóż wy, ob. Kamer, zwarzowaliście, Komendanta na taki czas wieść na boisko na tak długo, a Komendant ma o 5-tej popołudniu znów parę godzin mówić — ja Komendanta, jako lekarz, na mecz nie puszczę!«

Struchlałem. Niezdolny byłem nawet zaoponować, tylko bezwładnie osunąłem się na fotel, bo tu tyle pracy i wysiłku zrobiono ze strony »Wisły«, by Marszałka godnie przyjąć, gracze, publiczność czeka, a tu naraz taka przeszkoda!

W tem Komendant, który swobodnie spacerował bez bluzy, w szarym swetrze po pokoju, przystąpił naraz do mnie i odezwał się: »Nie martw się chłopcze, ja jestem Litwin uparty i na mecz i tak pojedę.«

Kamień spadł mi z serca, jednakowoż targi pułk. Kaplickiego trwały chwilę, w końcu Komendant kazał sobie podać płaszcz, ubrał bluzę i dał znak do odjazdu.

W parę minut znaleźliśmy się przed boiskiem »Wisły«, mknąc szybko przez wypełnioną publicznością aleję, witając owacyjnie przejeżdżającego

Drużyna I »Wisły« bierze udział w pracy nad sypaniem Kopca na Sowińcu ku czci zmarłego Wodza Narodu. W pierwszym rzędzie widać od lewej: Kotlarczyka I i Habowskiego.

Komendanta. Przed boiskiem tłumy publiczności. Wchodzącego na boisko Marszałka wita wraz z zarządem prezes Dembiński, gracze przerywają już zaczęta od paru minut grę (ze względu na porę), witając uszeregowani Marszałka. Po przywitaniu Marszałek zasiadł w przygotowanej loży, obserwując z zainteresowaniem dalszy bieg zawodów, stojących na bardzo w s o-

kim poziomie, przyczem informowałem Marszałka o nazwiskach i walarach sportowych graczy tak »Wisły« jak i »Pogoni«, a zwłaszcza kapitana Reymana i Wacka Kuchara.

Marszałek żywo obserwował przebieg interesujących zawodów, a zwłaszcza moment strzału wyrównującej bramki przez Czulaka z »Wisły« i gdy po strzale wolnym, bitym przez Bacza z »Pogoni«, ta uzyskała prowadzenie, jeden z adjutantów Marszałka, widząc mą niewesołą minę, odezwał się do Komendanta: »Komendancie, Kamer jest zmartwiony, gdyż jego »Wisła« jest przegrana«.

Komendant, zwróciwszy się do mnie, rzekł: »Nie martw się chłopcze, ja zawsze trzymam z tymi, którzy przegrywają«.

Gdy nadeszła przerwa, Komendant, na energiczne żądanie pułk. Kaplickiego, opuścił boisko »Wisły«, żegnany przez otaczających go graczy »Wisły« i »Pogoni« i w tej grupie fotografowany wśród licznych owacyj, zbliżał się do bramy wyjściowej, odprowadzany przez zarząd »Wisły« z prezesem na czele i spostrzegłszy czerwone chorągwie z białą gwiazdą, zapytał mnie: »Cóż to za bolszewickie flagi«.

— »To są stare barwy klubu, pochodzące jeszcze z przed wojny« — odparłem.

— »Ach, tak« — odparł, śmiejąc się Komendant — a te biało-niebieskie, co znaczą? — zapytał. — »To są barwy miasta Krakowa« — odpowiedziałem. — »Tak, to Kraków ma podobne barwy jak Wilno, to się bardzo cieszę, to się bardzo cieszę« — rzekł dwukrotnie Komendant.

Rzadkie są kluby w Polsce, które mogą się poszczycić bytnością Marszałka na zawodach na swem boisku. Jeśli coś w tem pomogłem i jeśli ma skromna osoba b. żołnierza Marszałka, mogła się w tem czemś mej kochanej »Wiśle« przyczynić, za jej zasłużoną, a tyloletnią działalność na polu podniesienia sportowego i wyszkolenia niezliczonej ilości młodzieży, to sprawia mi wielką radość. A miłą już niezwykle nagrodą było dla mnie otrzymane w parę dni później pismo od Prezydjum »Wisły«, dziękujące mi za starania w doprowadzeniu do skutku bytności Marszałka na zawodach »Wisły« z »Pogonią«, jak też i mej żonie za przybranie łoża Marszałka.

Straszliwa wichura, szalejąca w ubiegłym roku w Krakowie, zniszczyła kompletnie wspaniałą trybunę »Wisły«, a między tem i łożę, z której Marszałek obserwował zawody. Minęła pierwsza tragiczna rocznica zgonu Marszałka, to też brak jest nam starym »Wiślakom« tej trybuny i w czasie jubileuszu »Wisły«, niejedno spojrzenie »Wiślaka« kierowałoby się do tej łoży, skąd dwanaście lat temu patrzyły bystre spod krzaczastych brwi oczy, życzliwym spojrzeniem na młodzież, która w zdrowych zaprawach sportowych wyrasta na dzielnych obywateli Rzeczypospolitej.

Kraków dnia 21 maja 1936 r.

Stanisław Kamer Wojtyga.

Największy nasz mecz.

Dzień sławy.

Było to niespełna 10 lat temu, w pierwszym roku założenia Ligi i wprowadzenia nowego do dziś obowiązującego systemu mistrzostw. Tabela ligowa ułożyła się w ten sposób, iż mistrzostwo Polski rozstrzygnąć się miało między »Wisłą« a »I. F. C.« (Erster Fussballclub) z Katowic.

Sytuacja wyglądała groźnie, gdyż decyzja zapasć miała w dniu 25-go września 1927 r. na boisku I. F. C. w Katowicach, co dawało zgóry pewną przewagę gospodarzom.

Przed meczem »Wisła«—«IFC» 3:0, od lewej kpt. »Wisły« mjr Reyman, sędzia p. Hanke oraz kapitan drużyny »IFC« Goerlitz.

Dla sportu polskiego nadchodziła przykra chwila, gdyż zdobycie tytułu mistrzowskiego na 13 rywalizujących klubów polskich przez jeden klub niemiecki, subwencionowany do tego przez obce nam czynniki, byłoby niemiłym upokorzeniem i zdraśnięciem czegoś więcej, niż tylko ambicji sportowej.

Na »Wisłę« spadł ciężki i odpowiedzialny obowiązek obrony barw polskich, aby nie dopuścić do rzeczy dla każdego przykrej — przejścia tytułu mistrza Polski w obce ręce.

Już na kilka tygodni przedtem cała prasa w licznych artykułach podkreślała doniosłość tego spotkania oraz odpowiedzialność, jaka przypadła w udziale zawodnikom »Wisły«.

Wszyscy sportowcy żyli tą wielką nadzieją sportową, a najbardziej to byli zawodnicy, którzy musieli słuchać całymi tygodniami rad i zaklęć, byle nie dopuścić do przegranej. Ja sam, będąc kapitanem drużyny i kierownikiem napadu, zdawałem sobie z tego sprawę, że specjalny obowiązek przypada mnie, że mam prowadzić drużynę na bój, z którego musi się wyjść z honorem.

Stąd też przeżywałem osobliwe chwile przed meczem, nie mogłem spokojnie przejść ulicami Krakowa, gdyż zewsząd łapano mnie, wypytywano o drużynę, o siły, o horoskopy, dodawano otuchy i wiary, a w domu zasypywany byłem listami, błagającymi o zwycięstwo.

W tych warunkach drużyna nasza była podniecona i zdenerwowana, ale z drugiej strony zespolona i każdy zdawał sobie sprawę, iż tylko współpraca nas wszystkich może dać nam zwycięstwo. Mieliśmy tylko pewne obawy, ze względu na obce boisko (w Krakowie pierwszy mecz wygraliśmy z »I. F. C.« 3 : 1) i te zapowiadane tysięczne tłumy zwolenników »I. F. C.«, by nie zdołali oni wytrącić z równowagi naszego zespołu.

Od ostatniego treningu czwartkowego znajdowaliśmy się pod troskliwą opieką zarządu, który starał się izolować nas od przejętych i więcej szkodzących, jak przynoszących pożytku kibiców.

Tak minęła sobota. W niedzielę od rana odchodziły już do Katowic specjalne pociągi z tłumami widzów na te decydujące zawody.

Drużyna nasza ulokowała się w osobnym wagonie wraz z zarządem i nieodstępującym nas w każdej ciężkiej czy radosnej chwili mistrzem Włastimilem Hoffmanem.

Na dworcu w Katowicach na widok nas wielkie poruszenie, a zarazem z wielu stron powitanie. Dowódca pułku, komendant miasta w Katowicach p. pułkownik Szafranowski przygotował wszystko i na ucho mi powiedział: »Wygrajcie tylko, a zobaczycie, co będzie«.

Punktualnie o godzinie 16-tej znaleźliśmy się na boisku »I. F. C.« otoczeni 25-tysięcznymi masami widzów. Był to rekord publiczności, do tej pory nieosiągnięty, nietylko na meczach ligowych, ale nawet międzypaństwowych.

Boisko przedstawiało naprawdę imponujący, groźny widok, gdyż otoczone było poza linjami autowami wielką liczbą pełniącą służbę policji, a poza parkanem, okalającym boisko było — jak się po zawodach dowiedziałem — około dwie kompanie wojska w pogotowiu.

W tych warunkach rozpoczyna się mecz w wielkim napięciu i podnieceniu nietylko zawodników, ale także i całej widowni, wśród której było sporo Niemców, przybyłych z niemieckiego Śląska.

Gra prowadzona była już od pierwszej minuty niezwykle zacięcie i wielkim tempie. Sytuacje zmieniały się nieustannie, a obie drużyny grały dobrze. Zawodami kierował prezes Łódzkiego Kolegium Sędziów, p. Hanke, który stał przed niezmiernie ciężkim zadaniem i choćby z tego powodu był silnie zdenerwowany.

W pierwszej połowie wynik utrzymał się bezbramkowy. Okazało się jednak, że publiczność, zwłaszcza niemiecka bierze żywy udział w grze, dopingując silnie swój zespół i usiłując zdetonować naszą drużynę. Atmosfera stawała się coraz cięższą, a pomruk niechętniej nam widowni coraz groźniejszy. Myśmy lepiej przetrzymali gorsze chwile od Niemców i zdobycie bramki wisieć zaczęło już na włosku.

Pierwsza drużyna »Wisły«, która walczyła w pamiętnym meczu z »IFC« w Katowicach 1927 roku. Od lewej ku prawej w pierwszym rzędzie: Pychowski, Kotlarczyk II, Czulak, Makowski, Reyman, Skrynkowicz, Folga, Reyman III i Łukiewicz, u dołu kłęczą od lewej: Balcer, Kotlarczyk I i Adamek.

W 10 minucie po pauzie otrzymałem piłkę od Kotlarczyka I, wypuściłem wówczas Balcera, który po przejechaniu kilku metrów oddał centrę. Wówczas po zmyleniu obrońcy przeniosłem piłkę na Czulaka, strzelającego bezpośrednio potem pierwszą bramkę ku niebywałej radości Polaków, z których dużo zjechało nietylko z Krakowa i okolicznych miast, ale także i całego Zagłębia Dąbrowskiego.

Teraz dopiero zaczęła się prawdziwa walka, tempo wzmogło się do niebywałych na meczach ligowych granic, a każdy z zawodników zdobywał się na najwyższy wysiłek. Gwałtowne ataki napadu niemieckiego likwidowała dzielna nasza obrona. Nasze lotne skrzydła,

puszczane w wir walki w wysokim stopniu odciążały nasze tyły, które miały czas na pewne wytchnienie i nabranie sił do nowego starcia z przeciwnikiem.

Niemożność zdobycia bramki, brak sukcesu wyprowadziły publiczność z równowagi. Zwolennikom »I. F. C.« nie podobały się orzeczenia sędziego i w pewnym momencie wtargnęli na boisko, aż policja widziała się zmuszoną do oczyszczenia placu, aby można było kontynuować grę.

Dopiero w 20 min. nadszedł drugi decydujący moment. Otrzymawszy piłkę od Adamka ze skrzydła, wyszedłem zwycięsko z pojedynku z obrońcą »I. F. C.« i korzystając z chwilowego nieporozumienia w linii obrony przeciwnika, przejechałem środkiem między nimi i stanąłem oko w oko z bramkarzem Goerlitzem. Wówczas to, mając »murowaną« już pozycję strzeliłem drugiego gola, zmyliwszy bramkarza, który rzucił się w przeciwny róg bramki.

Gra przybiera teraz na ostrości, sędzia wkracza co chwilę, Niemcy nie mogą znieść zbliżającej się klęski. Na kilka minut przed końcem meczu ostry strzał Balcera łapie obrońca »I. F. C.« Pohl ręką, za co sędzia dyktuje rzut karny. Drużyna niemiecka, widząc swą klęskę, zupełnie przypieczętowaną, opuszcza boisko, a bramkarz zostawia pustą bramkę. Publiczność niemiecka przyjmuje wrogą postawę wobec nas. Ja strzelam do pustej bramki. Sędzia, nie mogąc się doczekać powrotu niemieckiej drużyny, odgwizduje koniec zawodów.

Tak się zakończył mój najcięższy mecz, prawdziwy finał pierwszych walk o tytuł mistrza Ligi Piłki Nożnej, który dzięki zwycięstwu przypadł nam w udziale.

»Wisła« została mistrzem Polski.

Na cześć zwycięstwa naszej drużyny uformował się olbrzymi pochód, w którym wzięli udział wszyscy widzowie Polacy, obecni na meczu. Na czele szła orkiestra wojskowa, a w ślad za moją drużyną ze śpiewem na ustach »Pierwsza Brygada«, posuwaliśmy się ulicami Katowic aż do hotelu, a potem na dworzec kolejowy. Wiwatom, okrzykom radości a nawet pewnym starciom z wyrostkami niemieckimi, rzucającymi kamienie nie było końca. Przed hotelem musiałem wygłosić przemówienie, w którym podziękowałem tłumom za okazaną nam życzliwość, sympatyczne przyjęcie oraz spontaniczną owację.

Całe społeczeństwo polskie przyjęło z prawdziwą radością wieść o naszym zwycięstwie. Radość Polaków śląskich zamieniła się w swego rodzaju manifestację narodową, była dla niej czynnikiem krzepiącym duchowo.

Miły był powrót do Krakowa, gdzie na dworcu czekały nas tysięczne tłumy zwolenników, orkiestra zagrała »Krakowiaka«, a graczy wyniosła

uradowana brać na ramionach z wagonu. Okrzykom i składaniom gratulacji nie było końca.

Dla nas zaś najwyższą satysfakcją było nie tylko zdobycie samego tytułu mistrzowskiego, ale także i radość, że pracą swoją i wysiłkiem mogliśmy zdziałać coś, czego wartość leżała nie tylko w samym wysiłku sportowca, ale wychodziła poza szersze ramy i miała większe jeszcze znaczenie.

Tak się zakończył nasz największy mecz w dziejach »Wisły«, mecz, który oby był zachętą do pracy tym zawodnikom, co będą kontynuować po nas historję ukochanego klubu.

Henryk Reyman.

Kraków kolebką sportu polskiego.

zyczycie się tem, iż było się kolebką jakiejś idei, to jeszcze mało — trzeba idei tej zapewnić długi żywot i racjonalne ramy rozwoju. Kraków jest bezwątpienia kolebką polskiego sportu, ale o idei tej nie zapomniał, nie zarzucił jej i pielęgnuje ją do dzisiejszego dnia.

Spółeczeństwo krakowskie należy do najbardziej usportowionych społeczeństw w Polsce. Wśród wielu problemów społecznych — w Krakowie zawsze znaleziono czas i siły, aby pracować także nad sportem.

Pięćdziesiąt zgorą lat temu powstaje przecież w Krakowie pierwsza organizacja typu wychowania fizycznego, t. j. »Sokół«, a przedtem jeszcze nawet notujemy próby zaszczepienia nowych podówczas sportów, przywiezionych z Anglii. W Krakowie rozwija swą działalność ś. p. Dr Jordan, którego postać przeszła do historii polskiego sportu, jako postać pracownika o wysokim poziomie i głębokim zrozumieniu potrzeb młodzieży.

Walczyć o prawo do sportu, nie było podówczas — pół wieku temu — tak łatwo. Trzeba było nie tylko zwalczać niechęć władz zaborczych do wszelkich form organizacyjnych kraju, ale także trzeba było zmagać się z uprzedzeniami społeczeństwa. Niestrudzeni propagatorzy sportu odnieśli jednak zwycięstwo i ruch sportowy zyskał w Krakowie tak trwałe podstawy, że późniejsze niepowodzenia nie zdołały ich osłabić.

Kraków do dziś dnia pozostał nie tylko wielkim centrum pierwszorzędnym zawodników, ale jest także wielkim rezerwoarem sił organizacyjnych, które z Krakowa wyszedłszy, pracują teraz w wielu związkach centralnych, wystawiając chlubne świadectwo swemu miastu rodzinnemu. Zarówno przy powstaniu prawie wszystkich związków sportowych — jak i najwyższej magistratury polskiego sportu — Związku Polskich Związków Sportowych, pracowali wychowankowie dobrze znanej szkoły krakowskiej, wśród nazwisk działaczy, dających podwalinę tym organizacjom, znajdujemy dobrze znane

nazwiska naszych członków: prof. Dr Weyssenhoffa, Dr Obrubańskiego, dyr. Dembińskiego, mjr. Szkolnikowskiego i wielu innych.

Ale nie tylko piłka nożna promieniowała nad Krakowem. Wiemy dobrze, że wiele innych gałęzi sportu, znalazło w Krakowie, jeśli nie swój początek, to w każdym razie trwałe podstawy do rozwoju.

Rywalizacja klubów krakowskich przyczynia się walcie do podniesienia poziomu piłkarstwa. Ale kluby te, a przede wszystkim »Wisła«, obok »Cracovii«, dbają o kontakt z przeciwnikami zagranicznymi, zdając sobie sprawę z tego, że tylko częste mierzenie się z silnym przeciwnikiem może zapewnić należyty postęp.

Przed wojną już powstaje myśl sprowadzenia angielskiej drużyny zawodowej. Myśl ta zostaje zrealizowana i przyjeżdża do Krakowa jeden z słynniejszych klubów szkockiej ligi zawodowej »Aberdeen«. Ówczesni działacze nie zniechęcają się olbrzymimi trudnościami i pokazują publiczności krakowskiej wzorowy football angielski w najlepszym podówczas wydaniu.

Historja powtarza się po wojnie, gdyż w Niepodległej Polsce znowu Kraków, dzięki T. S. »Wisła« jest inicjatorem sprowadzenia ponownie zawodowej drużyny angielskiej. Jest nią głośna w świecie »Chelsea«, jedna z najlepszych drużyn angielskiej ligi zawodowej.

× W Krakowie rozegrano także pierwszy w kraju mecz oficjalnej reprezentacji Polski. Był to mecz Polska - Węgry. O rozmiarach zrozumienia doniosłości tego meczu świadczy fakt, iż na meczu tym pojawiło się 15.000 widzów, co jest nie tylko ówczesnym »rekordem« Polski, ale i później tylko bardzo niewiele razy mecze międzypaństwowe potrafiły rekord ten pokonać.

W Krakowie powstaje myśl rozgrywania stałych meczów piłkarskich międzymiastowych. Rywalizacja w zawodach międzymiastowych piłki nożnej Krakowa ze Lwowem o słynny puchar prof. Żeleńskiego, zainicjowana w r. 1912 trwa przez wiele lat, zanim nie wyparły jej silniejsze atrakcyjne wydarzenia.

Ale, jeżeli oderwiemy się od piłkarstwa i przejdziemy do innych działów sportu, to zauważymy to samo.

Kraków i jego działacze sportowi kroczą zawsze w pierwszych szeregach pionierów sportu.

Tak np. w tenisie Kraków, obok Warszawy przed wojną był najpoważniejszym i najstarszym ośrodkiem tego sportu na ziemiach polskich. Tenisiści tej klasy, co Dubieńska i Szwede przez długi czas należą do ekstraklasy polskiej.

Narciarstwo polskie — rzecz można — wyszło z Krakowa, jeśli idzie o formy organizacyjne, o Kraków ciągle się opiera, a jedyna dotychczas próba przeniesienia centrum organizacyjnego Związku narciarskiego do Warszawy wykazała w całej pełni, że tylko Gród Podwawelski jest

w stanie poprowadzić racjonalnie ten dział sportu, choćby ze względu na warunki geograficzne i zdolność opanowania sytuacji.

W narciarstwie T. S. »Wisła« jest pierwszym klubem, który zrozumiał konieczność nawiązania bliższego kontaktu z właściwym terenem, tj. okolicami podtatrzańskimi. Powstaje więc w Zakopanem Oddział Narciarski »Wisły«, który od chwili założenia do dziś dnia odgrywa poważną rolę na terenie zakopiańskim, dostarczając zarówno zdolnych organizatorów, jak i wysokiej klasy zawodników.

Ś. p. Dr Henryk Jordan, pionier sportu polskiego.

W zakresie sportów zimowych popularność łyżwiarstwa w okresie na dobre kilkadziesiąt lat przed wojną jest dobrze znana. Także i hokej na lodzie powstaje w Krakowie, gdzie już w r. 1913 w Oleandrach rozgrywa się normalne mecze hokejowe.

Nieinaczej jest w sportach letnich. W zakresie np. lekkiej atletyki w Krakowie znajdujemy wielu zaciętych pracowników, którzy usilnie propagują ten sport wśród szerokich mas. W Małopolsce odbywa się pierwszy raz w Krakowie wielki bieg okrężny o puchar »Ilustrowanego Kurjera Codziennego«, w którym rokrocznie startuje elita polskich biegaczy. W biegach tych zawodnicy krakowscy odnoszą wiele sukcesów, przyczem wymienić należy zawodników »Wisły« Zif-

fera, Motykę Zdz. i Nowackiego, którzy niejedną raz znaleźli się wśród najlepszych.

W sportach wodnych Kraków kroczył też na jednym z pierwszych miejsc. W wioślarstwie już w r. 1884 notujemy powstanie pierwszego klubu wioślarskiego (Krakowskie Towarzystwo Wioślarskie), który przemienia się następnie w Oddział Wioślarski »Sokoła«, istniejący do dziś dnia. Na tym terenie krakowscy zawodnicy zdobywają przed wojną i po niej wiele sukcesów, ukoronowanych zdobyciem kilkunastu tytułów mistrzów Polski, a w latach 1933 i 1935 nawet mistrzów Europy.

Sport pływacki rozwijał się w Krakowie doskonale. W Krakowie organizowano pierwsze imprezy pływackie na wielką skalę, tutaj także pierwszy raz urządza się słynny wyścig pływacki »w pław przez Kraków«, który znalazł później wielu naśladowców w innych miastach. Tu wreszcie rozgrywa się pierwszy mecz waterpolowy, a krakowskie drużyny przez długi czas kroczą na czele zespołów piłki nożnej. W Krakowie zyskuje Polski Związek Pływacki swe formy organizacyjne — tu także rozgrywają się pierwsze normalne mistrzostwa Polski.

Z Krakowa wyszedł tak modny dziś sport kajakowy. 40 zgorą lat temu pojawiają się na Wiśle pod Krakowem pierwsze kajaki, a w r. 1913 członkowie AZS organizują wielką wyprawę kajakiem na jeziora Mazurskie.

Niewiele wtyle powstaje kolarstwo, które w zawodnikach krakowskich miało swoich czołowych przedstawicieli zarówno w okresie przedwojennym, jak i po odzyskaniu Niepodległości.

Wyścig kolarski L w ó w — K r a k ó w na szosie jest już przed wojną jedną z najpoważniejszych imprez tego rodzaju, dorównując imprezom zagranicznym.

Z Krakowa wychodzi także inicjatywa w sporcie samochodowym. Kraków rzuca myśl zorganizowania pierwszej u nas imprezy samochodowej, t. j. wyścigu Tatrzańskiego i realizuje ją przez szereg lat. Impreza ta zdobywa sobie z miejsca popularność na równi z podobnymi imprezami środkowej Europy.

Możnaby z każdej gałęzi sportu wyliczyć daty i szczegóły, które potwierdzą w całej rozciągłości tę pionierską pracę Krakowa w sporcie. Tak jest np. z szermierką, której najstarszym obok Lwowa ośrodkiem jest Kraków, tak jest ze strzelaniem sportowym, które było uprawiane w Krakowie już przed wojną (»Sokół«), tak wreszcie z jednym z najstarszych sportów — turystyką górską, której ośrodek w postaci Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego powstaje już w r. 1873. Tak wreszcie jest z jednym z najmłodszych sportów z tenisem stołowym, który z Krakowa wyszedł na całą Polskę.

W ślad za rozwojem sportowym idzie postęp organizacyjny. W Krakowie powstają nie tylko pierwsze kluby sportowe, ale także tutaj

rzuca się myśli stworzenia organizacji międzyklubowych. Najpotężniejszy związek dziś w Polsce — Polski Związek Piłki Nożnej swoje początki datuje w Krakowie. Tutaj także powstaje najstarszy klub akademicki, który jest następnie wzorem do tworzenia podobnych organizacji w innych miastach polskich.

✓ W Krakowie powstaje także prasa sportowa. Poza »Przewodnikiem Gimnastycznym«, »Kuryerem Sportowym« trzeba wymienić i »Przegląd Sportowy«. W ślad za nim idą inne

Boisko Wisły widziane z lotu ptaka.

pisma, jak »Tygodnik Sportowy«, »Kurjer Sportowy« (wydawnictwo Drukarni Narodowej) i wreszcie silny dział sportowy »Ilustrowanego Kurjera Codziennego« (tygodnik »Raz dwa trzy«), który pierwszy w Polsce zwrócił uwagę na konieczność szerszego potraktowania działu sportowego w poważnym dzienniku. Z Krakowa wychodzi także myśl zrzeszenia dziennikarzy sportowych, tu powstaje też pierwszy Związek Dziennikarzy Sportowych, który dopiero później łączy się z ogólnopolską organizacją.

Trudno w tak wielkim skrócie wyliczyć te wszystkie pozycje, ale już kilka tych szczegółów wskazuje niedwuznacznie na pozycję sportowego Krakowa w ogólnym dorobku polskiego sportu. Zarówno ze względu

na chlubną przeszłość, jak i na zaszczytną teraźniejszość, Kraków musi zostać zaliczony do tych ośrodków, które idą w pierwszym szeregu, a Towarzystwo Sportowe »Wisła« do tych, które do budowy potężnego gmachu, jaki przedstawia dziś sport polski, niejedną cegielkę dorzuciło.

W. D.

Pierwsze lata.

Założenie Towarzystwa Sportowego »WISŁA« przypada na rok 1906.

Wówczas to z inicjatywy profesora Tadeusza Łopuszańskiego, obecnie b. wiceministra W. R. i O. P. i przy udziale uczniów II Wyższej Szkoły Realnej w Krakowie powstaje studenckie kółko piłki nożnej pod nazwą Klub Sportowy »Wisła«.

Jako barwy klubowe, przyjmuje »Wisła« niebieskie koszulki o czarnym kołnierzu i czarnych oszewkach na rękawach oraz o czarnym przepołowionem błękitem koszulki kołem na lewej piersi, jako godle. Koszulki i buty zakupywali sobie gracze sami dla siebie, zaś piłki były wspólnym dobrem Klubu.

Pierwszą »jedenastkę« tworzyli następujący gracze: Andziel Bogusław (pr. pomoc.), Billy Roman (śr. pomoc.), Bobrowski Wiktor (pr. skrz.), Cerner Adam, (śr. atak.), Osiński Józef (pr. obr.), Różański Adam (l. obr.), Suski Kazimierz (l. łączn.), Sykała Teofil (l. pomoc.), Szkolnikowski Józef (bramk.), Wachowicz Kazimierz (pr. łączn.), Wilczyński Roman (l. skrz.).

Ówczesne mecze odbywały się zazwyczaj na dużych Błoniach, później na placu wyścigowym, znajdującym się poza parkiem Dra Jordana, t. j. nieomal tam, gdzie dzisiaj ma »Wisła« boisko i trybuny.

Ograniczenie boiska do gry stanowiły chorągiewki, zazwyczaj wypożyczane przez dozorcę pawilonu w Parku Dra Jordana. Tam też i była szatnia »Wisły«.

Do najczęstszych przeciwników »Wisły« zaliczała się drużyna »Akademicka« i drużyna »Jenknera« t. zw. »Czerwoni«.

Pierwszy oficjalny występ »Wisły« poza murami Krakowa, to wyjazd do Wadowic na mecz z Wadowickim Kołem Sportowym, uwieńczony zwycięstwem 7:0. Był to pierwszy mecz »Wisły« na zamkniętym boisku i przy udziale publiczności.

Takim samym oficjalnym występem »Wisły« na terenie Krakowa był udział w turnieju, urządzonym z inicjatywy znanego literata dr. T. Konczyńskiego, w którym z wielu drużyn studenckich krakowskich wybiły się na pierwszy plan oprócz »Wisły«, drużyna »Akademicka« i drużyna »Jenknera«.

W końcu 1907 roku rozwiązuje się drużyna »Czerwonych« i zasila swemi graczami szeregi »Wisły«. Jestto raczej fuzja obu klubów, przyczem »Wisła« przejmuje barwy klubowe Czerwonych, t. j. koszulki czerwone początkowo z niebieską, a później z białą gwiazdą, a »Czerwoni« zmieniają nazwę klubu na »Wisła«.

Był to bardzo szczęśliwy moment dla »Wisły«, która traciła wtedy gros Wiślaków, udających się na studia wyższe do Lwowa.

Szeregi »Wisły« zostały tem samem uzupełnione graczami »Czerwonych«, tej miary, jak Cepurski Wilhelm, Hubl, Marszałek oraz samym głównym filarem »Czerwonych« Weyssenhoffem Janem.

W ślad za krokiem klubu »Czerwonych«, przystępuje do »Wisły« drużyna »Różowych«. »Wisła« krzepnie na siłach, czego wyraźnym wskaźnikiem jest silna grawitacja ku niej szeregu słabszych drużyn.

Do ważniejszych meczów, rozgrywanych w roku 1907 poza meczami z »Cracovią«, zaliczyć należy wyjazd »Wisły« do Bochni i zwycięstwo nad tamtejszymi »Czarnymi« w stosunku 9:0.

Rok 1908 jest zapoczątkowaniem rozgrywek z »Cracovią« o prymat w Krakowie i porównywaniem sił z najstarszemi klubami Lwowa, t. j. »Pogonią« i »Czarnymi«.

W tym roku rozegrała »Wisła« cztery mecze, z których trzy były z »Cracovią« z wynikiem 1:1, 1:3 i 2:2 oraz jeden wygrany z »Pogonią« 2:1.

W roku 1909 wstępuje »Wisła« wraz z »Cracovią« do Sekcji Sportowej »Krajowego Związku Turystycznego« w Krakowie. Kiedy jednak pod koniec tegoż roku Sekcja Sportowa przestała istnieć, postanowiła »Wisła« zorganizować się w osobne statutowe towarzystwo.

W oczekiwaniu zatwierdzenia statutu pragnie tymczasowy Zarząd uzyskać pewne środki finansowe dla przygotowania warunków pracy na przyszłość. Nastąpiła umowa z Krajowym Związkiem Turystycznym, że z chwilą zatwierdzenia statutu przez Namiestnictwo, »Wisła« przystąpi do Krajowego Związku Turystycznego w charakterze członka z roczną wkładką 200 koron, wzamian za to »Wisła« otrzymała prowadzenie pewnej części działu sportowego Związku, jak tenisu i ślizgawki. Na urządzenie tychże otrzymać miała »Wisła« pożyczkę w wysokości 1.500 koron, która to pożyczka miała być spłacaną Krajowemu Związkowi Turystycznemu z dochodów z tenisu i ślizgawki.

W wykonaniu tej umowy wydzierżawił Krajowy Związek Turystyczny od gminy miasta Krakowa dla Wisły część gruntów pofortyfikacyjnych (łącznie z połową kazamaty fortecznej), znajdujących się przy ulicy Żabiej (obecnie Alei Mickiewicza).

Ponieważ na powyższych gruntach znajdowały się korty tenisowe, stanowiące własność p. F. Nowotnego, przeto zaszedł wypadek odku-

pienia ich przez »Wisłę«, oraz konieczność założenia ślizgawki zgodnie z umową. Przeprowadzenie adaptacji przekroczyło wielokrotnie otrzymaną pożyczkę, tak że »Wisła« silnie się zadłużyła, względnie osobiście członkowie jej Zarządu. (»Wisła« bowiem, jako nie mająca jeszcze własnego statutu nie mogła być prawnie tym długiem obciążona).

Ta ciężka walka o byt nie odbiła się w walkach na boisku. W tym roku »Wisła« rozgrywa o dwa mecze więcej, niż roku poprzedniego, tj. siedm zawodów, nie ponosząc ani jednej porażki, mimo, że walczyła z »Cracovią«, »Czarnymi« ze Lwowa i lwowską »Pogonią«.

Słynna drużyna I Ligi zawodowej szkockiej, »F. G. Aberdeen«, która gościła u »Wisły« w r. 1911.

✧ **Rok 1910** przynosi wreszcie zatwierdzenie statutu przez Namiestnictwo reskryptem z dnia 7 lutego 1910 r. L. XIII 632, przyczem z tą chwilą przyjęto nazwę Towarzystwo Sportowe »Wisła«.

W tym roku zaczyna »Wisła« wkraczać na szersze tory pracy. W dniu 3 marca uchwalił Zarząd T. S. »Wisła« odnieść się do Towarzystwa Gimnastycznego »Sokół« o zezwolenie na przeprowadzanie rozgrywek piłkarskich na boisku złotowem na błoniach, a równocześnie wystosował pismo do magistratu miasta Krakowa o wyznaczenie boiska.

W połowie roku występuje »Wisła« z Austriackiego Związku Footballowego, podkreślając tym krokiem poraz pierwszy,

że Towarzystwo jest ożywione duchem niepodległościowym i chce być na równi traktowane ze sportowcami innych narodów.

Równocześnie zaś za inicjatywą »Wisły« powstaje w Krakowie Polski Związek Piłki Nożnej, do którego z najważniejszych klubów przystępują obok inicjatorów i »Czarni« ze Lwowa. Tem posunięciem podkreśla »Wisła« poraz drugi swój polski charakter.

Ponieważ jednak kluby »Cracovia« i »Pogoń« ze Lwowa do P. Z. P. N. nie przystąpiły i pozostały wierne Austriackiemu »Verbandowi«, przerwany został kontakt z nimi. Tak samo rozgrywane dotąd mecze przez »Wisłę« z drużynami austriackimi i węgierskimi odpadły, a to automatycznie z wystąpieniem »Wisły« z Austriackiego Związku Footballowego.

Aby tę lukę wypełnić, wchodzi »Wisła« w porozumienie ze »Svazem« czeskim i nawiązuje silny kontakt z drużynami czeskiemi.

Że »Wisła«, mimo swego kroku miała mir i znaczenie, świadczy prośba »Wisły« rzeszowskiej o przyjęcie jej, jako filji »Wisły«.

W lipcu 1910 r., na skutek opuszczenia na stałe Krakowa, ustąpił ze stanowiska prezesa prof. Tadeusz Łopuszański, a w dniu 26 sierpnia tegoż roku objął prezesurę Towarzystwa Władysław Ustjanowicz.

Przerwanie kontaktu z »Cracovią« i »Pogonią« w okresie wystąpienia z Austriackiego Związku Footballowego nie było korzystne, jeśli szło o rywalizację sportową lokalną.

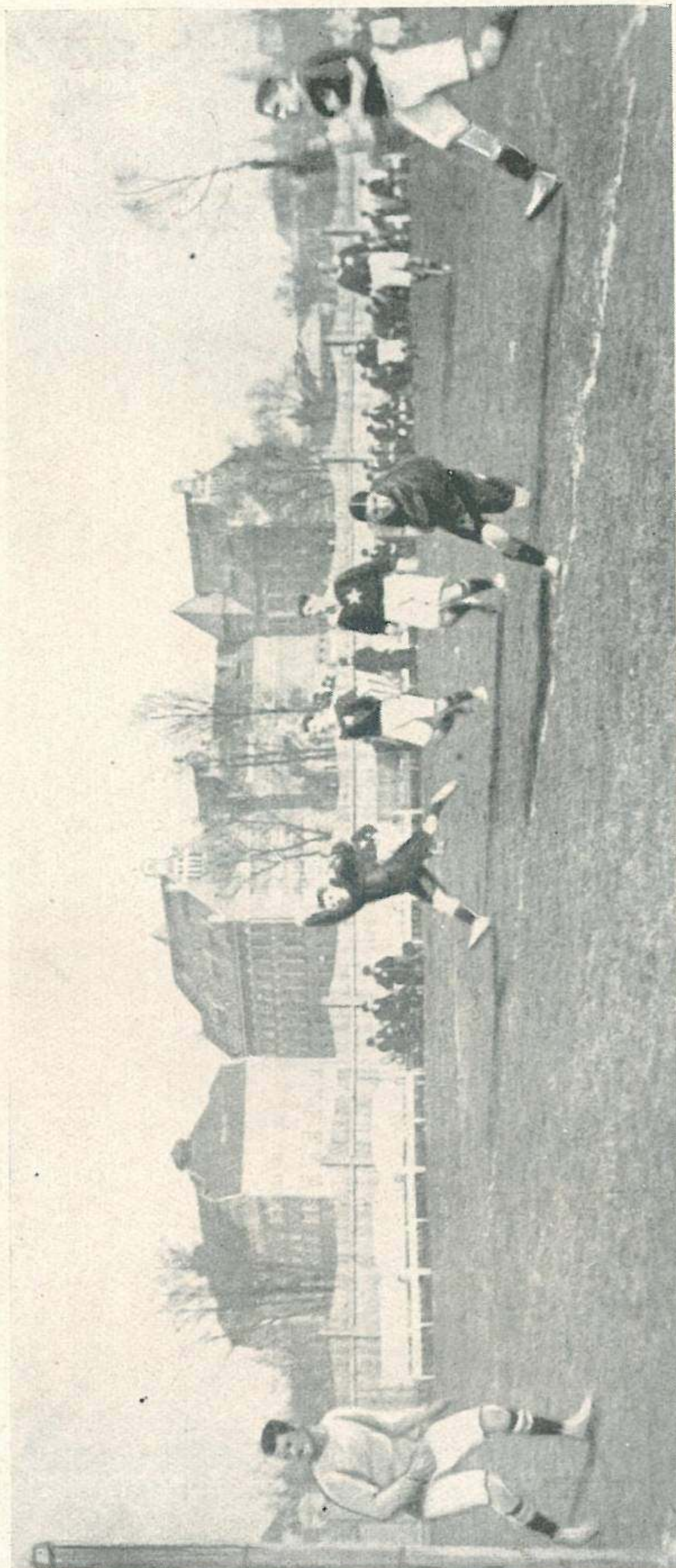
Walki bowiem »Wisły« z »Cracovią« rozniecały zawsze święty ogień rywalizacji sportowej o palmę lepszego klubu w Krakowie.

W dniu 20 grudnia 1910 r. zgłosiła »Wisła« przez delegata »Svazu« Dr. Joe Grusse, jako i swego zarazem reprezentanta przystąpienie na członka do Union International Football Association na kongresie w Paryżu. Był to związek, stojący na zasadzie uznawania narodowości i ich niezależnych organizacji sportowych, podczas gdy Austriacki Związek Footballowy należał do Międzynarodowej Federacji Footballowej (F. I. F. A.) uznającą tylko zasadę państwową i przyjmującą, że w jednym państwie może istnieć tylko jeden związek piłkarski.

Wielkim krokiem naprzód jest bilans roczny, obejmujący 25 rozegranych wtedy meczów.

Rok 1911 płynie pod znakiem walk z drużynami czeskiemi, a pasmo to przerywa dopiero sprowadzenie do Krakowa słynnej zawodowej drużyny szkockiej »Aberdeen«, z którą przegrywa »Wisła« dwa mecze, a to w dniu 20 maja w stosunku 1:9 i dniu 21 maja w stosunku 1:8.

W dniu 26 lipca 1911 r. Walne Zgromadzenie »Wisły« uchwaliło ponowne przystąpienie »Wisły« do Austriackiego Związku Footballowego. Zwyciężyła tu chęć rozegrania spotkań z »Pogonią«, a zwłaszcza z »Cracovią«, z którą »Wisła« nie grała od dnia 25 lipca 1910 roku.

Fragment z meczu na boisku »Wisły« z drużyną lwowskich »Czarnych«. Mecz ten, który odbył się w r. 1914 na otwarcie boiska w Oleandrach, wygrała »Wisła« w stosunku 3:2. Na lewo bramkarz Szubert po zdobyciu bramki przez »Czarnych«, w środku obrońcy »Wisły« Cepurski i Pustelnik.

W tymże roku kończy też i swój żywot, skutkiem wystąpienia zeń »Wisły«, Związek Polski Piłki Nożnej, na którego czele stał redaktor dr. Beaupre i b. prezydent miasta Krakowa inż. Rolle.

Po »Aberdeenie« rozgrywa »Wisła« jeszcze cztery mecze z drużynami czeskiemi, by wreszcie spotkać się we Lwowie w dniu 24 września z »Pogonią« i uzyskać wynik remisowy 1:1.

Mecze »Wisły« w Krakowie odbywały się od roku 1910, tj. od chwili wybudowania boiska na zlot Sokoli, z okazji obchodu Grunwaldzkiego na boisku pozlotowem, wypożyczanem od »Sokoła« krakowskiego. Nic też dziwnego, że ilość meczów rozegranych w ciągu 1911 roku wzrosła do 43, co świadczy o dużej ruchliwości Towarzystwa i wartościach, jakie daje własne boisko.

W tym okresie godne są zanotowania »wypadki« »Wisły« do Łodzi, gdzie rozgrywa dwa mecze z reprezentacją Łodzi w dniach 8 i 9 września 1911 r., osiągając wyniki 3:3 i 5:0.

Znowu okres tułaczki.

Rozebranie boiska pozlotowego późną jesienią 1911 roku skazuje »Wisłę« na nową tułaczkę po obcych terenach i wypożyczanie dla własnych meczów boiska w parku gier Klubu Sportowego »Cracovia«. Nic też dziwnego, iż ilość meczów, rozegranych w roku 1912 spada gwałtownie do 19 w ciągu całego roku.

Sezon roku 1913 rozpoczyna »Wisła« od wyjazdu do Łodzi, gdzie rozgrywa trzy mecze w dniach 22, 23 i 24 marca, a to pierwszy z »Turystami« z wynikiem 2:2, z »Ł. K. S.« z wynikiem 4:2 i reprezentacją Łodzi z wynikiem 9:1 dla »Wisły«.

Można śmiało powiedzieć, że rok ten spędza »Wisła« na podróżach, gdyż na 20 rozegranych meczy, aż 15 wypada na wyjazdy.

W tym też roku następuje zaproszenie »Wisły« przez Kroatów do Zagrzebia, gdzie w dniach 11 i 12 maja rozgrywa z drużyną »H. A. S. K.« dwa mecze z wynikiem 4:1 i 0:1.

Drugi rok bez własnego boiska, to czas dla tak ruchliwego Towarzystwa bardzo długi. »Wisła« naciska wszystkie sprężyny, aby znaleźć swój kąt i oparcie na własnym gnieździe, a zwycięstwami na murawie stwierdza, że jej się to całkiem słusznie należy.

Nareszcie na własnych »śmieciach«.

Rok 1914 zapowiada się dobrze. Usilne starania Towarzystwa odnoszą wreszcie pożądany skutek. »Wisła« otrzymuje własne boisko na placu powystawowym w Oleandrach i buduje trybuny. Otwarcie boiska uświetnia przyjazd »Czarnych« ze Lwowa w dniu 5 kwietnia, z którymi »Wisła« wygrywa mecz w stosunku 3:2.

Rozpoczęty sezon piłkarski zamyka »Wisła« ostatnim meczem z »Cracovią« w dniu 14 czerwca, rozgrywając do tego czasu 16 zawodów i mając poza lokalnymi przeciwnikami przeważnie do czynienia z drużynami niemieckimi.

Lata wojny.

Mobilizacja i wybuch wojny światowej zamyka ten świetny okres rozwoju Towarzystwa. Przeważna część członków Towarzystwa idzie w szeregi Legjonów, w których znalazła się niemal cała pierwsza drużyna klubu. Towarzystwo oddaje ponadto bezinteresownie boisko wraz z gotowemi pięknymi trybunami na użytek organizującym się w Krakowie Legjonom Polskim.

Wojna zapoczątkowała, a pożar trybun w r. 1915 dokończył dzieła zniszczenia tak ciężko zapracowanego dorobku »Wisły«.

W lwowskim tygodniku ilustrowanym »Sport« z dnia 4 kwietnia 1922 r., w artykule p. t. »Wiśle!«, czytamy:

»Garstka ludzi, związana zrazu tylko nazwą, a dopiero z biegiem miesięcy i lat ukochaniem wzrastającej tradycji, garstka bezdomna, garstka wiecznych tułaczy, garstka pogorzalców, garstka — setki razy zdało się — straconych bez rachunku bankrutów — oto »Wisła« krakowska!

Bo proszę posłuchać jej dziejów i krzepić się na sercu. Założona w roku 1906, ośm lat wyciera sobą rozmaite obce kąty, ale ani jej się śni przestać istnieć, chociaż inni, szczęśliwsi, równocześnie z nią nati, są już o miedzę posesjonati. Jest jak ten głodny pies włóczęga, który pokazuje kły dobrze odżywionym brytanom, osiadłym w pięknych budach. Jeśli sam widok kłów nie wzbudzi dostatecznego szacunku, jest gotów zawsze wypróbować je na skórze przeciwnika, z bolesnym często skutkiem. To niby sportowe sukcesy »Wisły«. Zwycięstwa nad posiadaczami pięknych boisk, urzędzeń, prowadzonemi przez doświadczonych mistrzów w kraju i zagranicą.

A gdy już w znoju i trudzie sklecono jakieś boisko i skromne na początek urządzenie, w roku 1914-tym nadchodzi wojenka, »Wisły« domowisko obraca się w zgliszcza i perzynę. »Wisła« — pogorzelec! »Wisła« — bankrut!...«

Lata wojny światowej uniemożliwiły Towarzystwu prowadzenie dalszej pracy sportowej. Członkowie »Wisły« w szeregach Legjonów Polskich walczyli z bronią w ręku o wolność Ojczyzny, bądź też zapełniali szeregi zaborcy.

Można powiedzieć, że przez ten czas »Wisła«, jako organizacja, przestała istnieć. Nie przestał jednak istnieć duch, miłość i przywiązanie członków do klubu.

Wznowienie działalności.

Dopiero w roku 1918 wznawia »Wisła« swą działalność. Wracają z frontu Wiślaczy — wraca uszczuplona stara gwardja piłkarska.

Dnia 14 lipca 1918 roku zapoczątkowuje »Wisła« swoją pracę sportową meczem z K. S. »Czarni« w Jaśle, wygraną w stosunku 4:0. Do sformowania drużyny przyczynił się tutaj w dużej mierze kpt. Henryk Reymann.

W roku tym rozgrywa »Wisła« 7 meczów, z czego dwa na miejscu z »Cracovią« z wynikiem 2:3 i 1:0, pozostałe zaś poza Krakowem.

Rok 1918 otwiera pozatem nowe widoki powodzenia dla »Wisły«. Dzięki bowiem inicjatywie ówczesnego prezesa mjr. Szkolnikowskiego Józefa oraz wiceprezesa Franciszka Wojsa, uzyskuje »Wisła« teren pod własne boisko na torze powyścigowym za parkiem Dra Jordana.

Pierwszy mecz w wolnej Ojczyźnie rozgrywa »Wisła« z »Cracovią« w dniu 10 listopada 1918 r.

Sytuacja w kraju w r. 1919 nie była jasna. Zatargi i walki z Ukraińcami i Czechami nie pozwalają »Wiśle« na normalny rozmach i pęd, to też Towarzystwo ogranicza się do 14 meczów z drużynami krajowymi.

Rok 1920 wprowadza pewien system i organizację w rozgrywkach piłkarskich, dzięki założeniu w r. 1919 »Polskiego Związku Piłki Nożnej« z podległymi mu pięcioma okręgami, t. j. krakowskim, lwowskim, łódzkim, poznańskim i warszawskim.

Krakowski Okręgowy Związek Piłki Nożnej (K. Z. O. P. N.) przeprowadza wtedy pierwsze mistrzostwa swego okręgu, w którym »Wisła« zajmuje drugie po »Cracovii« miejsce. Mimo niepowodzeń »Wisły« w mistrzostwie okręgowym ilość 19-tu meczów rozegranych w ciągu roku, świadczy o nieznacznej poprawie ogólnej sytuacji Towarzystwa.

Pierwsze mistrzostwa Polski.

Rok 1921 można nazwać rokiem rozpoczęcia walk o mistrzostwo Polski. W mistrzostwie okręgowym »Wisłę« spotyka znowu niepowodzenie, gdyż zdobywa ona dopiero trzecie miejsce, odpadając tem samem od rozgrywek o mistrzostwo Polski.

W tym roku obchodzi »Wisła« w dniu 8 i 9 października swój 15-letni jubileusz, na który zaprosiła »Czarnych« ze Lwowa i »Cracovię« do wzięcia udziału w turnieju z tej okazji urządzonym. Stosy depesz gratulacyjnych, oraz tłumy publiczności, biorącej udział w tym święcie »Wisły« świadczy najdobitniej o jej popularności wśród najszerzych warstw Krakowa.

Rok ten — to pauza zarazem w spotkaniach z drużynami czeskiemi i niemieckimi, a nawiązanie łączności z drużynami Węgier i Rumunji. W spotkaniu z Węgrami wychodzi »Wisła« z jednym zwycięstwem i jedną porażką, natomiast gościna jej w Rumunji od 3 do 11 wrze-

śnia jest pasmem sukcesów i to nawet wysokocyfrowych. Ta dobra forma »Wisły« powoduje wyznaczenie pełnej jedenastki »Wisły«, jako reprezentacji Krakowa na zawody Kraków — Lwów w dniu 2 października, rozegranych z wynikiem 1 : 1.

Bilans gier za rok jubileuszowy to: 40 spotkań, w tem 23 zwycięstw, 5 nierozegranych i 12 przegranych.

Drużyna »Wisły« w r. 1914 — od lewej stoją: Olejak, Śliwa, Adamski, Szubert, Pustelnik, Konkiewicz Alfred, Cepurski, ś p. Kowal, ś. p. Romański, Zawodny i ś. p. Konkiewicz Władysław.

Znowu na własnym boisku.

Za prezesury dra Kazimierza Szczepańskiego w r. 1922 obchodzi Towarzystwo w dniu 8 kwietnia uroczystości, związane z otwarciem boiska i nowowypbudowanych trybun. Uroczystości rozpoczęły się nabożeństwem w kościele OO. Kapucynów, podczas którego został poświęcony sztandar, przywieziony »Wiśle« przez drużynę lwowskiej »Pogoni«, zaproszonej na powyższą uroczystość. Po Mszy św. udano się na boisko, gdzie przemówił jako pierwszy ks. Anioł ze Zgromadzenia OO. Kapucynów, który dokonał poświęcenia boiska i trybuny, będącej podówczas jedną z największych i najpiękniejszych w Polsce.

Z okazji tego jubileuszu w lwowskim »Sporcie« ukazał się następujący wiersz:

Wiślakom.

Redaktor »Sportu« to jest człowiek ścisły
Codziennie męczy mię od dwóch tygodni
Abym napisał coś na święto »Wisły«,
Bo to są chłopcy odznaczenia godni.

Nareszcie własne otwarli boisko,
Gdzie będą mogli kopać, co się wlezie,
»Sport« gardzi wszelką konkurencją śliską,
A więc przyklasnąć musi tej imprezie.

Drużyna każda znajdzie się w kłopotach —
I nikt nie zgadnie, kto nawarzy piwa,
Gdy na boisku zjawią się w trykotach
Cepurski, Bujak, Szubert no i Śliwa.

Henryk Zbierzchowski.

Statystyka rozgrywek w roku 1922 przedstawia się następująco: ogółem spotkań 43, z czego 10 wypada na drużyny zagraniczne, wygranych meczów 22, nierozstrzygniętych 7, a przegranych 14, przy ogólnym stosunku bramek 113:61 dla »Wisły«. W mistrzostwie K. Z. O. P. N.-u zajmuje »Wisła« drugie po »Cracovii« miejsce. W skład kl. A ówczesnego KZOPN. wchodziły drużyny: »Wisła«, »Cracovia«, »Jutrzenka«, »Makkabi«, »B. B. S. V.« i D. F. C. »Sturm«.

»Wisła« po raz pierwszy mistrzem Krakowa.

Rok 1923 daje wreszcie »Wiśle« upragnione zwycięstwo i supremację nad jedynym rywalem »Cracovią«. W tymże roku zdobywa »Wisła« po raz pierwszy mistrzostwo K. Z. O. P. N.-u.

Dla orientacji trzeba zaznaczyć pewne zmiany, jakie zaszły w organizacji P. Z. P. N.-u. Oto do poprzednio wchodzących w skład PZPN. okręgów doszły w 1922 r. nowopowstałe okręgi, t. j. górnośląski, lubelski i wileński, a w roku 1923 okręg toruński.

Mistrzostwa Polski rozgrywane były w latach 1921, 1922 i 1923 w następujący sposób:

W roku 1921 do finału dochodziły zwycięskie drużyny okręgów (krakowskiego, lwowskiego, łódzkiego, poznańskiego i warszawskiego) i spośród siebie wyłaniały mistrza Polski.

W roku 1922 cała Polska została podzielona na dwie grupy, t. j. południową i północną. Do południowej grupy należeli mistrzowie okręgów: krakowskiego, lwowskiego, lubelskiego i górnośląskiego. Do grupy północnej mistrzowie okręgów: wileńskiego, łódzkiego, warszawskiego i poznańskiego. Zwycięzcy obu grup rozgrywali o mistrzostwo i wice-mistrzostwo Polski.

W roku 1923 cała Polska została podzielona na dwie grupy, t. j. wschodnią i zachodnią. Do grupy wschodniej należeli mistrzowie okręgów: lwowskiego, warszawskiego, wileńskiego i lubelskiego. Do grupy zachodniej mistrzowie okręgów: krakowskiego, poznańskiego, łódzkiego i górnośląskiego. Zwycięzcy obu grup rozgrywali o mistrzostwo i wicemistrzostwo Polski.

»Wisła« zatem, po osiągnięciu mistrzostwa okręgu krakowskiego weszła do grupy zachodniej, w której spotkała się z »Wartą« (Poznań), »Ł. K. S-em« (Łódź) i »Iskrą« (Siemianowice). Po zdobyciu tytułu mistrza zachodu zakwalifikowała się »Wisła« do finału z mistrzem grupy wschodniej »Pogonią« lwowską, która za przeciwników miała »Polonję« (Warszawa), »Laudę« (Wilno) i »W. K. S.« (Lublin).

Przed meczem »Wisła« — »Emigracja« 1:2 w Marles 1933 r. — od lewej: prezes PZPN Domagalski, gracz Emigracji Polski, sędzia, dalej kpt. Reyman i kierownik drużyny dr Obrubański.

W finale dopiero trzecie spotkanie niefortunne dla »Wisły« rozstrzygnęło o tytule mistrza na korzyść »Pogoni«, przy czym »Wisła« osiąga tytuł wicemistrza Polski.

Walki o mistrzostwo Polski odsunęły kontakt »Wisły« z drużynami zagranicznymi na drugi plan. Za cały rok rozegrała »Wisła« tylko jeden mecz zagraniczny z »Vivo« Budapeszt, ulegając mu w stosunku 0:1. Na 45 meczów granych ogółem wygrała »Wisła« 31, zremisowała 5 i przegrała 9 przy stosunku ogólnym 143:55 na swoją korzyść.

Podniesienie Towarzystwa na tak wysoki poziom jest zasługą ówczesnego Zarządu, oddanego klubowi całą duszą. Jednym z takich odzwieków i dowodów uznania jest wręczenie dyplomu uznania wiceprezesowi »Wisły« Franciszkowi Wojasowi w dniu 22 kwietnia przed meczem »Wisła« — »Sturm« (4:0) przez I drużynę.

Rok 1924 jest rokiem Olimpiady w Paryżu, w której Polacy w ogólności, a drużyna piłkarska w szczególności bierze po raz pierwszy udział.

Dla odpowiedniego przygotowania się postanawia P. Z. P. N. nie rozgrywać zawodów o mistrzostwo Polski i ustanowić półroczną przerwę. Dla zestawienia reprezentacji przeprowadza P. Z. P. N. rozgrywki przygotowawczo-treningowe w kraju i spotkania z reprezentacją Szwecji w Sztokholmie, która również bierze udział w Olimpiadzie w Paryżu.

Rok ten jest dalszym etapem reorganizacji rozgrywek o mistrzostwo Polski. Utworzony w 1923 roku dziewiąty okręg piłkarski, t. j. toruński miał wejść w roku 1925 w grę. Walne Zgromadzenie P. Z. P. N-u zdecydowało rozgrywki o mistrzostwo Polski w trzech grupach, z których każda zawierać będzie po trzy okręgi. Do pierwszej grupy wchodziły okręgi: śląski, krakowski i łódzki; do drugiej grupy: poznański, toruński i warszawski; a do trzeciej grupy okręgi: lubelski, lwowski i wileński. W grupach każdy klub miał rozgrywać dwukrotne zawody z pozostałymi klubami grupy i to raz u siebie, drugi raz zaś u przeciwnika. Wyłonieni mistrzowie grup, t. j. trzy kluby grały potem ze sobą o tytuł mistrza Polski według systemu, jak rozgrywali w grupach. O mistrzostwie decydowała większa ilość punktów, względnie następowało trzecie rozstrzygające spotkanie.

W myśl powyższych zasad do pierwszej grupy weszły »Wisła« »Ł. K. S.« i »Amatorski K. S.« (Król. Huta), do drugiej grupy »Warta«, »Polonja« i »T. K. S. (Toruń), do trzeciej grupy »Pogoń« (Lwów), »Pogoń« (Wilno) i »Lublinianka«. Podział ten nie był idealnym, gdyż nie stwarzał jednakowych wysiłków do zdobycia tytułu mistrza grupy. W pierwszej grupie »Wisła« miała za przeciwnika »Amatorski K. S.« (Król. Huta) mistrza Śląska, zwycięzcę »Pogoni« i »Wisły« w spotkaniach towarzyskich i jedyne pogromcę »Sparty« praskiej oraz drugiego przeciwnika, również silną wybijającą się drużynę »Ł. K. S.« z Łodzi. W trzeciej natomiast grupie zwycięstwo »Pogoni« było zgóry dla niej przesądzone, a boje o mistrzostwo piłkarskie Polski, to zasadnicza kwestja wszystkich klubów polskich. Nic też dziwnego, że walki i rezultaty tych spotkań są dla klubów podstawą bytu, na którym opiera się i zarysowuje ich historia, bo wszelkie inne gałęzie sportu są więcej lub mniej luźno przyczepionemi sekcjami, żyjącemi z piłki nożnej.

Nieprzeparate dążenia do wprowadzenia i utrzymania na jakim takim poziomie innych działów sportu jest kwestją zasobów i ambicji danego klubu, czy towarzystwa.

To też rok 1924 poświęca »Wisła« na przygotowaniu się do przyszłych rozgrywek, przeprowadzając 12 meczów z drużynami zagranicznymi.

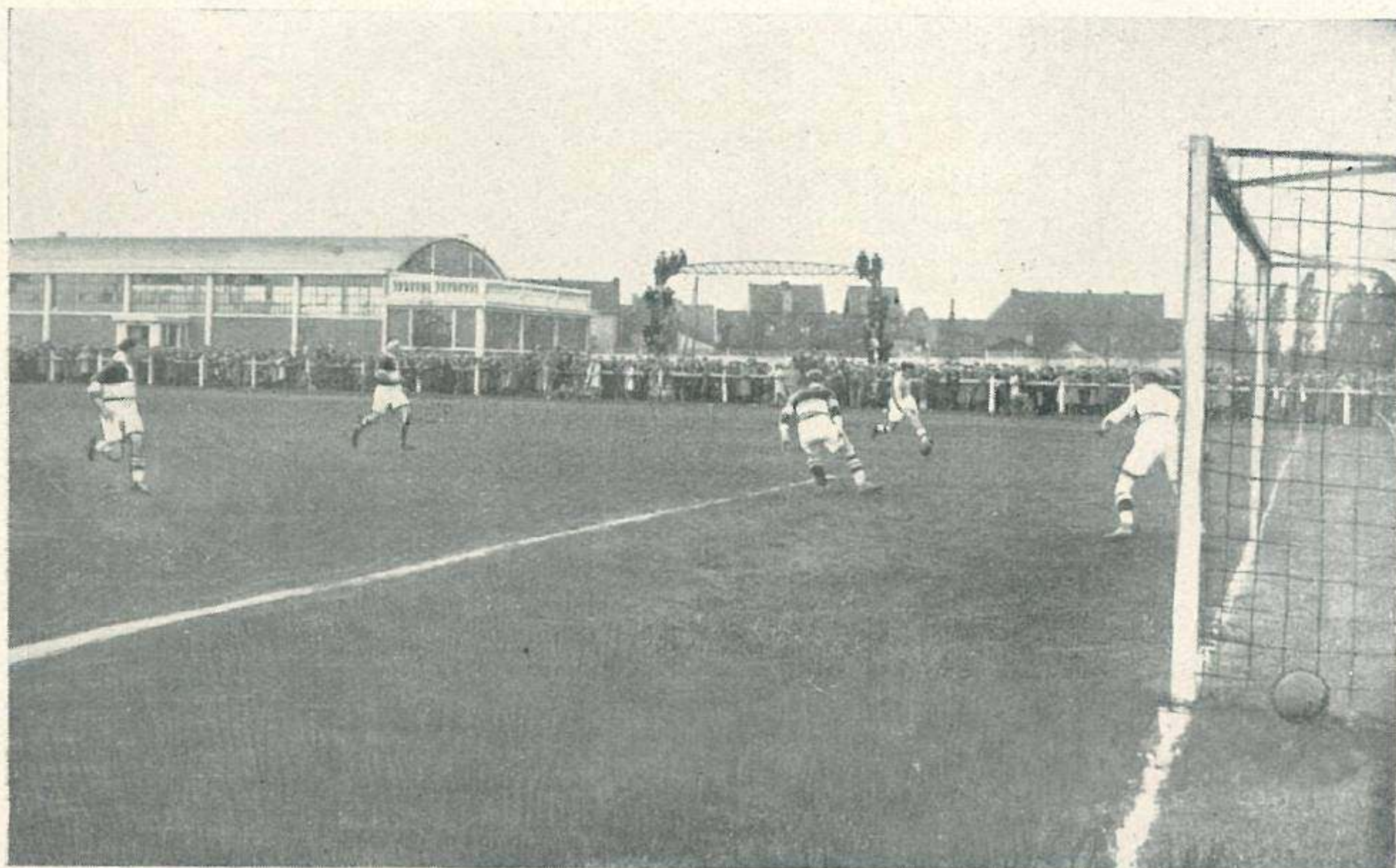
Pierwszy Marszałek Polski Józef Piłsudski na boisku »Wisły«.

Na ostatnim meczu w sezonie, rozegranym na własnym boisku w dniu 16-go listopada z lwowską »Pogonią« (2:3) był obecnym Marszałek Piłsudski, witany uroczyście przez Zarząd Towarzystwa i obie drużyny, które wręczyły dostojnemu gościowi odznaki swych klubów.

Powracając jednak do roku 1925 i do bojów o mistrzostwo polski, to poza pierwszą grupą, w której wynik był zagadką, — zwyciężyła ostatecznie »Wisła«, wyniki pozostałych grup dały jako finalistów »Wartę« i »Pogoń«.

Rozstrzygnięcie definitywne przyniosło zwycięstwo »Pogoni«, a »Wisła« zadowolić się musiała trzecim miejscem po »Warcie«.

Charakterystycznym momentem tego roku jest rekord 48 rozegranych meczów przez I drużynę.

Fragment z meczu »Emigracja«—»Wisła« 3:1 w Billy-Montigny. Łyko prowadzi piłkę.

To podciąganie się »Wisły« ku górze i utrwalanie swej pozycji w rozgrywkach o mistrzostwo Polski znajduje swój wyraz również w pracy drużyn młodszych. W lutym b. r. rozpoczął trening »Wisły« poraz pierwszy trener, słynny gracz reprezentacyjny Węgier Imre Schlo ser z Budapesztu.

Rok 1926 nie zmienił systemu rozgrywek, usunął natomiast niesprawiedliwe skojarzenie przeciwników, tworząc grupy: zachodnią z okręgami — poznańskim, łódzkim i śląskim, grupę północną z okręgami — warszawskim, toruńskim i wileńskim i grupę południową z okręgami — krakowskim, lwowskim i lubelskim.

»Wisła« w mistrzostwach okręgu krakowskiego zajęła jednak w tym roku drugie po »Cracovii« miejsce, a tem samem odpadła od rozgrywek o mistrzostwo Polski.

Puchar Polski w rękach »Wisły«.

W tym roku nie rozgrywa też »Wisła« meczów z drużynami zagranicznymi, a poprzestaje na walkach z zespołami krajowymi, a przytem bierze udział w walkach o puchar Polski, ufundowany przez P. Z. P. N., który też zdobywa. Zdobywców pucharu Polski uwiecznił na płótnie wielki sympatyk Towarzystwa artysta-malarz Włastimil Hoffmann.

Uzyskany tedy stosunek bramek 135:61 na korzyść »Wisły« jest znowu rekordem pod względem ilości strzelonych goli przez I drużynę, a uzyskanych w 45-ciu meczach.

Dalszym sukcesem piłkarskim, to uzyskanie przez »Wisłę« II-gą pierwszego miejsca w walce o »Srebrną Piłkę«, ofiarowaną przez K. Z. O. P. N. i zdobycie I miejsca przez »Wisłę« III-cią w swej grupie.

Oprócz sukcesów na zielonej murawie zagospodarowuje się »Wisła« i wewnątrz, dzięki otrzymaniu od Magistratu m. Krakowa boiska treningowego.

Utworzenie Ligi.

Rok 1927 przynosi rozłam w P. Z. P. N-nie, przyczem 14-cie czołowych klubów z 8-miu ośrodków opuszcza szeregi P. Z. P. N-u, tworząc Ligę.

Z lokalnych przeciwników »Wisły« pozostała wierną P. Z. P. N-owi jedynie »Cracovia«, która tem samem w rozgrywkach pierwszego roku Ligi udziału nie wzięła.

Efektom końcowym walk ligowych było zdobycie przez »Wisłę« pierwszego miejsca, a tem samem de facto »Wisła« zdobyła mistrzostwo Polski, uzyskując 40 punktów i stosunek bramek 95:22.

Poza »Wisłą« następujące kluby należały w pierwszym roku istnienia do Ligi: »I. F. C.«, »Warta«, »Pogoń«, »Legja«, »Turyści«, »Ł. K. S.«, »Polonja«, »Czarni«, »T. K. S.«, »Hasmonea«, »Ruch«, »Warszawianka« i »Jutrzenka«.

Na otrzymanym zeszłego roku terenie przygotowuje »Wisła« nowe boisko treningowe, jak również rozpoczyna prace nad budową kortów tenisowych.

W wystawie sportowej we Lwowie uczestniczy Towarzystwo przez wysłanie trzech obrazów pędzla artysty-malarza Włastimila Hoffmanna, oraz proporców, pucharów, figur i t. p. nagród czy upominków.

Dzień 30-go października b. r. był »Dniem Wisły«. W dniu tym odbyła się uroczystość wręczenia »Wiśle« obrazu I drużyny przez artystę-malarza Włastimila Hoffmanna i równocześnie nadanie ofiarodawcy dyplomu członka honorowego »Wisły«.

Zwycięski pochód ku wyżynom.

Bilans 1927 roku — to przede wszystkim chlubna karta I-szej drużyny piłkarskiej »Wisły«, którą tworzyli zasadniczo następujący gracze: Adamek, Balcer, Bajorek, Burek, Czulak, Folga, Kotlarczyk I, Kotlarczyk II, Makowski, Pychowski, Reyman I, Reyman III, ś. p. Skrynkowicz i Wójcik. Oni to, poza zdobytym mistrzostwem przyczynili się waleśnie do spopularyzowania Towarzystwa nie tylko w kraju, lecz i zagranicą.

Z pobytu drużyny »Wisły« w Lipsku, gdzie wygrała w roku 1929 mecz ze słynnym tamt. klubem, wielokrotnym mistrzem Niemiec »V. f. B.« w stosunku 2 : 1.

Rok 1928 wprowadza do Ligi nową atrakcję. Na skutek pogodzenia się P. Z. P. N-u z Ligą, rozgrywki o mistrzostwo Polski odbywać się już będą pod hasłem mistrzostwa Ligi P. Z. P. N-u czyli Polski. Powiększono też dotychczasową ilość członków grupy ligowej z 14-tu na 15-tu, przyczem odpadła z Ligi P. Z. P. N-u »Jutrzenka«, a weszły »Cracovia« i mistrz klasy A. — »Śląsk«-Świętochłowice.

W roku tym, poza rozegranymi trzema meczami z drużynami zagranicznymi »Wisła« wyteęza cały swój wysiłek, aby w boju o mistrzostwo Polski utrzymać swoją pozycję.

Uczestniczy w tym roku »Wisła« w dniach 29, 30 czerwca i 1 lipca w jubileuszu 25 lecia I L. K. S. »Czarni«, dokąd zaproszona została łącznie z »Cracovią« i »Pogonią« i rozgrywała towarzyskie spotkania o puchar premjera Bartla. W zawodach tych zademonstrowała »Wisła« bardzo piękną grę, wygrywając z »Czarnymi« 6:3 i z »Pogonią« 7:4, dzięki czemu zdobyła puchar.

W rozgrywkach ligowych »Wisła« przez cały czas walk utrzymywała się na jednym z czołowych miejsc, by na finishu zdobyć poraz drugi mistrzostwo Polski już z udziałem »Cracovii«.

Rok 1929 zapowiada się również świetnie dla mistrza Polski. »Wisła« na półmetku rozgrywek ligowych utrzymuje się na pierwszym miejscu, pod koniec gier następuje jednak pewne załamanie się, które spycha drużynę na trzecie miejsce.

W tym roku następuje fakt niezwykle doniosły dla Towarzystwa, iż protektorat nad niem raczył objąć ówczesny inspektor Armji gen. dyw. Edward Rydz-Śmigły, obecnie Generalny Inspektor Sił Zbrojnych.

W dniu 3 listopada bierze »Wisła« udział w jubileuszu 20-lecia »Makkabi« krakowskiej przez rozegranie zwycięskiego spotkania piłkarskiego z reprezentacją klubów żydowskich w stosunku 3:1.

Poza drużynami piłki nożnej w Krakowie posiada już »Wisła« drużynę piłkarską w Zakopanem, która w dniu 13 października 1929 r. rozegrała zwycięskie spotkanie z lokalnym »Giewontem« II w stosunku 4:1.

Z 3-ch spotkań zagranicznych, tj. 2 ch w Niemczech i 1-go z drużyną holenderską, wychodzi »Wisła« zwycięsko, wygrywając za każdym razem.

Rok 1930 zmniejszył ilość klubów ligowych do 12-u, na skutek spadku »Turystów« i »I. F. C.«, a wejścia tylko »Ł. T. S. G.« z Łodzi. W tym roku zajmuje »Wisła« w Lidze drugie miejsce i zdobywa po raz drugi tytuł wicemistrza Polski.

Za dżentelmeńską grę w ciągu całego sezonu walk ligowych przyznaje »Wiśle« Polskie Kolegium Sędziów pierwsze miejsce i nagrodę.

Rok ten przynosi »Wiśle« rekord wygranych meczów, albowiem z 41 wszystkich spotkań I-szej drużyny, wychodzi »Wisła« w 30-tu zwycięsko, remisuje 6 i przegrywa 5.

Rok 1931 nie zmienia pozycji »Wisły« w Lidze, która zatrzymuje tytuł wicemistrza Polski, zdobywając go ponownie, a w sumie poraz trzeci.

Rok 1931 jest **jubileuszowym 25-lecia »Wisły«**. W dniach 23, 24 i 25 maja obchodzi Towarzystwo swój jubileusz, w którego program wszedł mecz o mistrzostwo Ligi, rozegrany między »Czarnymi« a »Wisłą« w dniu 24 maja z wynikiem 5:1 dla »Wisły«, oraz w dniu 25 maja turniej piłkarski z udziałem 4-ch drużyn, a to »Cracovii«, »Czarnych«, »Pogoni« i »Wisły«. W tymże dniu, a trzecim jubileuszu w przerwie między meczem »Czarni« — »Pogoń« i »Cracovia« — »Wisła« odbyła się imponująca defilada zawodników. Czoło defilady otwierał oddział uczniów IX gimnazjum krakowskiego ze sztandarem. Była to szkoła, z której przed 25-ciu laty wyszła pierwsza drużyna piłkarska »Wisły«, powstała z inicjatywy profesora tejże szkoły Tadeusza Łopuszańskiego. Za szkołą barwnym korowodem przesunęli się piłkarze, nar-

ciarze z zakopiańskiej »Wisły«, lekkoatleci, zapaśnicy i wreszcie starzy zawodnicy »Wisły«, wśród których byli sami weterani sportu.

Skolei delegacje klubów składały »Wiśle« gratulacje i wręczali upominki. Przy tej okazji odbyło się też uroczyste wręczenie pierścieni, jako upominków jubilatom »Wisły«, a to kpt. Reymanowi Henrykowi, Marcinkowskiemu, Makowskiemu, Stolarskiemu, Polaczkowi i Koźminowi.

Juniorki »Wisły« w r. 1927. Niejeden z nich doczekał się awansu do wyższych drużyn w następnych latach.

„Wisła“ najpopularniejszym klubem w Polsce.

Trzeba jeszcze zaznaczyć, iż ten rok przynosi »Wiśle« dalszy rekord, a to rekord najpopularniejszego klubu na obcych boiskach. »Wisła« bowiem dostarczyła swoim przeciwnikom 32.526 widzów, t. j. najwyższą cyfrę, osiągniętą spośród wszystkich klubów ligowych.

Rok 1932 rozpoczyna »Wisła« swój sezon piłkarski w dniu 28-go lutego, biorąc udział w wielkim turnieju zimowym w Zakopanem, urządzonym staraniem Komitetu Imprez Sportowych. Wyniki turnieju, w którym brały udział drużyny »Wisły« (Kraków), »Cracovii« (Kraków), »Wisły« (Zakopane) i »Strzelec« (Zakopane) są następujące: »Cracovia«—»Wisła« (Zakopane) 7:1, »Wisła« (Kraków)—»Strzelec« 7:1, »Wisła« (Zakopane)—»Strzelec« 1:1, »Cracovia«—»Wisła« 4:2.

Rok 1932 nie należy do lat szczęśliwych »Wisły« zwłaszcza, jeśli się ma na myśli sekcję piłkarską. Spadek formy I drużyny, przede wszystkim jej ataku, który strzelił o 50 bramek mniej, niż roku poprzedniego, musiał się odbić na ilości wygranych meczów, a tem samym na końcowym wyniku i lokacie »Wisły« w Lidze. »Wisła« tego roku zajmuje dopiero szóste i najniższe miejsce w dotychczasowych grach ligowych. Już w połowie sezonu widać było, że »Wisła« bez odmłodzenia swego składu dalej grać nie może, jednak i zmiany były bardzo ryzykowne, toteż dążeniem Zarządu było jakoś dobić do końca, a tę konieczną operację postanowiono przeprowadzić w roku następnym.

Nie lepiej spisywały się również drużyny młodsze »Wisły«, skoro drużyna rezerwowa zajęła w swej grupie dopiero 5-te miejsce, uzyskując z 12 gier tylko 12 punktów, a »Wisła II« na 18 gier tylko 21 punktów i 3-cie miejsce.

Jedyną radością »Wisły« było ruszenie z miejsca drużyn podhalańskich, a to drużyn piłkarskich »Wisły« w Zakopanem, w Nowym Targu i Poroninie

Zmiana systemu mistrzostw.

W dniu 16 stycznia 1933 r. Polski Związek Piłki Nożnej przeprowadził zmianę w dotychczasowych rozgrywkach ligowych w następujący sposób. Wszystkie kluby ligowe zostały podzielone na dwie grupy, t. j. zachodnią, do której weszły »Wisła«, »Ruch«, »Cracovia«, »Garbarnia«, »Podgórze« i »Warta« i grupę wschodnią z klubami »Pogoń« »Czarni«, »Legja«, »Warszawianka«, »Ł. K. S.« i 22 p. p. Tym sposobem obie grupy liczyły po sześć klubów w każdej grupie. W sezonie wiosennym odbywać się miały rozgrywki grupowe między sześcioma klubami każdej grupy, poczem zdobywcy pierwszych 3-ch miejsc z każdej grupy wchodzi do finału, zaś kluby zajmujące pozostałe trzy miejsca w grupach będą rozgrywać o spadek dwóch klubów do klasy A. Druga część rozgrywek miała się rozpocząć dla obu wymienionych grup, t. j. finałowej i spadkowej w jesieni. Odnośnie spadku dwu klubów do klasy »A«, nastąpiła w późniejszym czasie zmiana, że dwa spadające kluby rozgrywają walkę z wicemistrzem klasy »A«, przyczem zwycięzca wchodzi do Ligi, względnie utrzymuje się w Lidze, natomiast mistrz klasy »A« wchodzi automatycznie do Ligi. Powyższy projekt dotyczył tylko 1933 roku.

Bohater Belgji, król Albert I na meczu »Wisły«.

W maju 1933 roku był przewidziany wyjazd »Wisły« do Francji i Belgji. Zainteresowanie występem »Wisły«, zwłaszcza w Belgji urosło do niebywałych rozmiarów. Wybitnym podkreśleniem tego faktu było, że na mecz »Wisły« z nieoficjalną reprezentacją Belgji, drużyną »Djables Rouges« w Brukseli, zapowiedział swoje przybycie sam król Belgów Albert I.

Bohater narodowy Belgji, król Albert I, który na parę lat przed zgonem gościł w r. 1933 na meczu »Wisły« z nieoficjalną reprezentacją Belgji »Diabes Rouges« w Brukseli.

Król Belgji, Leopold III, był również jeszcze jako następca tronu obecny na meczu »Wisły« z »Diabes Rouges« w r. 1933 w Brukseli.

W dniu rozgrywania meczu, t. j. dnia 17 maja 1933 r., zebrało się też na stadionie Heyzel około 35.000 widzów, a więc przeszło o 20.000 więcej, niż na rekordowym spotkaniu »Sparta« — Belgja.

Trybuna królewska miała w tym dniu niezwykle wygląd. Obok króla Alberta, wielkiego miłośnika sportu i wielkiego sympatyka Narodu Polskiego, zajął miejsce przybyły również następca tronu ks. Leopold (obecny król belgijski), dalej ministrowie, generałowie i senatorowie, tak, że jeszcze żadna manifestacja sportowa na rzecz polskiej drużyny nie miała tak wspaniałej oprawy. Spotkanie to, rozpoczęte o godz. 21-szej, miało poza tym jeszcze dużo emocyj dla Wiślaków. Przedewszystkiem był to mecz, jak już wyżej zaznaczono, wieczorowy, rozgrywany przy świetle elektrycznym, do czego nasza drużyna nie była przyzwyczajona, a ponadto i to, że stadion, na którym rozgrywano zawody, sprzyjał zawsze i to niezawodnie tylko gospodarzom.

Obecność króla na zawodach, obawa przed przegraną skupiła w sobie Wiślaków, byli to wprost nie ci sami ludzie, toteż o łatwym oddaniu zwycięstwa nie było z ich strony mowy. Na atak Belgów, »Wisła« odpowiada atakiem, na strzał — strzałem. Szalone tempo gry nie ustaje ani na chwilę, aż wreszcie załamuje ono »Wisłę« i ta przegrywa, oddając zwycięstwo reprezentacji Belgji 3 : 0. Mecz obfitował w tyle ciekawych momentów i odznaczał się tak piękną grą, że król, zamiast, jak to było przewidziane, do połowy — pozostał na całym meczu. Po odgwizdaniu meczu przez sędziego Langenusa, król wszedł wraz z następcą tronu na boisko, uścisnął graczom »Wisły« rękę, gratulując im, a przedewszystkiem bramkarzowi Kilińskiemu jego wspaniałej gry.

Trzeba tutaj zaznaczyć, iż zjawienie się króla na zawodach piłkarskich jednego klubu, było jedynym, tak zaszczytnym dla klubu polskiego wyjątkiem. Nielada zatem zaszczyt spotkał »Wisłę«, skoro król-sportowiec zjawił się na jej meczu i to z nieoficjalną reprezentacją państwową Belgji.

Ostatnim występem »Wisły« zagranicą w powyższym czasie było pojawienie się I-szej drużyny w Paryżu, gdzie Wiślaczy składają wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza, a następnie rozgrywają spotkanie piłkarskie z »Racingiem«. Była to następna wizyta polskich piłkarzy w Paryżu od czasu udziału Polski w olimpiadzie piłkarskiej w Paryżu w roku 1924. W czasie meczu z »Racingiem« wystąpiła »Wisła« poraz pierwszy z numerami na plecach, zgodnie z praktykowanym zwyczajem we Francji.

Wejście w szranki bojów ligowych »Wisły« nastąpiło już z odmłodzonym składem, z którym w swojej grupie »Wisła« zajmuje 3-cie za »Cracovią« i »Ruchem« miejsce z 12 punktami i stosunkiem bramek 23 : 12. W grupie natomiast finałowej zajmuje »Wisła« również 3-cie miejsce z 13 punktami i stosunkiem bramek 16 : 10, za »Pogonią« i »Ruchem«.

»Wisła« I b w mistrzostwach rezerw ligowych zdobywa w walce ze swymi rywalami, t. j. »Cracovią«, »Garbarnią« i »Podgórzem« — 1-sze miejsce z 11 punktami i stosunkiem bramek 15 : 4, natomiast w walce o mistrzostwo okręgowe »A« klasy w swej grupie zajmuje 6-te miejsce z 8-miu punktami i ilością bramek 12 : 17. »Wisła II« walcząca w I-szej grupie krakowskiej zajmuje 1-sze miejsce z 15 pkt. i bramkami 28 : 12 na dziesięć rozegranych gier. »Wisła III« w grupie I-szej krakowskiej zajmuje 3-cie miejsce z 18 pkt. i bramkami 37 : 19 na 14 gier.

Na lewo Reyman Henryk, kapitan polskiej drużyny na Olimpiadzie w Paryżu w r. 1924, na prawo Fogl II, kapitan drużyny węgierskiej.

Pozatem rok 1933 przyniósł pewne ożywienie się »Wisły« w kierunku rozgrywek z drużynami zagranicznymi podczas, gdy okres od roku 1930 do 1932 należał pod tym względem do najskromniejszych.

Epilogiem systemu rozgrywek o mistrzostwo Polski w 1933 r. był spadek do klasy A jednego z najstarszych klubów »Czarnych« ze Lwowa, z którym łączyły nas zawsze przyjacielskie stosunki.

Coraz bardziej dawała się odczuć potrzeba poważniejszej reformy Ligi; wiedzieli to i odczuwali wszyscy, gdyż system rozgrywek 1933 r. okazał się wadliwym i nie bardzo sprawiedliwym. Powzięto ostatecznie decyzję pozostania przy systemie 12 klubów rozgrywających zawody o mistrzo-

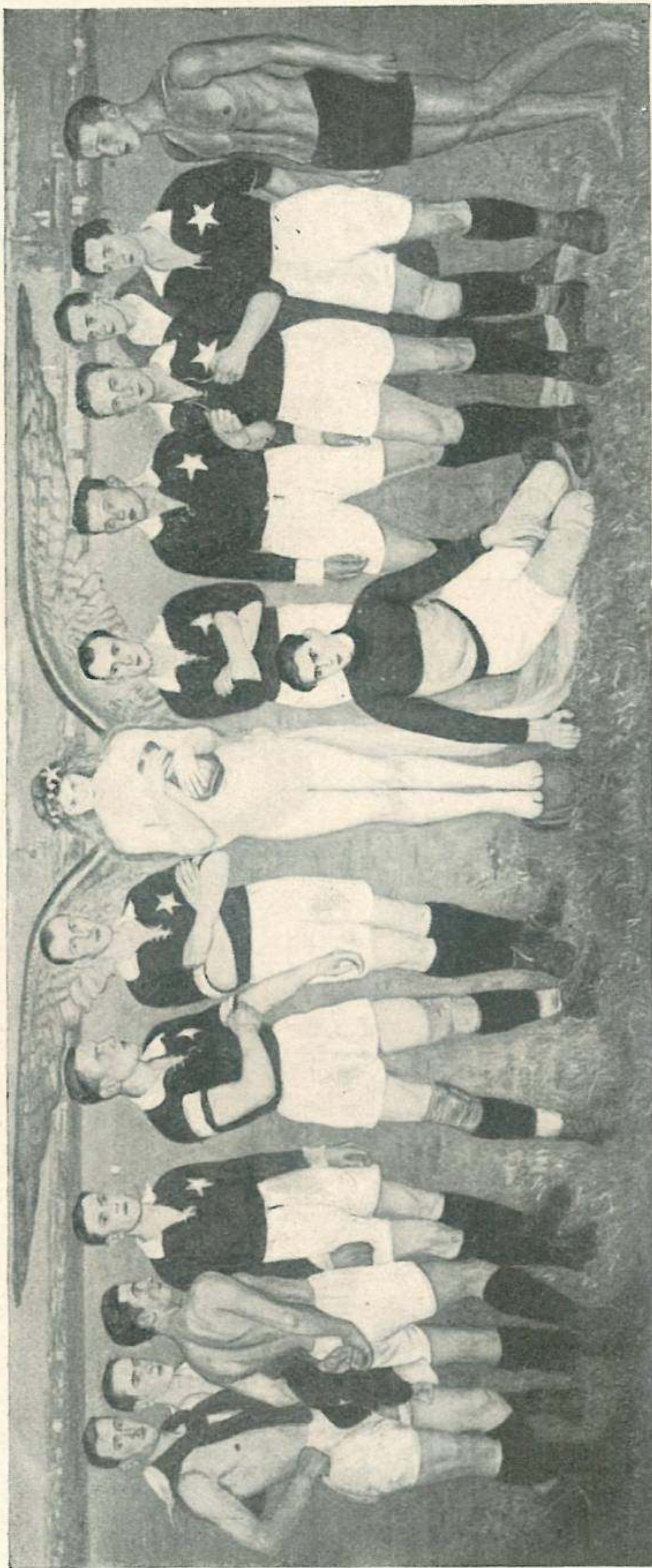
stwo Polski w jednej grupie z tem, że jeden klub spada z Ligi, a w jego miejsce wchodzi mistrz klasy A i to bez turnieju eliminacyjnego, wprowadzonego w 1933 r. Na Walnym Zgromadzeniu Polskiego Związku Piłki Nożnej wprowadzono jednak pewną inowację. Zmiana polegała na tem, że znajdujące się kluby w Lidze w ilości 12-tu rozgrywają zawody w jednej grupie i w tym roku spada jeden klub, a wejdzie mistrz klasy A, zaś w roku 1935 spadną z Ligi dwa kluby, a w miejsce ich wejdzie tylko mistrz klasy A, przez co ilość klubów ligowych spadnie do 11, a w roku 1935 do 10. Od roku 1936 będą spadać z Ligi 2 ostatnie kluby, a w ich miejsce wejdzie już mistrz i wicemistrz klasy A.

Sprawa spadku z Ligi aż dwu klubów w r. 1935 zmusiła wszystkie kluby ligowe do wcześniejszych debat nad utrzymaniem się w tej ekstraklasie, a temsamem myśli o swej przyszłości. Nie zaniedbuje tego kroku i »Wisła«, toteż skutki odmłodzenia swej drużyny dają już trwałą poprawę w spotkaniach w roku 1934. »Wisła« utrwała swoją poprzednią pozycję, podnosi wyraźnie ilość rozegranych meczów przez I drużynę nie tylko z drużynami krajowymi, ale i zagranicznymi i powraca dawny duch bojowy, o czem najlepiej świadczy ilość strzelonych i otrzymanych bramek, wyrażający się liczbą 159 : 63 na korzyść »Wisły«. W roku 1934 zajmuje »Wisła« w rozgrywkach ligowych 3-cie miejsce po »Ruchu« i »Cracovii«.

W tym roku park gier »Wisły« doznaje uszczuplenia powodu budowy miejskiego stadionu sportowego obok boiska »Wisły«, dla którego pod dalszą rozbudowę odstępuje »Wisła« swoje treningowe boisko piłkarskie.

Sport polski w żałobie.

W dniu 12 maja 1935 r. okrył się cały kraj żałobą przez zgon Marszałka Józefa Piłsudskiego, wielkiego budowniczego odrodzonej Polski i wielkiego protektora sportu polskiego. Zarząd T. S. »Wisła« zwołuje w dniu następnym nadzwyczajne żałobne posiedzenie, poświęcone uczczeniu pamięci Zmarłego. A żywo maluje się postać Marszałka dla Wiślaków i jak niedawnymi zdają się być czasy, kiedy to w roku 1924 zaszczycił Marszałek Piłsudski »Wisłę« swoim przybyciem na boisko na zawody »Pogoń« — »Wisła«, a obiektyw aparatu fotograficznego uwiecznił ten moment, w chwili kiedy Marszałek znajdował się pośrodku obu drużyn. W dniu 26 maja 1935 r. stanęła na boisku »Wisła« z czarnymi opaskami, po Tym, który był między nimi i w tym dniu po raz pierwszy uczczono Jego pamięć minutą żałobną milczenia.

Mistrzowska drużyna „Wisły”, która zdobyła Puchar Polski w r. 1926 (wedle obrazu art. mal. Wlastimila Hoffmana). Stoją od lewej: Adamek, Reyman III, Czuliak, Wójcik, Reyman I, Kaczor, (postać alegoryczna z piłką), Pychowski, kotlarczyk I, Kowalski, dr. Krupa, Gieras, Balcer. Klęczy Ketz.

Zniszczenie trybuny.

W dniu 14 sierpnia 1935 r. nawiedziła Kraków huraganowa burza, niszcząc dorobek »Wisły« przez zburzenie trybuny. Zwały połamanych słupów i desek mówiły o jej istnieniu. Pierwszy raz pożar, a teraz wichura nie pozwalają Towarzystwu na spokojną pracę dla dobra sportu, a przez niego dla dobra Ojczyzny. I znowu piętrzą się troski, a czasy są dla sportu wyjątkowo trudne i ciężkie.

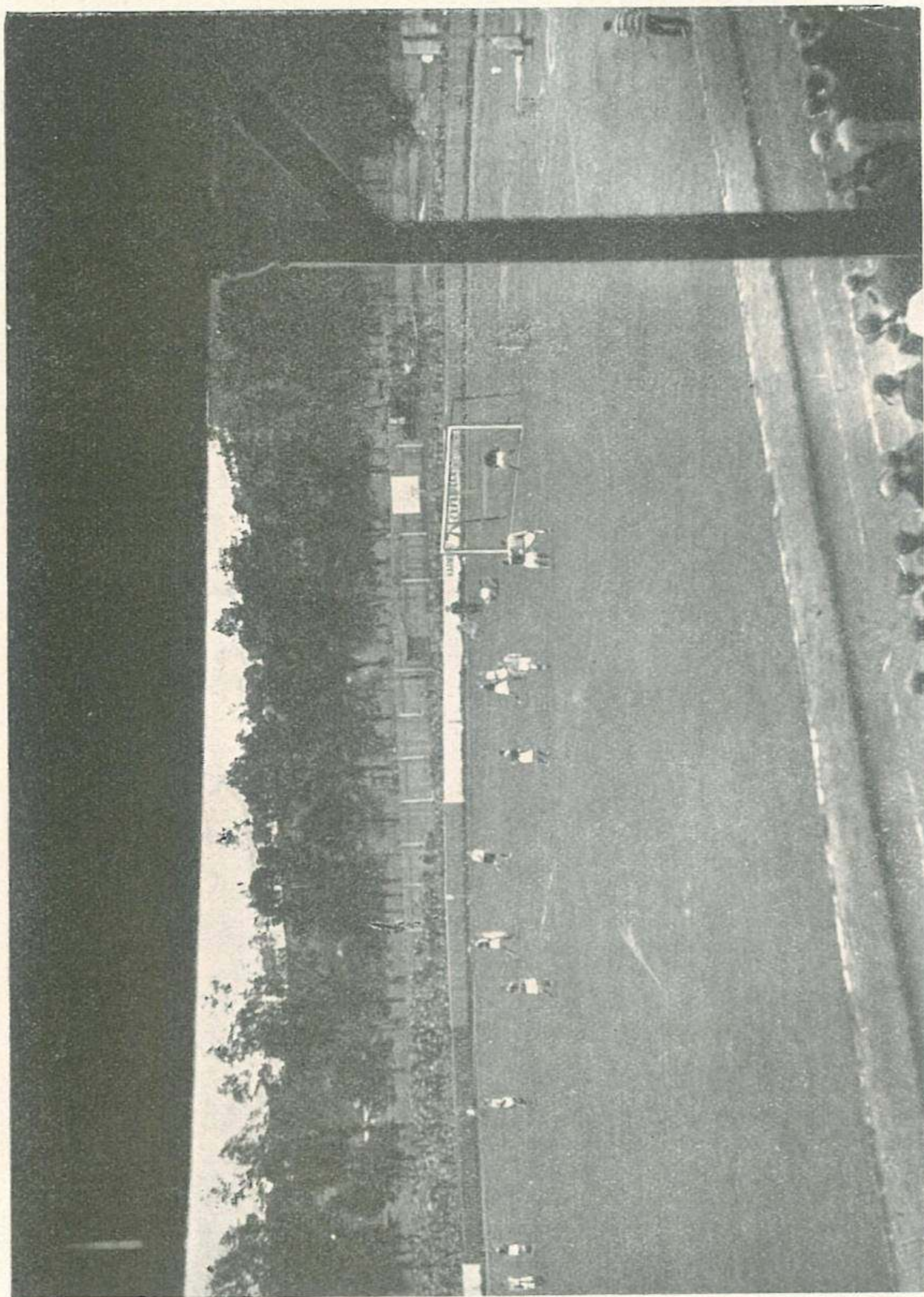
Kluby ledwo dyszą, nie lepiej powodzi się też »Wiśle«, to też zwija swoje sekcje, to znowu je reaktywuje, zależnie od zasobów. Ten trud, ta ciągła walka o byt hartuje i podtrzymuje »Wisłę« na duchu a brać Wiślacka śpiewa »Jak długo na Wawelu Zygmunta bije dzwon, jak długo nasza Wisła do Gdańska płynie wciąż...« ślubując temi słowy, że wytrwa i przetrzyma najgorsze nawet czasy. Krzepią się temi słowy, serca, powstają nowe myśli i plany. I nie próżne były słowa piosenki, niespełna kilka dni od zniszczenia trybuny, a już zaczynają stukać siekiery, by odbudować trybunę, względnie jej jedno skrzydło, aby znowu choć prowizorycznie dalej na nowo pracować.

Rok 1935 nie zmienia zasadniczo pozycji »Wisły« w Lidze. »Wisła« zajmuje bowiem nadal poczesne 4-te miejsce po »Ruchu«, »Pogoni« i »Warcie«. Co się tyczy spadku drużyn, to Ligę opuściła »Cracovia«, z którą zawody »Wisły« były atrakcją całego Krakowa, przyciągającą na boiska najliczniejsze tłumy publiczności, oraz »Polonia« warszawska. W miejsce tych klubów wszedł do Ligi »Dąb« ze Śląska.

W tym roku ponawia »Wisła« swój wyjazd do Belgji, gdzie jest bardzo mile widzianą.

Rok 1936 zapowiada się dla »Wisły« dobrze. Z pierwszych dotychczasowych spotkań ligowych wychodzi »Wisła« dość dobrze, zajmując 4-te miejsce w tabeli. W kwietniu na święta Wielkanocne bawi w Belgji gdzie uzyskuje naogół dobre rezultaty, utrwalając sobie wyrobioną tam pierwszorzędną markę.

Pozatem przygotowała się »Wisła« do uroczystego obchodu swego, święta — jubileuszu 30-lecia istnienia Towarzystwa. Na swój jubileusz doprowadza Towarzystwo do skutku przyjazd do Krakowa drużyny piłkarskiej angielskiej; a pobyt w Polsce i u »Wisły« drużyny angielskiej będzie również pewnego rodzaju jubileuszem, bo 25-leciem pojawienia się poraz pierwszy i to u »Wisły« drużyny angielskiej w Polsce w roku 1911. Dla godnego zaprezentowania się oraz dla pomieszczenia widzów postanowiło ponadto Towarzystwo przyspieszyć odbudowę całej trybuny bez względu na los, jaki może znowu czekać tę trybunę w związku z coraz bardziej postępującą rozbudową stadionu miejskiego, którego teren obejmuje cały teren parku gier T. S. »Wisła«.

Fragment meczu ligowego Wisła — Cracovia 5 : 1, na boisku Wisły w r. 1929

Nasi najwybitniejsi gracze.

Następujący zawodnicy brali udział w I-szej drużynie piłki nożnej:

Adamek Józef	1919—1933	Feret Tadeusz	1935
Adamski Stanisław	1909—1920	Fischler	1911
Alscher	1911	Folga Emil	1927—1928
Ałaszewski	1933	Gerula Stanisław	1934—1935
Andziel Bogusław	1906—1911	Gieras Witold	1920—1929
Augustyn	1911	Gierczyński Franciszek	1935
Bajorek Karol	1925—1935	Gołysko Stefan	1921—1922
Bałabuszyński	1906	Górski Jan	1908—1910
Bartoniczek	1918	Gracz Mieczysław	1935
Baścik	1907—1908	Habina Stanisław	1918
Bator Kazimierz	1927—1928	Habowski Mieczysław	1933—1935
Benda Franciszek	1913	Habzda Albin	1924
Bielecki	1918	Hardt Edmund	1922
Billy Roman	1906—1907	Jakliński	1911
Bober Roman	1911	Jelski Stefan	1930—1931
Bobrowski Wiktor	1906	Jędrzejczyk Piotr	1933—1934
Bogacki	1911	Jezierski Mieczysław	1932—1935
Boligłowa	1931	Kaleta Bronisław	1913—1919
Brożek Franciszek	1908—1912	Karola Tadeusz	1922
Brudny Tadeusz	1933	Kaczor Kazimierz	1913—1927
Brzeziński Kazimierz	1928	Kaszycki Marjan	1912 - 1920
Brzycki Michał	1923—1925	Ketz Jan	1926—1930
Bujak Andrzej	1910—1922	Kiliński Adam	1912
Burek Władysław	1925—1929	Kiliński II Szczęsny	1922—1924
Bus	1925	Kiliński III Marjan	1922—1933
Cebulak Leon	1923—1925	Kisieliński Walery	1930—1932
Cebulak II Franciszek	1923	ś. p. Kisielewski Seweryn	1911
Cepurski Wilhelm	1908—1922	Kogut Adam	1918—1919
Cerner Adam	1906—1907	Konarzewski	1929
Cholewa Stanisław	1935	Konarski Tadeusz	1930
Choraży	1925—1928	Konkiewicz Alfred	1910—1919
Cieplik	1911	ś. p. Konkiewicz II Władysław	1914
Cudek Jan	1908—1910	Konkiewicz III Tadeusz	1923—1925
Czarny	1911	Kopeć Henryk	1934—1935
Czulak Stanisław	1923—1933	Kopřiva Franciszek	1913
Czyżewicz Adam	1925—1931	Kotapka Bolesław	1918
Czyżewicz II	1928	Kotlarczyk Jan	1923—1935
Danz Franciszek	1918—1925	Kotlarczyk II Józef	1927—1935
Danz II Marjan	1921	ś. p. Kowal Jan	1913—1914
Dobrowolski	1926	Kowalski Stanisław	1914—1922
Dobrzański Stanisław	1911—1914	Kowalski II Władysław	1920—1932
Dobranowski Jan	1918	Koziarski Bronisław	1933
Dominiak Ludwik	1910—1911	Koźmin Maksymiljan	1927—1935
Dydaś Stefan	1918—1923	Kramer	1925
Dynowski Konrad	1910—1912	Krupa Władysław	1921—1927
Feret Eugenjusz	1933—1935	Krupa II Józef	1926—1930

Kryjak Tadeusz	1918—1922	ś.p. Popiel Stefan	1919
Kubera	1926	Potocki Jerzy	1919—1923
Kucz Tadeusz	1906	ś.p. Poznański Antoni	1908—1909
Kudela Stanisław	1911	Przystawski Tadeusz	1912—1918
Kurnik Stanisław	1918	Pustelnik Franciszek	1908—1914
Lepiarz	1911	Pychowski Aleksander	1925—1935
Lesik	1930	Reyman Henryk	1918—1933
Lubowiecki Stefan	1929—1935	Reyman II Stefan	1920—1932
Ludwikowski	1925	Reyman III Jan	1925—1935
Luska Bruno	1908—1912	Rogalski Gustaw	1910—1924
Łukiewicz Tadeusz	1925—1930	Rogowski Jan	1930
Łyko Antoni	1930—1935	ś.p. Romański Karol (Kusy)	1910—1914
Madejski Edward	1933—1935	ś.p. Różański Adam	1906—1907
ś.p. Majcherczyk Marjan	1922—1925	Rutkowski II Tadeusz	1910—1914
Makowski Bronisław	1927—1932	Rutkowski Witold	1908—1912
Malski Adam	1928	Samborski Julian	1935
Marcinkowski Stanisław	1919—1924	Sawicki Marjan	1930—1935
Marcinkowski II Marjan	1926—1928	Seylhuber Marjan	1932
Markiewicz Marjan	1918—1926	Sitko Alojzy	1935
Marszałik Bronisław	1924—1926	Skóra Włodzimierz	1926—1927
Matuszczyk	1826—1928	Ślawik	1914
Mielech Stanisław	1910—1911	Słowiański	1911
Mikuła Stefan	1925	Sołtysik Kazimierz	1929—1935
Mnich Edmund	1928	Stefaniuk Aleksander	1927—1934
Molik	1922	Stefaniuk II Władysław	1932
ś.p. Mróz Stanisław	1913—1923	Stolarski Ludwik	1908—1914
Mróz II Adam	1914	Stopa Jacek	1918
Mróz III Władysław	1921	Stopa Władysław	1920—1925
Nawara Jan	1932	Stopa II Stanisław	1920—1925
Niemczyk Franciszek	1925	Strychalski Mieczysław	1923—1927
Niemiński Jan	1921—1923	Styczeń Zdzisław	1924—1926
Nowak Stefan	1923—1924	Suski Kazimierz	1906
Nowosielski Karol	1928—1930	Sykała Teofil	1911
Obrubański Adam	1913—1925	Szajna Stanisław	1907—1908
Obtułowicz Stanisław	1932—1935	Szajnowski	1911
Obtułowicz II Kazimierz	1935	Szczepanik Stanisław	1929—1935
Olejak Artur	1910—1919	Szczerbiński Leon	1909—1912
Oleksik Eugenjusz	1929—1935	Szczurowski	1911
inż. Olewski Zbigniew	1931	Szkolnikowski Józef	1906—1907
Osiński Józef	1906	Szpórna Marjan	1918—1926
Ostrowski Tadeusz	1925—1932	Szubert Michał	1911—1922
Pachner Ferdynand	1930—1934	Szumilas Władysław	1930—1935
Pająk Stanisław	1906—1907	Szwarz	1912—1913
Parafiński Tadeusz	1924—1925	Szwarcer Józef	1912
Pasek	1930	Ścigalski	1927
Pawlikowski Franciszek	1918	Śliwa Stefan	1912—1923
Pazurek Jerzy	1934—1934	Tarnowski Feliks	1906—1907
Piekarz Józef	1930	Tenczyński	1912
Piekło Karol	1921—1922	Tonkiel	1913
Pirożyński Bolesław	1926	Trojan Stefan	1932—1934
Plutyński Władysław	1911	Turmiński Franciszek	1920—1922
Polaczek Władysław	1908—1920	Wachowicz Kazimierz	1906—1907
ś.p. Polaczek Leon	1913	Wańkowicz	1906

Waśniowski Władysław	1935	Woźniak Andrzej	1930—1935
Weyssenhoff Jan	1908—1920	Wójcik Stefan	1920—1928
Węgrzyn Albin	1918—1921	Wójcik II Stanisław	1927
Wierzejski	1911	Wyrobek	1921
Wilczyński Roman	1906—1907	Zasada Antoni	1929
Winiarski Stanisław	1906—1907	Zapiór Stefan	1921
Wiśniewski Mieczysław	1921—1924	Zapiór II Marjan	1923
Wojnar Eugenjusz	1918	Zawisza Tadeusz	1912
Wojciechowski Julian	1929—1931	Zawodny Marjan	1911—1917
Wojewoda Zdzisław	1928—1930	Ziemiański Stanisław	1911—1919
Woźniak Artur, „Artur“	1930—1935	Żelazny Karol	1925—1928

Za cały okres 30 lat brało udział w I-szej drużynie piłki nożnej 228 zawodników.

Najdłużej grali następujący zawodnicy:

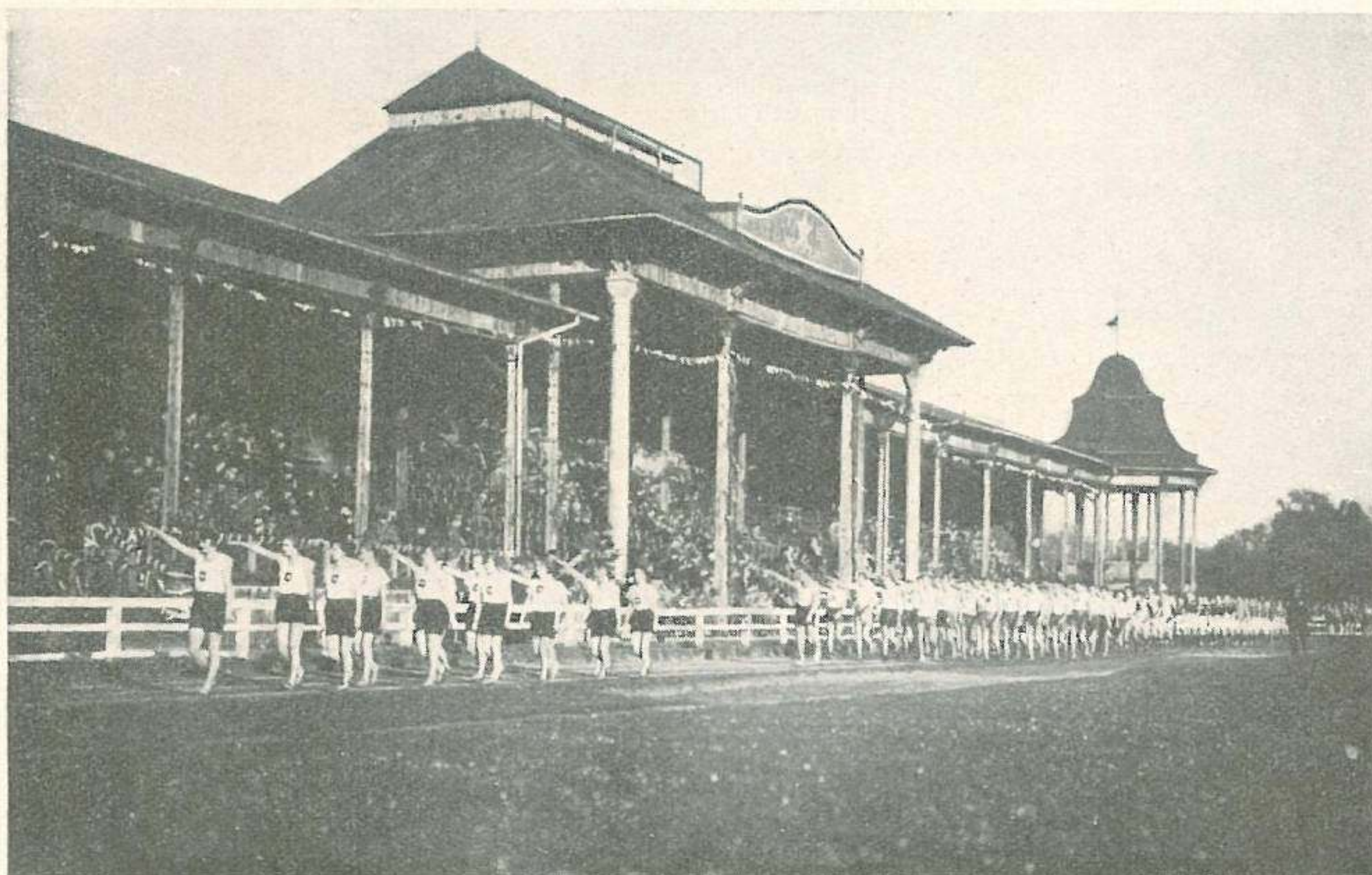
Reyman Henryk	16 lat	Śliwa Stefan	11 lat
Adamek Józef	15 „	Bajorek Karol	11 „
Cepurski Wilhelm	15 „	Czulak Stanisław	11 „
Kaczor Kazimierz	15 „	Mróz Stanisław	11 „
Balcer Mieczysław	13 „	Pychowski Aleksander	11 „
Kotlarczyk Jan	13 „	Reyman II Stefan	10 „
Kowalski Władysław	13 „	Gieras Witold	10 „
Weyssenhoff Jan	13 „	Konkiewicz Alfred	10 „
Kiliński III Marjan	12 „	Olejak Artur	10 „
Szubert Michał	12 „		

Komiczna grupa Wiślaków, którzy z okazji pobytu w Konstantynopolu przed zawodami Kraków—Konstantynopol, wybrali się na oryginalną wycieczkę na osiołkach, od lewej: Czulak, Pychowski, Reyman III i Adamek.

Fragment z uroczystości jubileuszowych Pol. Związku Piłki Nożnej z okazji 10-lecia istnienia. Przed meczem »Austria-amat.« — »Polska« 1:3 na boisku »Wisły« w r. 1930; — od lewej: wiceprezes PZPN-u, ppłk. Głabisz, prezes PZPN-u, gen. Bończa-Uzdowski, na froncie kapitanowie obu drużyn — na lewo kpt. Reyman.

Fragment z defilady zawodników »Wisły« w czasie uroczystości jubileuszowych w r. 1931 (25-lecie).

Nasi rekordziści.

Następujący zawodnicy występowali najczęściej w barwach klubowych w I drużynie:

1. Kotlarczyk Jan	421 razy
2. Reyman Henryk	409 „
3. Kotlarczyk II Józef	326 „
4. Adamek Józef	299 „
5. Balcer Mieczysław	278 „
6. Pychowski Aleksander	276 „
7. Czulak Stanisław	263 „
8. Bajorek Karol	252 „
9. Kowalski Władysław	222 „
10. Kaczor Kazimierz	212 „
11. Bujak Andrzej	186 „
12. ś. p. Skrynkowicz Emil	185 „
13. Koźmin Maksymiljan	185 „
14. Śliwa Stefan	175 „
15. Woźniak Artur	166 „
16. Reyman III Jan	166 „
17. Gieras Witold	151 „
18. Wójcik Stefan	150 „
19. Łyko Antoni	133 „
20. Reyman II Stefan	130 „
21. Cepurski Wilhelm	129 „
22. Makowski Bronisław	123 „
23. Danz Franciszek	118 „
24. Marcinkowski Stanisław	116 „
25. Krupa Władysław	114 „
26. Wiśniewski Mieczysław	110 „
27. Jezierski Mieczysław	107 „
28. Szumilas Władysław	107 „
29. Szubert Bolesław	107 „
30. Polaczek Włodzimierz	107 „
31. Adamski Stanisław	103 „
32. Stolarski Ludwik	96 „
33. Kisieliński Walery	91 „
34. Olejak Artur	86 „
35. Szpórna Marjan	85 „
36. Markiewicz Marjan	80 „
37. Obtulowicz Stanisław	74 „
38. Lubowiecki Stefan	72 „
39. Brożek Franciszek	68 „
40. ś. p. Mróz Stanisław	67 „

41. ś. p. Romański Karol	67	razy
42. Łukiewicz Tadeusz	65	„
43. Ketz Jan	64	„
44. Stopa Władysław	62	„
45. ś. p. Majcherczyk Marjan	62	„
46. Habowski Mieczysław	62	„
47. Luska Bruno	61	„
48. Rutkowski Witold	59	„
49. Kopeć Henryk	58	„
50. Kiliński III Marjan	57	„
51. Stefaniuk Aleksander	57	„
52. Stopa II Stanisław	58	„
53. Oleksik Eugenjusz	54	„
54. Sołtysik Kazimierz	53	„
55. Pustelnik Franciszek	52	„
56. Burek Władysław	51	„

Drużyna »Wisły« wraz z kierownikiem dr Obrubańskim na wycieczce w Belgji w roku 1933 u stóp pomnika w Waterloo.

Dotychczasowa kolejność strzelców »Wisły« pod względem ilości bramek.

1. Reyman Henryk	422	bramki
2. Kowalski II Władysław	217	„
3. Woźniak Artur	155	„
4. Czulak Stanisław	154	„
5. Balcer Mieczysław	132	„
6. Kisieliński Walery	118	„
7. Adamek Józef	99	„
8. Reyman III Jan	90	„
9. Kopeć Henryk	57	„
10. Łyko Antoni	53	„
11. Obtulowicz Stanisław	52	„

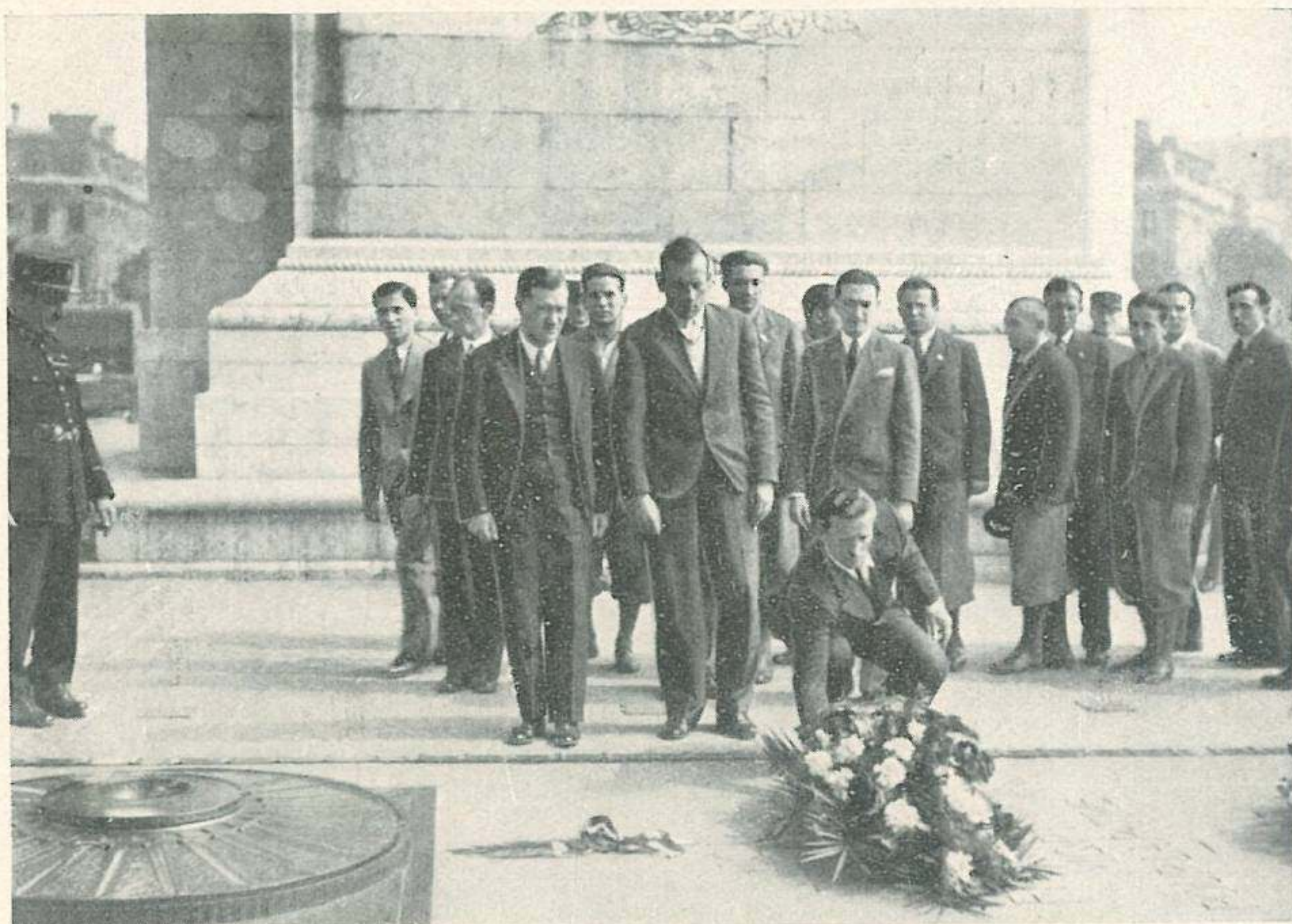
Ilość procentowa bramek strzelonych na każdym granym meczu.

1. Kisieliński Walery	129'6 ⁰ / ₀	7. Czulak Stanisław	58'6 ⁰ / ₀
2. Reyman Henryk	110'6 ⁰ / ₀	8. Reyman III Jan	54'2 ⁰ / ₀
3. Kopeć Henryk	98'2 ⁰ / ₀	9. Balcer Mieczysław	47'4 ⁰ / ₀
4. Kowalski II Władysław	97'7 ⁰ / ₀	10. Łyko Antoni	39'7 ⁰ / ₀
5. Woźniak Artur	93'3 ⁰ / ₀	11. Adamek Józef	33'2 ⁰ / ₀
6. Obtulowicz Stanisław	70'7 ⁰ / ₀		

Zawody »Wisły« z drużynami zagranicznymi.

W roku 1906, 1907, 1908 i 1909 zawodów z drużynami zagranicznymi nie było.

W r. 1910 »Wisła«	— »Preussen«, Wrocław	7:1
„	— Ostrawski Team	1:0
„	— »Hana«, Kromieryż	4:0
„	— »D. S. V.«, Opawa	3:2
„	— »Smichów«, Praga	1:4
„	— Ostrawski Team	5:1
„	— »Smichów«, Praga	1:3, 1:6
„	— »Union Žižkov«, Praga	2:2, 0:2
„	— »Slavia«, Praga	3:10
W r. 1911 »Wisła«	— K. S. »Przerów«	5:0
„	— »Olimpja«, Praga	3:3, 4:2
„	— S. K. »Nachod«	2:3, 1:4
„	— »Hana«, Kromieryż	0:4
„	— »Sparta«, Praga	0:6, 1:5
„	— »Slavia«, Brno	0:2
W r. 1911 »Wisła«	— »Slavoj«, Praga	3:1, 0:4
„	— »Aberdeen F. C.«, Szkocja	1:9, 1:8
„	— Czeski Związek Footballowy	1:7, 0:3, 1:6
„	— »Slavia«, Praga	0:7
„	— »Florisdorfer A. C.«	1:4
„	— »Preussen«, Wrocław	4:4
„	— S. C. »Falke«, Wrocław	5:2
W r. 1912 »Wisła«	— »Danziger E. V. B. V.«	7:2
„	— »D. S. V.«, Opawa	1:0
W r. 1913 »Wisła«	— »D. S. V.«, Opawa	3:4
„	— »Silesia«, Opawa	10:0
„	— »H. A. S. K.«, Zagrzeb	4:1, 0:1
„	— »Wacker«, Wiedeń	1:3
W r. 1914 »Wisła«	— »Breslauer Sportfreunde«	0:3
„	— »Preussen«, Wrocław	9:0
„	— »D. S. V.«, Opawa	1:6, 2:1

Drużyna »Wisły« składa w czasie pobytu w Paryżu (gdzie rozegrała w r. 1933 mecz z »Racing Club« 0:1) wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza.

Ligowa drużyna »Wisły« w r. 1935 — od lewej ku prawej, w pierwszym rzędzie: Kopeć, Kotlarczyk II, Bajorek, Sołtysik, Madejski, Szczepanik, kierownik Delekta, Koźmin. W dolnym rzędzie od lewej: Habowski, Kotlarczyk I, Artur, Szumilas i Łyko.

W roku 1915, 1916 i 1917, jako okresie wojny światowej, zawodów nie było.

W r. 1918 »Wisła« — »D. S. V.«, Opawa 1:10

W r. 1919 nie odbyły się żadne zawody międzynarodowe »Wisły«.

W r. 1920 »Wisła« — »Wacker«, Wiedeń 0:4

W r. 1921 »Wisła« — »U. T. E.«, Budapeszt 0:4
„ — »T. T. C.«, Budapeszt 3:0
„ — »Dragosch Woda«, Czerniowce 5:3, 4:0
„ — »Polonja«, Czerniowce 2:1, 7:0
„ — »Jahn«, Czerniowce 8:3, 9:0

W r. 1922 »Wisła« — »Viktorja« Žižkov 1:3, 1:3
„ — »Slavia«, Morawska Ostrawa 1:2, 5:1
„ — »Hakoah«, Wiedeń 0:5
„ — »Slovan«, Morawska Ostrawa 2:2
„ — »Slavia«, Morawska Ostrawa 0:2
„ — Pardubice 3:1
„ — »Nachod« 3:2
„ — Pardubice 2:4

W r. 1923 »Wisła« — »Vivo«, Budapeszt 0:1

W r. 1924 »Wisła« — »Berlin« S. V. 4:0
„ — K. S. »Slovan« 2:2
„ — »Budapester Tor. Club« 3:1
„ — »D. S. V.«, Opawa 3:1
„ — »Vivo« A. C., Budapeszt 2:0
„ — »Admira«, Wiedeń 2:2
„ — »Makkabi«, Brno 2:3
„ — »Slavia«, Praga 1:4, 1:2
„ — »A. K. Bold Club«, Danja 1:3
„ — »Rapid«, Wiedeń 1:2
„ — »Wacker«, Wiedeń 2:4

W r. 1925 »Wisła« — »Nuselsky« S. K., Praga 1:0, 2:2
„ — »Slovan«, Wiedeń 2:5, 0:1
„ — »Vrsovice«, Praga 2:3
„ — »Slavia«, Koszyce 0:1

W r. 1926 nie było międzynarodowych zawodów »Wisły«.

W r. 1927	»Wisła«	— »Fulgerul« Rumunja	6:1
	»	— »Slavia«, Brno	8:2, 2:3
W r. 1928	»Wisła«	— »Vasas«, Budapeszt	1:1, 1:2
	»	— »Slavia«, Praga	0:5
	»	— »Budai« F. C.	2:4, 0:1
W r. 1929	»Wisła«	— »V. F. B.«, Lipsk	2:1
	»	— »Guts Muts«, Drezno	2:1
	»	— »Philipps«, Holandja	4:0
W r. 1930	»Wisła«	spotkań międzynarodowych nie miała.	
W r. 1931	»Wisła«	— »III Ker«, Budapeszt	3:4
W r. 1932	»Wisła«	— »Bratysława«	1:2
	»	— »Wacker«, Wiedeń	3:3
W r. 1933	»Wisła«	— »D. F. C.«, Praga	1:4
	»	— Emigracja we Francji	1:3, 1:2
	»	— »Antwerp« F. C.	1:5
	»	— »Diables Rouges«	0:3
	»	— »Racing Club de Paris«	0:1
W r. 1934	»Wisła«	— »Wacker«, Wiedeń	1:6
	»	— »Vorwärts«, Gliwice	2:2
	»	— »Preussen«, Hindenburg	0:1
	»	— F. C. »Wien«	2:2
	»	— Repr. Emigracji francuskiej	12:2
W r. 1935	»Wisła«	— »Duisburg«, Bruksela	2:3
	»	— Reprezentacja Brukseli	1:2
	»	— »Pogoń«, Marles	3:1
	»	— Reprezentacja Aniche	2:0
	»	— „ Billy Montigny	2:1
	»	— P. K. »Chemnitz«, Bruksela	7:5
	»	— »Ajax«, Bruksela	3:5
	»	— F. C. »Liersche«, Bruksela	2:3
	»	— Reprezentacja Rotterdamu	3:10
	»	— »Ujpesti«	1:1

Ogółem rozegrała »Wisła« 116 zawodów z drużynami zagranicznymi, z czego wygrała 40, przegrała 64, nierozstrzygnięta 12, przy stosunku ogólnym bramek 270:315.

Ilość meczów, rozegranych przez I drużynę »Wisły« oraz wyniki.

Rok	Rozegrano meczy	Z tego			Stosunek bramek »Wisła« — przeciwnik
		wygrano	nierozstrzygnięto	przegrano	
1906	1	1	—	—	7:0
1907	1	1	—	—	9:0
1908	4	1	2	1	6:7
1909	7	4	3	—	19:8
1910	25	13	5	7	68:43
1911	43	21	4	18	128:104
1912	19	13	1	5	72:24
1913	20	13	1	6	62:26
1914	16	6	4	6	33:27
1915					
1916					
1917					
					l a t a w o j n y ś w i a t o w e j
1918	7	5	—	2	19:13
1919	14	8	2	4	38:22
1920	19	6	5	8	32:32
1921	40	23	5	12	106:65
1922	43	22	7	14	113:61
1923	45	31	5	9	143:55
1924	37	20	6	11	111:55
1925	48	27	6	15	156:79
1926	45	35	4	6	186:61
1927	38	28	3	7	164:53
1928	43	28	3	12	141:67
1929	38	26	7	5	107:59
1930	41	28	6	7	144:57
1931	37	23	5	9	133:60
1932	35	17	6	12	83:64
1933	34	15	5	14	73:52
1934	42	27	5	10	159:64
1935	39	21	5	13	137:82
Razem	779	461	105	213	2433:1246

Bracia Kotlarczykowie, na lewo starszy Jan, na prawo młodszy Józef. Reprezentowali oni z graczy »Wisły« najczęściej barwy Polski w meczach międzynarodowych.

Ligowa drużyna »Wisły« w r 1935 — od lewej stoją: Koźmin, Kopeć, Bajorek, Szczepanik, Kotlarczyk I, Artur, Sołtysik, Łyko, Habowski; kładzą od lewej: Szumilas, Madejski i Jezierski

Punktacja drużyny piłki nożnej »Wisły« w mistrzostwach Krakowskiego Związku Okręgowego Piłki Nożnej.

- W roku 1920 — I. »Cracovia«, II. »Wisła«.
- „ 1921 — I. »Cracovia«, II. »Makkabi«, III. »Wisła«.
Jest to rok rozpoczęcia walk o mistrzostwo Polski.
- W roku 1922 — I. »Cracovia«, II. »Wisła«.
- „ 1923 — I. »Wisła«.
Przez zdobycie I. miejsca w K. Z. O. P. N-nie uzyskuje »Wisła« możliwość udziału w mistrzostwie Polski.
- W roku 1924 — Walki o mistrzostwo okręgu odpadły z powodu przygotowań do Olimpiady w Paryżu.
- W roku 1925 — »Wisła« zatrzymuje mistrzostwo okręgu zdobyte w 1923 roku.
- W roku 1926 — I. »Cracovia«, II. »Wisła«.

Punktacja drużyny piłki nożnej »Wisły« w mistrzostwach Polski.

- W roku 1923 — I. »Pogoń«, II. »Wisła«.
- „ 1924 — Walki o mistrzostwo Polski odpadły z powodu przygotowań do Olimpiady w Paryżu.
- W roku 1925 — I. »Pogoń«, II. »Warta«, III. »Wisła«.
- „ 1926 — »Wisła« udziału w mistrzostwach Polski nie bierze, z powodu zajęcia II miejsca w okręgu.

Mistrzostwa Ligi Piłki Nożnej.

- W roku 1927 — I. »Wisła«.
- „ 1928 — I. »Wisła«.
- „ 1929 — I. »Warta«, II. »Garbarnia«, III. »Wisła«.
- „ 1930 — I. »Cracovia«, II. »Wisła«.
- „ 1931 — I. »Garbarnia«, II. »Wisła«.
- „ 1932 — I. »Cracovia«, II. »Pogoń«, III. »Warta«, IV. »ŁKS«, V. »Legja«, VI. »Wisła«.
- W roku 1933 — I. »Ruch«, II. »Pogoń«, III. »Wisła«.
- „ 1934 — I. »Ruch«, II. »Cracovia«, III. »Wisła«.
- „ 1935 — I. »Ruch«, II. »Pogoń«, III. »Warta«, IV. »Wisła«.

Drużyna I Ligi angielskiej „Chelsea” (Londyn), która rozegra z „Wisłą” międzynarodowy mecz piłki nożnej w dniu 24 maja 1936 r. z okazji uroczystości jubileuszu 30-lecia istnienia Towarzystwa. Stoją w górnym rzędzie od lewej: trener Whitley, O’Hare, Bambrick, Woodley, Law, Cheyne, Barber. Siedzą od lewej: Spence, Mitchell, Barrachough, manager Knighton, Craig, Miller i Gibson.

Piłkarze »Wisły« w reprezentacji Polski.

Rok	Przeciwnik	Wynik	Wisniewski	Siwa	Kowalski	Kaczor	Reyman H.	Krupa	Styzeń	Markiewicz	Adamek	Czulak	Balcer Miecz.	Gieras	Psychowski	Kotlarczyk Jan	Kotlarczyk J.	Bajorek	Makowski	Kisielński	Kozmin	Skrynkowicz	Wozniak Artur
1922	Węgry	0:3	1				1																
1923	Szwecja	2:1	1																				
	Jugosławia	3:1	1																				
	Finlandja	3:5	1	1 ^x																			
	Estonja	4:1	1	1 ^x		1																	
	Szwecja	2:2					1 ^x																
1924	Szwecja	1:5	1				1	1															
	Szwecja	1:5	1				1																
	Węgry	0:5	1				1		1														
	Ameryka	2:3				1			1			1 ^x											
	Turcja	2:0				1			1			1 ^x											
1925	Finlandja	1:0					1 ^x																
	Węgry	0:4					1																
	Czechosłowacja	1:2																					
	Węgry	0:2				1																	
	Turcja	2:1																					
1926	Turcja Komb.	2:2																					
	Szwecja	2:6																					
	Węgry	1:4																					
	Turcja	6:1																					
	Szwecja	1:3																					
1928	Norwegja	4:3																					
	Szwecja	2:1																					
	Czechosłowacja °	2:3																					
	Czechosłowacja °°	0:1																					
	Ameryka	3:3																					
1929	Czechosłowacja	2:2																					
	Austria	3:1																					
	Węgry	1:3																					

Mecze reprezentacyjne Krakowa,

Rok	Przeciwnik	Wynik	Bujak	Cepurski	Polaczek	Romański	Przystawski	Olejak	Szwarc	Konkiewicz	Kaszycki	Adamski	Szubert	Stolarski
1912	Lwów	3:1	1	1	1	1	1	1						
	Tarnów	5:0	—	—	—	—	—	—	1	1	1			
1913	Lwów	1:2	1	—	1	1	1	1	—	—	—	1		
	Lwów	7:0	1	—	—	—	1	1	—	—	—	—	1	1
1914	Wiedeń	0:4	1	—	—	—	1	1	—	—	—	—	1	1
	Lwów	1:0	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
1919	Lwów	1:3	1	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—
1920	Lwów	3:1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
1921	Lwów	4:3	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Lwów	2:1	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
1922	U. T. E.	3:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	1:1	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1922	Sztokholm	0:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	3:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1923	Lwów	4:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Przemyśl	3:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1923	Lublin	6:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Bielsko	5:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1924	Lwów	0:0	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	1:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1924	Górny Śląsk	1:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Warszawa	3:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1925	Lwów	2:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Konstantynopol	2:0	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1925	Lwów	1:0	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Warszawa	8:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Bielsko	3:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	2:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Budapeszt	0:0	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Praga	0:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Lwów	3:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Wiedeń	0:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Konstantynopol	3:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Sztokholm	1:4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Budapeszt	3:4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Katowice	2:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Lwów	2:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Bielsko	1:5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Tarnów	2:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Wiedeń	2:4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Konstantynopol	2:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Łódź	5:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1926	Warszawa	1:4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Rok	Przeciwnik	Wynik	Pychowski	Adamek	Reyman H.	Balcer	Czulak	Kotlarczyk I	Kowalski	Koźmin	Skrynkowicz	Kotlarczyk II	Bajorek	Makowski
1928	Wiedeń	1:2	—	—	—	—	1	—	—	1	1	—	—	—
1929	Budapeszt	7:2	1	1	—	1 ^x	—	1	1 ^{xx}	1	—	1	1	—
	Poznań	1:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Lwów	5:7	1	—	—	—	1 ^x	—	1	1	—	—	—	1
	Bielsko	1:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Łódź	0:2	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	1	—
1930	Budapeszt	1:6	1	—	1	—	1	1	—	—	1	—	1	—
	Zagrzeb	5:1	1	—	1 ^x	—	1	1	—	1	1	—	—	—
	Łódź	5:1	—	—	—	—	—	—	—	1	1	1	—	—
	Lwów	2:2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Poznań	3:2	1	—	1	—	1	1	—	1	—	1	—	—
	Bratysława	2:2	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	1	—
	Warszawa	2:4	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	1
1931	Lwów	5:4	—	1	1 ^x	—	—	—	—	1	1	—	—	—
	Górny Śląsk	3:1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Łódź	4:5	—	—	1 ^{xx}	—	—	—	—	—	1	—	1	—
	Leodjum	3:3	—	—	—	—	—	1	—	1	—	1	—	—
	Warszawa	3:1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	1
1932	Warszawa	4:2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Łódź	2:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—
	Poznań	4:0	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	1	—
1933	Bruksela	3:3	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—
	Budapeszt	0:2	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Diabes Rouges	7:5	—	—	—	—	—	1	—	—	—	1	—	—
	Pogoń Marles	2:1	—	—	—	—	—	1	—	—	—	1	—	—
	Emigracja	3:0	—	—	—	—	—	1	—	—	—	1	—	—
	Team Holandji	4:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—
1934	Śląsk	0:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	F. C. Austria	3:3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	F. C. Vienna	0:1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—
	Budapeszt	1:3	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Berlin	1:0	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—
1935	Poznań	6:2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	3:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Lwów	2:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Łódź	4:1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—

Stefaniuk	Kisieliński	Lubowiecki	Woźniak	Jeziński	Madejski	Łyko	Kopec	Szumilas	Habowski
1									
—	1 ^x								
—	1 ^x								
—	1 ^x								
—	—	1 ^x							
—	1 ^x	1 ^x	1 ^x						
—	1 ^x								
—	—	—	1						
—	—	—	1	1					
—	—	—	—	1					
—	—	—	—	—	1				
—	—	—	1	—	—	1 ^x			
—	—	—	1	—	—	1			
—	—	—	1	—	—	1	1	1	
—	—	—	1	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1	—	1 ^{xx}	1 ^x		
—	—	—	—	—	—	1	1	1	1
—	—	—	—	—	—	1 ^x	1	1	1 ^x
—	—	—	1 ^x	—	—	—	1	1	1 ^x

Udział »Wisły« w reprezentacji Krakowa.

W reprezentacji miasta Krakowa wystąpili :

1. Pychowski Aleksander 20 razy
2. Adamek Józef 17 „
3. Kaczor Kazimierz 17 „
4. Kotlarczyk I Jan 14 „
5. Reyman Henryk 14 „
6. Czulak Stanisław 14 „
7. Bajorek Karol 12 „
8. Kotlarczyk II Józef 11 „
9. Koźmin Maksymiljan 10 „
10. Wiśniewski Mieczysław 10 „

Bramki w reprezentacjach piłkarskich miasta Krakowa strzelili :

1. Kowalski II Władysław 7
2. Reyman Henryk 7
3. Kisieliński Walery 5
4. Adamek Józef 4
5. Łyko Antoni 4
6. Czulak Stanisław 3
7. Habowski Mieczysław 2
8. Kowalski Stanisław 2
9. Lubowiecki Stefan 2
10. Woźniak Artur 2

Nazwa Klubu												
Rok	Czarni	I. F. C.	Hasmonea	Jutrzenka	Legia	Ł. K. S.	Polonia	Pogoń	Ruch	T. K. S.	Turyści	Warta
1927	4:0	3:0	3:1	4:0	4:1	0:0	1:2	1:4	2:0	7:2	1:5	4:1
	3:2	2:0	2:2	7:2	1:0	3:1	7:1	0:2	4:0	15:0	5:1	2:3
1928	3:0	3:2	1:0	—	0:1	2:4	7:2	6:1	4:0	7:2	3:0	3:2
	3:2	1:1	4:1	—	2:1	1:2	7:2	2:0	1:1	9:0	5:0	0:2
1929	4:4	2:1	—	—	2:0	2:2	4:2	4:2	2:2	—	5:0	0:5
	0:4	4:2	—	—	0:1	1:4	4:3	3:1	5:1	—	3:0	0:0
1930	2:4	—	—	—	1:0	2:0	4:3	2:2	4:2	—	—	1:1
	5:5	—	—	—	2:3	1:0	2:2	3:0	4:0	—	—	1:0
1931	2:1	—	—	—	0:1	3:2	3:1	3:2	0:2	—	—	2:1
	5:1	—	—	—	3:1	4:1	3:0	2:2	6:2	—	—	4:1
1932	3:0	—	—	—	0:1	0:2	1:0	0:1	1:1	—	—	3:8
	2:2	—	—	—	3:2	2:1	2:0	2:1	0:5	—	—	0:3
1933	II—	—	—	—	II—	II—	—	II—	12:0	—	—	12:1
	—	—	—	—	—	—	—	—	0:1	—	—	2:1
	—	—	—	—	3:2	1:1	—	0:1	1:0	—	—	—
	—	—	—	—	3:0	1:0	—	1:1	1:2	—	—	—
1934	—	—	—	—	2:3	0:2	0:0	2:0	1:4	—	—	2:2
	—	—	—	—	3:2	4:2	5:4	0:1	2:1	—	—	2:1
1935	—	—	—	—	0:4	2:1	2:3	1:3	2:4	—	—	3:1
	—	—	—	—	5:0	4:2	8:1	3:1	0:0	—	—	2:3

U w a g a: I = grupa zachodnia.

II = „ wschodnia.

ligowych.

Warszawianka	Cracovia	Śląsk	Garbarnia	Ł. T. S. G.	Lechia	22 pułk piechoty (Strzelec)	Podgórze	I l o ś ć			Razem gier	Stosunek bramek	Miejsce zdobyte
								zwycięstw	nerozstrzyg.	porażek			
2:0	—	—	—	—	—	—	—	19	2	5	26	95:32	I
8:2	—	—	—	—	—	—	—						
1:2	1:2	2:1	—	—	—	—	—	20	2	6	28	98:36	I
6:2	5:1	9:2	—	—	—	—	—						
4:2	1:3	—	5:2	—	—	—	—	13	4	7	24	62:46	III
2:3	5:1	—	0:1	—	—	—	—						
3:1	1:2	—	3:1	1:0	—	—	—	14	4	4	22	53:34	II
5:1	1:0	—	1:6	4:1	—	—	—						
5:2	4:1	—	3:2	—	0:2	—	—	14	3	5	22	55:30	II
1:1	1:2	—	0:0	—	1:2	—	—						
6:0	2:2	—	2:1	—	—	5:2	—	9	4	9	22	37:42	VI
1:2	0:3	—	2:2	—	—	0:3	—						
II—	I1:1	—	10:2	—	—	II—	I10:1						
—	1:4	—	2:2	—	—	—	4:0	10	5	5	20	39:22	III
—	3:1	—	—	—	—	—	—						
—	1:1	—	—	—	—	—	—						
4:1	1:2	—	0:3	—	—	3:0	5:1	13	2	7	22	54:34	III
3:2	5:0	—	1:3	—	—	8:0	1:0						
3:3	4:0	4:1	4:2	—	—	—	—	10	3	7	20	51:38	IV
3:1	0:5	0:2	1:1	—	—	—	—						
Razem . .								122	29	55	206	544:314	

Przeciwnicy »Wisły« w Lidze piłki nożnej.

Z klubem	W y n i k i »W i s ł y«			Ogólna ilość granych meczów	Stosunek bramek
	mecze wygrane	mecze nierozstrzygnięte	mecze przegrane		
»Cracovia«	7	3	8	18	37:31
»Czarni«	7	3	2	12	36:25
»I. F. C.«	5	1	—	6	15:6
»Garbarnia«	5	4	5	14	24:28
»Hasmonea«	3	1	—	4	10:4
»Jutrzenka«	2	—	—	2	11:2
»Lechja«	—	—	2	2	1:4
»Legja«	11	—	7	18	34:23
»Ł. K. S.«	10	3	5	18	33:28
»Ł. T. S. G.«	2	—	—	2	5:1
»Polonja«	12	2	2	16	60:26
»Pogoń«	9	3	6	18	35:25
22 p. p. (»Strzelec«)	3	—	1	4	16:5
»Podgórze«	4	—	—	4	20:2
»Ruch«	10	4	6	20	42:28
»Śląsk«	3	—	1	4	15:6
»T. K. S.«	4	—	—	4	38:4
»Turyści«	5	—	1	6	22:6
»Warta«	9	3	6	18	33:36
»Warszawianka«	11	2	3	16	57:25
R a z e m	122	29	55	206	544:314

Pseudonimy piłkarzy »Wisły».

Bujak Andrzej	— Andre	Obrubański Adam	— O. A.
Brożek Franciszek	— Franto, Ferencz	Polaczek Włodzimierz	— Poluks, K. E. Czalop
Brudny Tadeusz	— Białko		
Dynowski Konrad	— Konrad	ś. p. Romański Karol	— Kusy
Jędrzejczyk Piotr	— Piotrowicz	Rutkowski Witold	— Wolski I
Kowal Jan	— Janek	Rutkowski Tadeusz	— Wolski II
Luska Bruno	— Bruno	Szczerbiński Leon	— Leon
Moskal (Ziemiański) St.	— E. G. D., Egeday	Stolarski Ludwik	— Ludwik
Olejak Artur	— A. O.	Woźniak Artur	— Artur

Piłkarze drużyn młodszych.

Arabski Bolesław	Czak Włodzimierz	Jastrzębski Tadeusz
Balcer Zbigniew	Czech Józef	Jazowy Józef
Bandt Adam	Dąbek Mieczysław	Jurewicz Jerzy
Bargieł Kazimierz	Dobija Borysław	Kalisz Kazimierz
Baster Stanisław	Doniec Edward	Kamionka Albin Wojciech
Bednarski Karol	Dora Michał	Kantorowicz Tadeusz
Bernadyński Bolesław	Drewnicki Stefan	Karpiński Edward
Bezard Jan	Duch Jan	Kiper Henryk
Bezruczka Stefan	Dudek Adam	Klepalski Mieczysław
Białe Zbigniew	Dużyk Włodzimierz	Klita Stanisław
Bialik Adam	Fąfrowicz Ferdynand	Kłosowski Marjan
Bialik Edward	Filek Michał	Kolesiński Włodzimierz
Białoruski Stanisław	Filek Władysław	Komorek Bronisław
Bieliński Zygmunt	Filo Stanisław	Konik Andrzej
Bieniarz Stanisław	Fliśnik Eugenjusz	Kopiński Piotr
Błachut Stanisław	Florek Stefan	Kossowski Stanisław
Bobak Jan	Frasik Ludwik	Kostrz Zbigniew
Bober Jerzy	Fryc Adam	Kosturek Edward
Bocheński Antoni	Fryc Tadeusz	Kotas Marjan
Bogacz Stefan	Gajewski Ralf	Kowal Bazyli
Bojar Feliks	Giergiel Władysław	Kowalczyk Karol
Bożak Bronisław	Glixelli Marjan	Kowalewski Borys
Brudny Tadeusz	Goczał Kazimierz	Kośmider Józef
Brykalski Stefan	Goczał Franciszek	Kozera Tadeusz
Bryś Franciszek	Grochacz Jan	Kozłowski Romuald
Bubety Teofil	Grochal Marjan	Kozłowski Tadeusz
Budziaszek Marjan	Grzegorzczak Mieczysław	Krakowski Józef
Budziński Stanisław	Grzesiak Karol	Kresak Kazimierz
Burek Zygmunt	Haffner Edward	Kreżel Jan
Chodronowski Mieczysław	Hajto Marjan	Kreżel Mieczysław
Chrzanowski Antoni	Hanickel Artur	Krokay Walery
Ciepiela Stanisław	Handzelka Stanisław	Król Edward
Cieślik Tadeusz	Heyduk Bronisław	Krzan Władysław
Cisek Zygmunt	Jakubiec Marjan	Kucharski Tadeusz
Ciupek Ryszard	Janczy Jan	Kułaszir Władysław
Czaja Józef	Janotka Karol	Kumoń Stanisław

Kurkiewicz Marjan
 Legutko Tadeusz
 Lehr Marjan
 Lenartowicz Józef
 Lublin Zdzisław
 Łabaj Włodzimierz
 Łabużek Fryderyk
 Ławnik Jan
 Maciejko Jan
 Machlowski Jerzy
 Madej Wiesław
 Majko Józef
 Malarczyk Stanisław
 Malicki Józef
 Malicki Michał
 Martyniak Czesław
 Matras Stefan
 Mazgaj Antoni
 Mech Stefan
 Melnyczenko Teodor
 Michałek Józef
 Michalik Władysław
 Miecik Henryk
 Miecik Włodzimierz
 Miłek Stanisław
 Mirek Bronisław
 Morawa Władysław
 Mordarski Zdzisław
 Moskwa Tadeusz
 Motyl Jerzy
 Mucha Antoni
 Nagler Erwin
 Natanek Jan
 Natanek Stefan
 Oberwan Józef
 Ochalski Jan
 Oleksik Juljusz
 Owczarz Tadeusz
 Pałasiński Zdzisław
 Panek Józef
 Paraszczak Czesław
 Pasternak Marjan
 Pawełek Adam
 Piątkowski Tadeusz

Piekarz Edward
 Pikul Józef
 Piszak Zdzisław
 Piszczek Adam
 Piwowarski Kazimierz
 Pobudkiewicz Władysław
 Polaczyk Franciszek
 Poliszot Mieczysław
 Proszowski Stanisław
 Radmacher Edward
 Rekucki Tadeusz
 Rempichel Tadeusz
 Rink Hieronim
 Rogosiewicz Tomasz
 Romanowicz Mieczysław
 Rozenaj Kazimierz
 Rupa Mieczysław
 Rybicki Henryk
 Rypalski Mieczysław
 Rypalski Zbigniew
 Ryś Marjan
 Rzemieniec Stefan
 Sarna Jan
 Sarna Marjan
 Schinohl Adolf
 Schindler Józef
 Serafin Henryk
 Serczyk Władysław
 Sewiołek Wilhelm
 Sikora Jan
 Skulicz Bronisław
 Słowik Stanisław
 Słysz Stanisław
 Soja Adam
 Sołtysik Bronisław
 Sowa Karol
 Stachowski Ludwik
 Stachura Stanisław
 Stobierski Fryderyk
 Suski Antoni
 Synowiec Zdzisław
 Szczyпка Jan
 Szewczyk Tadeusz
 Szostak Bolesław

Szostak Marjan
 Szostak Władysław
 Szufler Edward
 Szymczykiewicz Aleksander
 Szymczykiewicz Władysław
 Śliwa Józef
 Tabor Jan
 Tabor Tadeusz
 Tetkowski Stanisław
 Trentler Stefan
 Turcza Marjan
 Tylek Wiktor
 Urban Edward
 Waclawek Adam
 Wadzień Stefan
 Waksmondzki Władysław
 Warzeszkiewicz Adam
 Warzeszkiewicz Jan
 Wawryczuk Zenon
 Wawrzykowski Mieczysław
 Wiecheć Kazimierz
 Witkowski Kazimierz
 Władyka Stanisław
 Wójcik Bronisław
 Wójcik Józef
 Wojtal Marjan
 Wojtyga Mirosław
 Worytkiewicz Józef
 Woźniak Aleksander
 Wyroba Bronisław
 Zając Stanisław
 Zając Piotr
 Zajączkowski Stanisław
 Zatorski Henryk
 Zięba Stefan
 Znański Mieczysław
 Zwierzyński Bolesław
 Zwiniczek Roman
 Żaczek Aleksander
 Żmuda Franciszek
 Żołądź Stefan
 Żurek Mieczysław

Piłkarze »Wisły« z Zakopanego, N. Targu i Poronina.

Baran	Górski	Kolesar	Łaś	Płachetka	Michalski
Bigosz	Jarecki	Kossek	Mirek	Rekucki	Mruk
Brun	Jarząbek	Koper	Morawa	Schindler	Wilczyński
Foks	Juraniak	Kossowski	Mróz	Stelowski	
Gałaszka	Jordanowski	Krzepkowski	Myczkowski	Gołas	

Sekcja lekkoatletyczna.

Panowie.

Organizacyjnie sekcja lekkoatletyczna »Wisły« powstała w 1922 roku. Nie od rzeczy będzie, skoro się powie, że »Wisła« posiadała już grubo wcześniej swoich lekkoatletów. Byli nimi bowiem nie tylko wszyscy jej piłkarze, ale też i innych klubów.

Ziffer, najlepszy długodystansowiec »Wisły« w pierwszych latach rozwoju sekcji lekkoatletycznej.

Lekkoatleci wywodzili swój początek z zastępów gimnastycznych prowadzonych w parku im. dr. Jordana pod kierunkiem prof. Emila Wyróbka już od roku 1905. Zastępy takie składały się ze studentów, którzy ćwiczyli w lecie w czasie wakacyjnym pod nadzorem starszych swych kolegów, jako instruktorów. Instruktorzy ci to po większej części późniejsi członkowie »Wisły«, »Akademików« i »Cracovii«.

Ówczesni zatem lekkoatleci, to piłkarze i naodwrot piłkarze, to lekkoatleci.

Dopiero wybudowanie w roku 1922 bieżni przez »Wisłę« na własnym terenie wyprowadziło na światło dzienne jej lekkoatletów, którzy dotychczas bardzo słabo dawali znać o sobie.

Pierwszem takim pojawieniem się zawodników »Wisły« był start w dniu 23 lipca 1922 r. na zawodach lekkoatletycznych o mistrzostwo Krakowa łącznie z udziałem klubów: »Cracovii«, »Makkabi«, »A. Z. S.-u«, »Podgórze«, »B. B. S. V.« Bielsko, »Czarnych« z Jasła i »Resovii«.

Wyniki, jakie osiągnęli wówczas zawodnicy »Wisły«, były nast.: Bieg 1500 m.: I miejsce Hyla, 100 m.: III miejsce Krupa, 200 m.: I miejsce Krupa w czasie 25 i $\frac{3}{4}$ sek., skok w dal: III miejsce Cepurski 5.24 m., rzut kulą: II miejsce Harth 9.34 m., rzut dyskiem: II miejsce Harth 30 m., rzut oszczepem: III miejsce Cepurski 30 m.

W kilkanaście dni później, bo dnia 6 sierpnia biorą udział nasi zawodnicy w wojskowych zawodach lekkoatletycznych, z okazji przybycia do Krakowa Naczelnika Państwa. W zawodach tych startowało 4-ch Wiślaków i oni też w biegach na 100 m., 200., 1500 m. i 4 × 400 m. zdobyli wszystkie pierwsze miejsca.

Rok 1923 jest okresem zastoju i dopiero w roku 1924 wznawia sekcja swą działalność przez urządzenie w dniu 30 marca międzyklubowego biegu na przełaj »Wisły«. Trasa biegu wynosiła 3.400 m i prowadziła z boiska »Wisły« do Rudawy, skąd naprzelaj Błoń znowu na boisko »Wisły«. Udział wzięło 33 zawodników z klubów »A-Z-S-u«, »Cracovii«, »Sparty«, »Wawelu«, »6 p. saperów«, »1 p. wojsk. kolejowych«, 20 p. p.« i »Wisły«, jako organizatorki.

Sensacją był tu pierwszy występ Stanisława Ziffera z »Legji warszawskiej« w barwach »Wisły«, który też wygrał bieg w czasie 12 min. 41 sek. IV miejsce i VIII dostało się również zawodnikom »Wisły« t. j. Dobrzańskiemu i Zapiórowi.

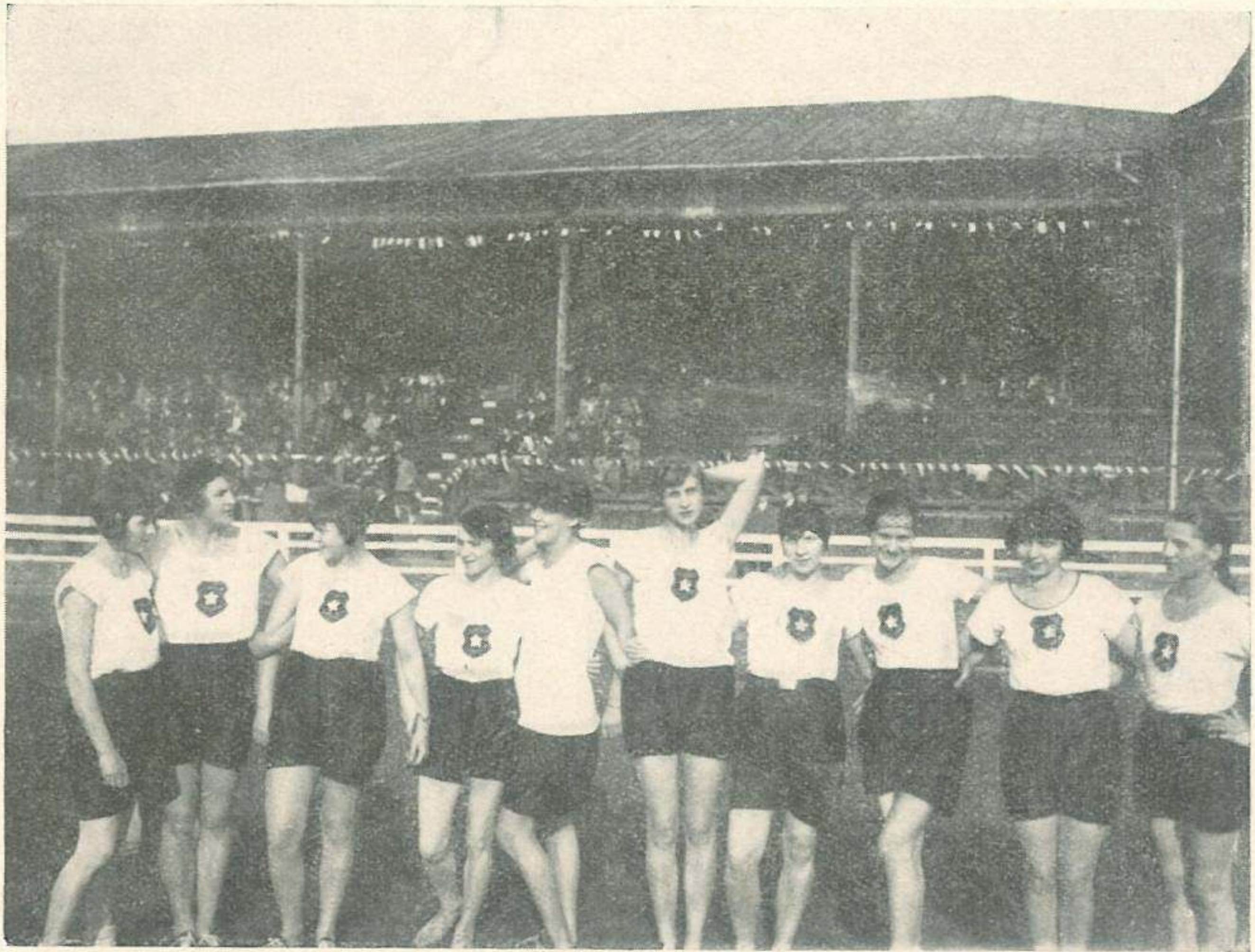
Dnia 27 kwietnia w czwartym biegu określonym »Kurjera Polskiego« w Warszawie o trasie 6.400 m z wyciężką Ziffer w czasie 21 min. 37 sek. Potem startuje w zawodach międzyklubowych »Warszawianki« poza konkursem na 3.000 m z przeszkodami, zdobywając również I miejsce w czasie 11 min. 17 sek.

W dniach 24 i 25 maja odbyły się na boisku »Wisły« zawody o mistrzostwo okręgowe panów.

Wyniki, jakie zdobyli zawodnicy »Wisły«, są nast.: Bieg 100 m po czterech przedbiegach i dwóch międzybiegach — I miejsce Balcer w czasie 11 min. 8 sek., bieg 200 m — I miejsce Balcer, czas 24.2 sek., bieg 400 m — III miejsce Bogacki, bieg 1.500 m — I miejsce Ziffer, czas 4 min. 45.2 sek., bieg 5.000 m — I miejsce Ziffer, czas 17 min. 55 sek., III miejsce Sałek, bieg 100 m z płótkami — I miejsce Balcer, 20.4 sek., II miejsce Chrzanowski, bieg rozstawny 4 × 100 m — III miejsce »Wisła«, skok w dal — III miejsce Balcer 5.84 m, trójskok — II miejsce Owsiak 11.40 m, rzut dyskiem — I miejsce Balcer 31.90 m i pchnięcie kulą —

III miejsce K r u c z k a 9.32.5 m. Ogólna klasyfikacja dała »Wiśle« II miejsce z 32 pkt. po »Cracovii«, zdobywającej 37 punktów.

Dnia 31 maja bierze Ziffer udział w biegu Belwederskim w Warszawie (trasa wynosiła 4 km) i zajmuje III miejsce po Łukaszewiczu i Szelestowskim (»Polonja«).

Grupa lekkoatletek »Wisły«.

W zawodach eliminacyjnych dla ekspedycji lekkoatletycznej na VIII Olimpiadę w Paryżu, przeprowadzonych w Warszawie w dniach 7, 8 i 9 czerwca 1924 r. ustanowił Ziffer na steeple chase 3 000 m w czasie 10 min. 10.4 sekundy nowy rekord polski. W meczu zaś Ziffer-Kawa (»Czarni«) na 5 000 m wygrał nasz zawodnik w czasie 16 min. 57 sek.

Dzięki tym wynikom wyznaczono Ziffera do udziału w Olimpiadzie w Paryżu.

W dniu 7 lipca bierze Ziffer udział w biegu 3 000 m steeple, która to konkurencja wstawiona była poraz pierwszy do konkurencyj olimpijskich w Paryżu. Ziffer nie osiąga jednak wyniku warszawskiego, przychodząc jako piąty i ostatni w czasie 10 min. 38 sek.

W biegu na 5 000 m startuje Ziffer w dniu 8 lipca 1924 r., gdzie w pierwszym przedbiegu uzyskuje miejsce 11-te na 15 zawodników z czasem 16 min. 45 sek.

W III-cim biegu okrężnym »Ilustrowanego Kuryera Codziennego« w Krakowie w dniu 10 sierpnia 1924 r. na przestrzeni 4240 m, z wycięzcą został Ziffer w czasie 14 min 9 i 4/5 sek., dalsze IX-te miejsce zdobył Dobrzański.

Dnia 29 sierpnia 1924 r. odbył się bieg na przełaj 10 km, organizowany przez K. O. Z. L. A., w którym startowało zaledwie 6 zawodników, z tego 3 ch z »Wisły«, a pozostali z Katowic i Sosnowca. Pierwszy przerwał taśmę Ziffer w czasie lepszym od uzyskanego na bieżni. Drugim i trzecim byli zawodnicy »Wisły« Sałek i Dobrzański.

Na mistrzostwach Polski w lekkiej atletyce w Warszawie w dniu 7-go i 8-go września startowała ta sama trójka Wiślaków w biegu na 10000 m, obsadzając wszystkie trzy miejsca, przyczem Ziffer zdobył I miejsce w czasie 39 min. 01 sek. II-gie miejsce zdobył Dobrzański, a III-cie Sałek. W biegu na 5000 m Ziffer przyszedł, jako trzeci.

Dnia 12 października odbył się w Henrykowie pod Warszawą bieg na przełaj o mistrzostwo Polski na trasie 9 km, na który »Wisła« wysłała znowu wszystkich trzech swoich długodystansowców. Na 17 zawodników, jako drugi po Szelestowskim (czas 34 min. 22·4 sek.) przychodzi Ziffer w czasie 34 min. 44·4 sek., zaś jako czwarty Sałek, a piąty Dobrzański.

W biegu na przełaj Wilanów — Warszawa na startujących 8-miu zawodników osiąga Ziffer IV-te miejsce, ustępując Szelestowskiemu i Łukasiewiczowi (»Polonja) i Wituchowi z »Warszawianki«.

Rok 1925 — to również pracowity i pełen sukcesów okres lekkiej atletyki »Wisły«, aczkolwiek sukcesy naszych biegaczy nie są już tak piękne jak w ubiegłym roku.

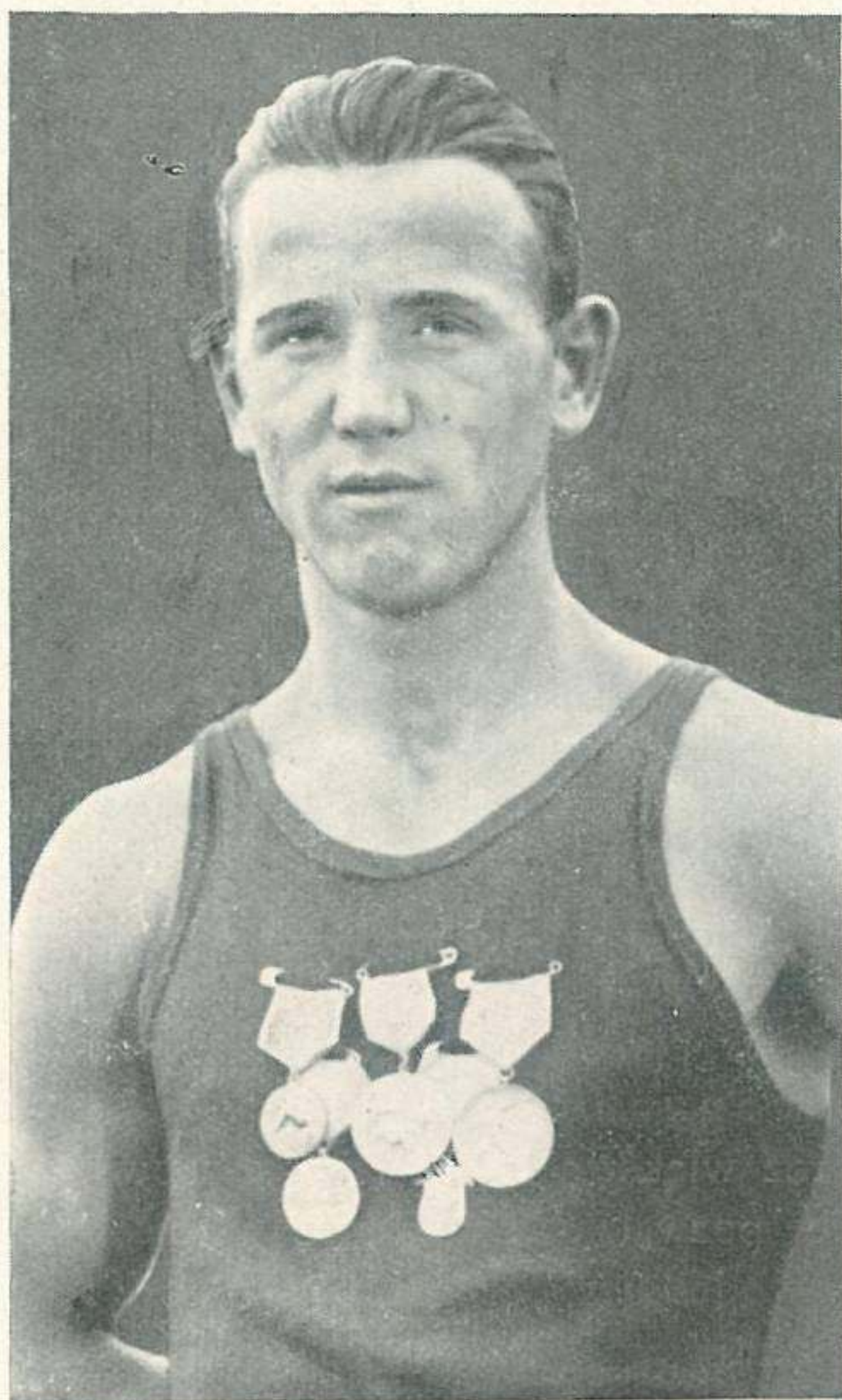
Wiosenny Bieg Okrężny »Polonji« w Katowicach, urządzony przez G. O. Z. L. A. w dniu 22 marca skupił na starcie 202 zawodników, dając zwycięstwo Szelestowskiemu z »Polonji«. Jako drugi przybył na metę Sałek w 12 min. 15 sek., na szóstym miejscu Dobrzański.

W Nadwiślańskim biegu na przełaj, urządzonym przez krakowski AZS w dniu 5 kwietnia, a obejmującym przestrzeń 3100 m wziął udział Sałek, zdobywając I miejsce w czasie 9 min. 52 sek. Startowało 32 zawodników.

13 kwietnia w biegu sztafetowym na przełaj na trasie długości 4500 m wzięły udział wszystkie kluby krakowskie za wyjątkiem »Makkabi« i »Jutrzenki«. Pierwsze miejsce w tym biegu przypadło »Cracovii«, na drugim miejscu uplasowała się sztafeta »Wisły«.

W następnych imprezach widzimy znowu niemal te same nazwiska, a więc Sałka, zdobywającego drugie miejsce w biegu katowickiej »Polonji«, pierwsze w biegu Nadwiślańskim krakowskiego AZS-u i t. d. Ziffera, który jest już u schyłku kariery, o czym świadczy choćby jego 19-te miejsce w biegu »Kurjera Polskiego«, 13-te w biegu okrężnym »IKC« i 7-me w biegu Belwederskim. Jedynie w biegu o puchar korporacji »Kujawja« w Cieszynie pierwsze miejsce i puchar przypadły Zifferowi.

Mistrzostwa okręgowe zakończyły się zdobyciem przez »Wisłę« drugiego po »Cracovii« miejsca. Wybili się tu zawodnicy, których nazwiska będą się powtarzać jeszcze długi czas istnienia sekcji lekkoatletycznej »Wisły«, a więc Balcer I, Chrzanowski, Ziffer, Sałek, Dobrzański, Nowak, Owsiak. Na mistrzostwach Polski, które się odbyły na boisku »Wisły« nasi zawodnicy nie odegrali poważniejszej roli, jeśli nie liczyć 3-go miejsca, zdobytego przez Ziffera w biegu na 400 m przez płotki.

Mieczysław Balcer, czołowy lekkoatleta »Wisły« oraz reprezentant barw Polski na międzypaństwowych zawodach piłki nożnej.

Rok 1926 i następne oznaczają pewien spadek tak co do ilości, jak i formy zawodników, im bliżej nowej Olimpiady, tem więcej blednie gwiazda naszych lekkoatletów. Usuwają się w cień Ziffer, Sałek i Dobrzański, a w ich miejsce widzimy nowe talenty, jak np. Gorzeński, Scipio, Kowalski, Kossowski i t. d., ale w szerszym tego znaczeniu nabytków na większą miarę »Wisła« nie posiadała. Jeden na większą miarę zawodnik, Balcer Mieczysław był raczej piłkarzem i występując ciągle

w pierwszej drużynie piłki nożnej nie mógł wykazać w pełni swych możliwości.

W tym roku już dla utrzymania sekcji na danym poziomie ucieka się kierownictwo jej do sprowadzania do Krakowa naszych zawodników, zgrupowanych w oddziałach Zakopiańskim i Nowotarskim. Oczywiście, iż rzecz ta na dłuższą metę, jako kosztowna, nie dała się kontynuować.

W każdym razie nowe siły przyniosły »Wisłę« niejedno cenne zwycięstwo, jak np. w mistrzostwach okręgowych zdobycie punktowanych miejsc przez Ruczkę, Rekuckiego. Pomimo to mistrzostwa Krakowa 1930 roku, spychają »Wisłę« na trzecie miejsce poza »Cracovię« i AZS. Poza wymienionymi już zawodnikami widzimy coraz częściej w rzędzie zwycięzców nowe nazwiska, jak Kądziela, Modzelewskiego, Balcera II, Gebła. Do zawodników tych dołączają się w następnych latach nowe nazwiska Górskiego i Wilgi z Zakopanego.

Dopiero rok 1931 przyniósł znaczną poprawę, bo wysunięcie się »Wisły«

na pierwsze miejsce

w mistrzostwach okręgu Krakowskiego. Tytuł mistrza drużynowego oddały kluby »Wisłę« bez walki, nie mając żadnych szans po temu. Tytuł mistrza okręgowego przypadł również »Wisłę«, walczącej z »AZS-em«, »Makkabi« i »Legją«, gdyż »Cracovia«, na skutek dyskwalifikacji, nie startowała. W tym roku zaznaczyć mógł swój największy sukces życiowy Balcer I, który zdobył we Lwowie tytuł mistrza Polski w dziesięcioboju.

»Wisła« nie utrzymała już dłużej tytułu mistrza okręgu Krakowskiego w rywalizacji z »Cracovią«. W r. 1932 odbył się mecz lekkoatletyczny obu rywali, który wygrała »Cracovia«, zdobywając 234 punktów na 193 »Wisły«. Od tej pory hegemonja w krakowskiej lekkiej atletyce przechodzi w ręce białoczerwonych.

Postępujące coraz większe trudności finansowe i malejące z każdym rokiem dochody nie pozwalają zarządowi »Wisły« na wydatki związane ze sprowadzaniem zawodników pozakrakowskich. To też nic dziwnego, iż w następnych latach jesteśmy świadkami pewnego застоju.

Ożywienie następuje dopiero w r. 1935, jesteśmy świadkami, iż działalność sekcji zostaje ograniczona wyłącznie do młodych sił czysto krakowskich. Wśród nowych zawodników widnieją często nazwiska Mostowskiego, Komornickiego, Korosadowicza, Macheja, Rawicza, Saramy i innych, jako zdobywców punktowanych miejsc w imprezach zeszłorocznych. Ograniczając się wyłącznie do własnych sił kroczy kierownictwo sekcji konsekwentnie po raz obranej drodze, która jednak wobec wyśrubowanych w górę wszędzie wyników, jak i trudnych warunków materialnych, jest bardzo ciężką.

Grupa lekkoatletów z r. 1928.

Grupa lekkoatletów «Wisły» w r. 1931. Stoją m. i. drugi od lewej Modzelewski, czwarty Kądzielawa, piąty Balcer II i pierwszy od prawej Rekucki.

Lekkoatleci »Wisły«.

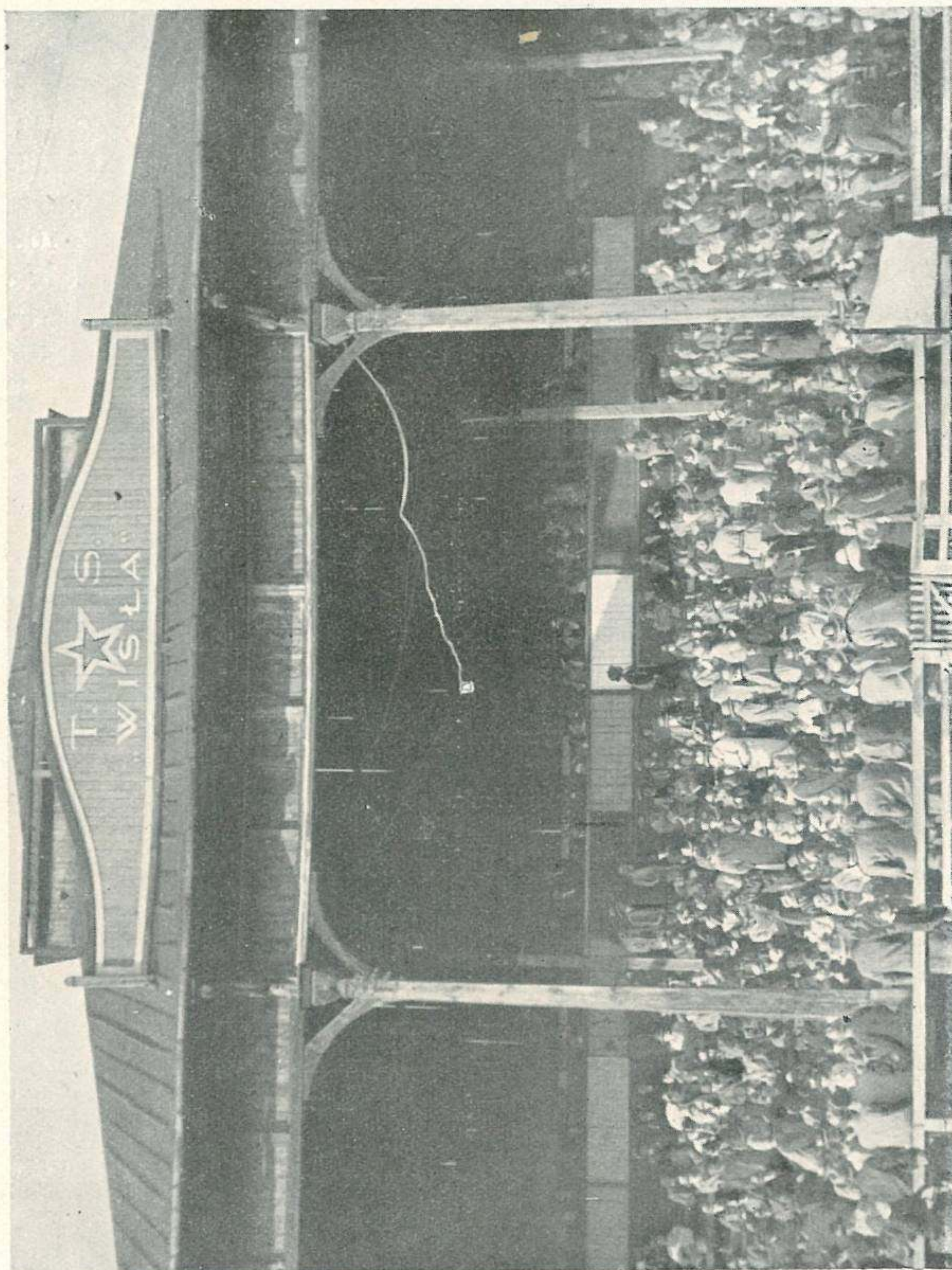
Babczyński Antoni	Kliszewski St.	Nowak
Balcer I Mieczysław	Klocek Stanisław	Orawiec
Balcer II Zbigniew	Kmicie	Owsiak
Bogacki	Komornicki Juljusz	Pachoń
Boski	Komornicki Tomasz	Panajew
Buliński	Korczak	Prorok
Cepurski Wilhelm	Korosadowicz Janusz	Rawicz
Chrzanowski	Kossowski Władysław	Rekucki
Dobrzański Jan	Kot Mieczysław	Ruczka Zbigniew
Dzabut	Kotowski	Sałek Witold
Gabryś Ludwik	Kowalski	Sarama Marjan
Gawlikowski Władysław	Kruczka	Schabowski Czesław
Gebel Kazimierz	Krupa	Scipio
Górski Michał	Leja Eugenjusz	Skupień
Gorzeński	Machej Antoni	Staszel
Grajcar	Michalski Stanisław	Trentowski Zdzisław
Gryszkiewicz Michał	Micherdziński	Wilga
Harth	Modzelewski	Władyga
Hyla	Motyka Stanisław	Zapiór
Ikar	Motyka Zdzisław	Zawiła
Jurek	Mostowski Jerzy (Dołęga)	Ziffer Stanisław
Kądzielawa	Nowacki Edward	Zwarycz

Najlepsi lekkoatleci „Wisły“ i ich wyniki na bieżni.

Balcer I Mieczysław	— w biegu na 100 m	czas 11.1 sek. (1931 r.)
	„ „ 200 m	„ 23.6 „ (1930 r.)
	„ 110 m przez płot.	„ 57.0 „ (1931 r.)
	w skoku wdal	6.88 m (1932 r.)
	„ wzwyż	1.74 „ (1931 r.)
	„ o tyczce	2.975 m (1931 r.)
	w rzucie dyskiem	39.26 „ (1931 r.)
	w 10-boju	6546.375 pkt (1931 r.)
Kądzielawa	— w rzucie oszczepem	52.22 m (1932 r.)
Kotowski	— w biegu 400 m przez płot.	1 min. 04 sek. (1928 r.)
Machej Antoni	— w biegu na 800 m	czas 2 min. 23.6 „ (1935 r.)
	„ „ 1.500 m „ 4 „	18 4 „ (1935 r.)
Modzelewski	— „ „ 3.000 m „ 0 „	34.0 „ (1932 r.)
Owsiak	— trójskok	11.40 m (1924 r.)
Pachoń	— w rzucie kulą	12.40 „ (1932 r.)
Sałek	— w biegu na 10.000 m	czas 36 min. 25,9 sek. (1927 r.)
Ziffer Stanisław	— w biegu na 5.000 m	czas 16 min. 45 sek. (1924 r.)

P a n i e.

Wiosną roku 1926 powstaje sekcja lekkoatletyczna pań. W krótkim czasie, bo już w dniu 17 października staje ona, jak jedna z najbardziej rokujących organizacyj do ogólnopolskich zawodów pań, urządzanych

Widok na trybunę »Wisły« w czasie meczu z »Cracovią« w dniu 3 maja 1933 roku.

w Krakowie przez Makkabi. W zawodach tych wzięły udział poza zawodniczkami krakowskimi Konopacka i Wojnarowska z Warszawy oraz Gędziorowska z Torunia. W rzucie kulą uzyskuje zawodniczka »Wisły« -- »Wiśka« III miejsce rzutem 7 m 38.5 cm. Czołowa zawodniczka »Wisły« uzyskuje liczne zwycięstwa i bije dawne rekordy okręgowe, a w meczu lekkoatletycznym Austria - Polska, rozegranym w Krakowie (61 : 45 dla Austrii), bierze ona udział w biegu na 200 m, gdzie uzyskuje wprawdzie III miejsce w czasie 28.01 sek., bije jednak tym wynikiem rekord polski. Ponadto »Wiśka« bierze udział w sztafecie 4 × 100 m.

Osiągniętymi wynikami stanęła zawodniczka »Wisły« — »Wiśka« odrazu w rzędzie najlepszych w Polsce, będąc w szczególności w roku 1927 pierwszą w biegu na 200 m i w skoku w dal z miejsca, oraz trzecią w biegu na 100 m.

W roku 1928 obok »Wiśki« wyróżniły się jej koleżanki, jak Kirchmajerówna, Golkówna, Tyrałówna, Miłkowska, Bielecka, Kopeciówna, Czulakówna. W r. 1933 działalność sekcji zawieszono, wobec zauważenia, że skutkiem zakazu ze strony władz szkolnych, dawał się odczuć brak wszelkiego narybku. Zresztą tak, jak w klubie, dał się także i powszechnie zauważyć upadek kobiecej lekkiej atletyki.

Nasze najlepsze lekkoatletki:

Adamkówna I	»Fela«	Miłkowska
Adamkówna II	Feliksówna Gena	Rakowska Lotka
Bednarska Ziuta	Golkówna Władysława	Skalska Ziutka
Bielecka	»Katinko«	Tyrałówna
Cichoniówna Ziuta	ś. p. Konarska Józefa	Widomska Pola
Cieplówna Jadwiga (Wiśka)	Kirchmajerówna Stanisława	»Wiśka«
Czulakówna	Kopeciówna	Wojewodzianka
Czyżewiczówna Mila	Kyselanka Hanka	

Najlepsze wyniki lekkoatletek »Wisły«:

Bielecka	— w rzucie oszczepem	24 m 37 cm
Golkówna Władysława	— „ skoku wwyż	1 „ 29 „
„ „	— „ rzucie kulą	7 „ 64.5 „
Kirchmajerówna Stanisława	— „ rzucie dyskiem	28 „ 39.5 „
Miłkowska	— „ biegu na 800 m	2 min. 46.8 sek.
Cieplówna (Wiśka)	— „ biegu na 200 „	28.01 „
	„ biegu na 100 „	13.4 „
	„ skoku wdal	4 m 29 cm

Z. ZIEMBICKI
Kraków, Pl. Mariacki 2

CENNIKÓW ŻĄDAJCIE

chcąc kupić
potrzebne przybory
zwróćcie się do firmy

Sekcja ciężkoatletyczna.

W

W czerwcu 1922 roku organizuje grono osób pod kierownictwem amatora-atlety Franciszka Pawlikowskiego i przy współpracy amatora-atlety Mieczysława Tylki sekcję ciężkoatletyczną »Wisły«. O niebywałym zapale członków tej sekcji świadczy fakt, iż w niespełna miesiąc od swego powstania urządza ona pierwsze zawody pod gołym niebem na boisku piłki nożnej w dniu 9 go lipca tegoż roku przed zawodami »Wisła«—»Slavia« (Morawska Ostrawa). Były to tylko wewnętrzno-klubowe zawody o charakterze propagandowym. Udział w nich brali pierwsi zawodnicy sekcji, jak Bąkowski, Czermek, Gawronek, Hoffmann, Mika i Tylko.

Mimo jednak tego zapału zapaśników, żywot sekcji jest bardzo ciężki, gdyż sport ten cieszy się niestety małym poparciem społeczeństwa, zrażonego doń cyrkowemi »kawałami« zapaśników zawodowych. O systematycznej pracy w tak ciężkich warunkach trudno było mówić, toteż pojawianie się atletów »Wisły« na szerszej arenie miało charakter raczej sporadycznych występów.

W roku 1924-tym w dniu 6-go stycznia w wieczorze zapaśniczym w Katowicach, gdzie ta gałąź sportu cieszyła się podówczas dużym powodzeniem, reprezentuje »Wisłę« Mieczysław Tylko, zwyciężając swego przeciwnika Hajna (Katowice II).

Dopiero w roku 1926, kiedy zjeżdża do Krakowa Stanisław Zbyszko Cyganiewicz i obejmuje prezesurę Małopolskiego Okręgowego Związku Atletycznego, ożywiła się sekcja zapaśnicza »Wisły«. Cyganiewicz swem pojawianiem się na zawodach porywał tłumy, a tem samem zapewniał powodzenie kasowe imprezom, które na terenie Krakowa specjalnie małą cieszyły się frekwencją publiczności.

»Wisła« bezkonkurencyjna w okręgu krakowskim.

Przeprowadzone mistrzostwa w zapaśnictwie i podnoszeniu ciężarów w Krakowie na boisku »Wisły« w dniu 24-go i 25-go lipca 1926 roku były triumfem sekcji zapaśniczej »Wisły«, nie znajdującej konkurentów wśród rywalizujących z nią klubów »Zbyszko« (Nowy Sącz), »Sokół« (Biała), »Makkabi« (Kraków) i »Legja« (Kraków). Tytuły mistrzów okręgu krakowskiego zdobyli wówczas: Palusiński w wadze muszej, Dużyk w wadze koguciej, Bajorek w wadze piórkowej, Pawlikowski II w wadze lekkiej, Jaworski w wadze średniej i Tylko w wadze ciężkiej.

W marcu 1927 roku odbyły się w sali »Sokoła« krakowskiego następne mistrzostwa okręgu krakowskiego w ciężkiej atletyce już przy tłumnym udziale publiczności, na których w walce pokazowej miał wystąpić Zbyszko IV, siostrzeniec Stanisława Cyganiewicza z Jaworskim Aleksandrem z »Wisły« I w tym roku święcili zawodnicy »Wisły« pełny triumf nad przeciwnikami z krakowskiej Legji i Ośrodka Wychowania Fizycznego.

Tytuły mistrzów okręgu zdobyli: Sworzeniowski w wadze muszej, Palusiński w koguciej, Bajorek w lekkiej, Jaworski w średniej i Koperski w półśredniej. Jedynie drugie faktycznie miejsce zdobył zapaśnik »Wisły« Grzybczyk, jednak i ten uzyskał tytuł mistrza, ponieważ zdobywca I miejsca Jawczyk II z Ośrodka Wychowania Fizycznego walczył poza konkursem. Walka pokazowa Jaworskiego ze Zbyszkiem IV zakończyła się wtedy wynikiem nierozstrzygniętym.

W mistrzostwach Polski 1927 roku we Lwowie, reprezentowali barwy »Wisły, Pawlikowski Antoni w wadze lekkiej i Jaworski Aleksander w wadze średniej. Mistrzostwo Polski w swej wadze zdobył Jaworski, zaś Pawlikowski uzyskał III miejsce.

Rok 1928 nie przynosi żadnych zmian w mistrzostwie okręgu krakowskiego tak, że stan posiadania tytułów mistrzów okręgu przez »Wisłę« pozostał niezmienny, co w przeprowadzonych w sali »Sokoła« zawodach w dniu 18-go marca 1928 r. o mistrzostwo Małopolski w zapaśnictwie zostało potwierdzone.

Sukcesy Bajorka (»Wisła«).

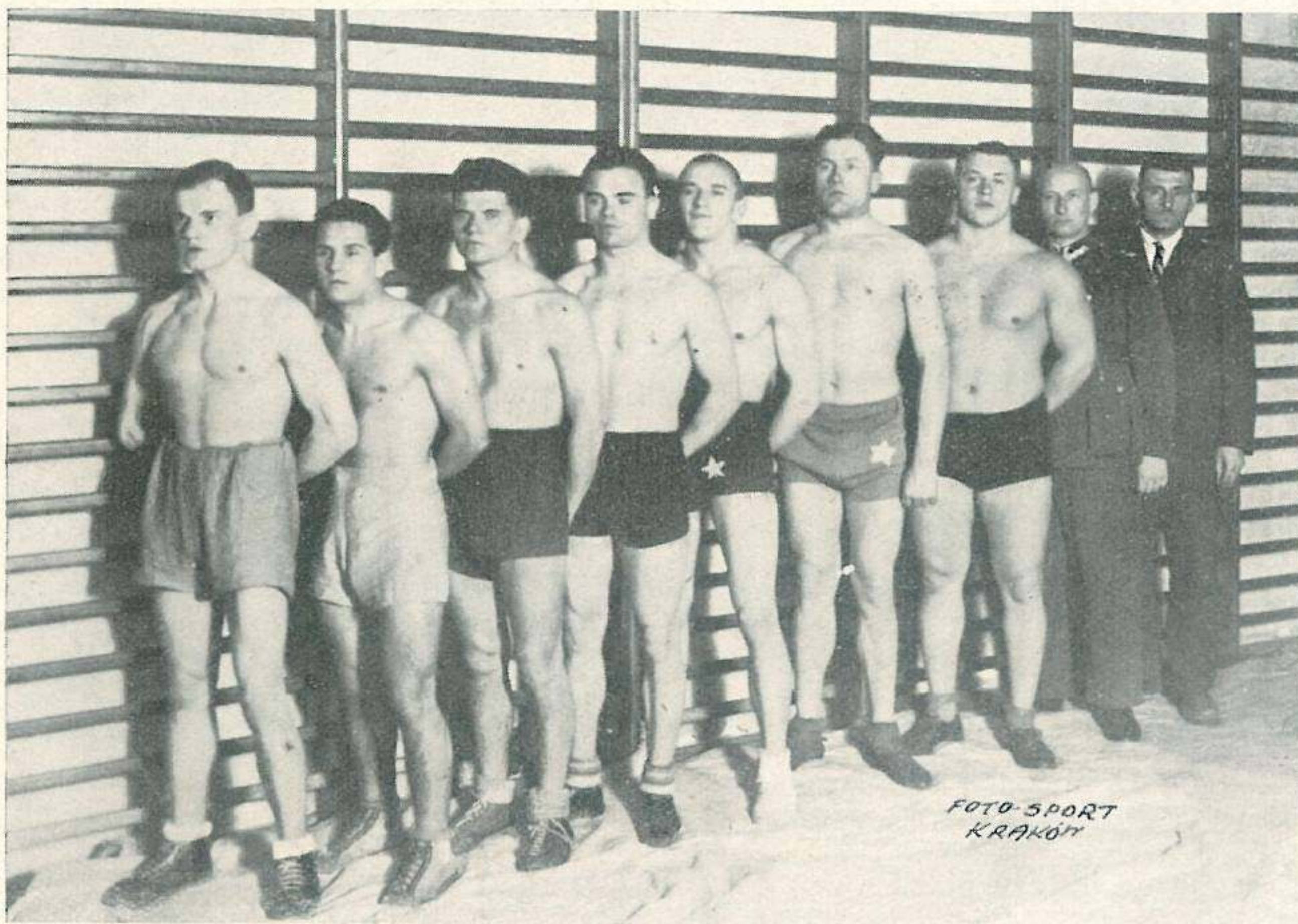
Na mistrzostwach atletycznych Polski w Poznaniu 1928 r. uczestniczyli z »Wisły« w wadze piórkowej Bajorek Władysław, zdobywając wice-mistrzostwo Polski i w wadze średniej Jaworski Aleksander, zdobywając III miejsce.

W listopadzie 1928 r. odbyły się w Załężu zawody zapaśnicze Górny Śląsk—Kraków. Zawody, które odbywały się tylko w czterech wagach, obsadzonych przez zawodników »Wisły« dały następujące wyniki: w wadze muszej Koptoń (G. Śl.) pokonał Sworzeniowskiego (»Wisła«) w 16 minucie w wadze lekkiej Bajorek (»Wisła«) w 15 minucie zwyciężył Skalca (G. Śl.), w wadze półciężkiej Koperski (»Wisła«) uległ wyśmienitemu Gałuszce (G. Śl.) w 1 minucie a w wadze ciężkiej Kuczyński (G. Śl.) pokonał Golonkę (»Wisła«) w 5 minutach. W ogólnej punktacji zwyciężył Górny Śląsk w stosunku 15:5.

Rok 1929 utrzymuje w dalszym ciągu stan posiadania »Wisły« na terenie Krakowa. W dniu 17 marca 1929 r. zostały rozegrane eliminacyjne zapasy przed mistrzostwami Europy w Dortmundzie (4–7 kwietnia 1929 r.). Wyznaczony do powyższych eliminacji zapaśnik Jaworski Aleksander zdobył w wadze średniej I-sze miejsce. Na zawodach o mistrzostwo Polski w Łodzi w czerwcu 1929 r., mistrzostwo Polski w wadze lekkiej zdobył Władysław Bajorek.

Rok 1930 nie wpływa w dalszym ciągu na zmianę sił zapaśnictwa Krakowa i okręgu. W roku tym wykazuje »Wisła« ożywioną działalność propagandową sportu zapaśniczego przez wyjazdy do Wieliczki i innych miasteczek podkarpackich, gdzie zapaśnicy »Wisły« rozgrywają między sobą zawody.

Na mistrzostwach Polski w Krakowie dnia 22 i 23 czerwca 1930 r. 2-gie miejsce w wadze lekkiej zdobył Bajorek.

Drużyna zapaśnicza »Wisły« w r. 1934, od lewej: Voigt, Woźniak, Konar, Bajorek, Jaworski, Masny, Nigrin i kierownik sekcji mjr. Prelicz oraz kapitan Krak. Okr. Związku Atl. Fr. Pawlikowski.

Zapasy o mistrzostwo okręgu krakowskiego na rok 1931 zawodnikom »Wisły« przyniosły następujące rezultaty: w wadze koguciej 2-gie miejsce zajął Galer, w wadze piórkowej 1-sze miejsce zdobył Rydel, w wadze lekkiej 1-sze miejsce Konar, a 2-gie miejsce Palusiński, w wadze półśredniej 1-sze miejsce Bajorek, w wadze średniej 1-sze miejsce Jaworski, w wadze półciężkiej 1-sze miejsce Koperski, a w wadze ciężkiej 1-sze miejsce Nigrin, 2-gie Greczek. Drużynowo wygrała »Wisła« 39 pkt. przed »Legją« 19 pkt.

W mistrzostwach zapaśniczych Polski w Warszawie 1931 r. tytuł mistrza Polski w wadze lekkiej zdobywa Bajorek. Tensam zawodnik może się poszczycić niedługo potem nowym sukcesem, gdyż w sierpniu tegoż roku bierze udział w meczu zapaśniczym Polska-Czechosłowacja w Par-

dubicach, gdzie rozstrzyga na swoją korzyść walkę ze Zvonarem, kładąc go w 19 minutach.

Na mistrzostwach Europy w Pradze w 1931 r. uczestniczy w wadze lekkiej Bajorek i zdobywa tam IV. miejsce. W powrocie z mistrzostw Europy rozegrała polska drużyna reprezentacyjna mecz zapaśniczy w Prościejowie, gdzie Bajorek zdobył 1-sze miejsce.

W dniu 13 marca 1932 roku odbył się mecz zapaśniczy »Germanja« (Zabrze) – Kraków. Punkt dla Krakowa zdobył Bajorek.

Dnia 3 kwietnia 1932 r. odbył się w Krakowie mecz zapaśniczy sekcji zapaśniczej »Wisły« z klubem »Lurich« ze Siemianowic. Mecz wygrała »Wisła« w stosunku 6:1.

Szczegółowe wyniki były następujące: w wadze koguciej Galler przegrał ze Szczygłem (L.), w wadze piórkowej Rydel zwycięża na punkty Siegmunda (L.), w wadze lekkiej Bajorek zwycięża Kapiasa, w wadze półśredniej Konar zwycięża Szymika (L.), w wadze średniej Jaworski kładzie Sobotę (L.), w wadze półciężkiej Koperski zwycięża Dyla (L.), a w wadze ciężkiej Golonka kładzie Wypicha (L.).

Dnia 23 i 24 kwietnia 1932 r. odbyły się mistrzostwa Krakowa w podnoszeniu ciężarów i zapasach. Zawody odbyły się w sali Domu Robotniczego w Podgórzu. Wyniki zapaśników »Wisły« były następujące:

Zawody w podnoszeniu ciężarów według trójboju olimpijskiego: waga kogucia — 1-sze miejsce Galer 155 kg, waga piórkowa — 1-sze miejsce Zaremba 190 kg, waga lekka — 1-sze miejsce Derbot 250 kg, 2-gie miejsce Dąbrowski 225 kg, waga średnia — 1-sze miejsce Kuzior 242.5 kg, 2-gie miejsce »Elpini«, waga ciężka — 1-sze miejsce Niwiński 210 kg, 3-cie miejsce Seeligier 192 kg.

Zawodnik Derbot (waga lekka) w podnoszeniu oburącz osiągnął wynik 100 kg, a temsamem wyrównał rekord Polski.

W zapasach: waga kogucia — 3-cie miejsce Galler, waga piórkowa — 1-sze miejsce Bajak, 2-gie Rydel, waga lekka — 1-sze miejsce Bajorek, 3-cie Ciechanowski, waga półśrednia — 1-sze miejsce Konar, waga średnia — 1-sze miejsce Jaworski, 3-cie Życzyński, waga półciężka — 1-sze miejsce Koperski i waga ciężka 1-sze miejsce Kuzior.

Mecz zapaśniczy »Germania« (Zabrze) — Kraków przyniósł zwycięstwo Krakowowi 5:2. Barw Krakowa bronili wtedy: Bajorek który kładzie Amendę (Zabrze), zaś Golonka uległ Baniserowi (Zabrze),

W 8-myh z rzędu mistrzostwach Polski w atletyce i podnoszeniu ciężarów, które odbyły się w Katowicach w dniach 15 i 16 maja 1932 r. w wadze półśredniej 3-cie miejsce zajął Jaworski.

W roku 1933 odbył się mecz zapaśniczy Polska - Austria, zakończony zwycięstwem naszej drużyny 14:13. W wadze lekkiej ze strony Polski startuje Bajorek, który w najpiękniejszej walce dnia pokonuje Graslę (Austria) w stosunku 3:1.

Przeprowadzone na boisku »Wisły« doroczne mistrzostwa okręgowe zapasnicze Krakowa, przy udziale R. K. S. »Legja«, T. S. »Mościce« i »Wisły« dały nast. rezultaty: mistrzem w wadze piórkowej został Woźniak Andrzej, mistrzem wagi lekkiej Bajorek, 2-gie miejsce Palusiński, mistrzem w wadze półśredniej Konar, 2-gie miejsce Życzyński, mistrzem w wadze średniej został Jaworski, w wadze półciężkiej mistrzostwo zdobył Masny, a w wadze ciężkiej Greczek. Tytuły mistrzów okręgu w podnoszeniu ciężarów zdobyli nast. zawodnicy »Wisły«: w wadze lekkiej Derbot 250 kg, a 3-cie miejsce Bajorek 212.5 kg, w wadze średniej »Elpini« 245 kg, w wadze półciężkiej Niwiński 242.5 kg. Podane wagi odnoszą się do sumy z trójbojów, a to wyciskania, rwania i pchania oburącz. Ogółem »Wisła« uzyskała 10 zwycięstw przed »Legją« 8 i »Mościcami« 4.

Na mistrzostwach Polski w zapasach i podnoszeniu ciężarów przeprowadzonych w r. 1933 w Poznaniu uzyskali zawodnicy »Wisły« nast. wyniki: w zapasach 3-cie miejsce w wadze lekkiej zdobył Bajorek, w podnoszeniu zaś ciężarów 2-gie miejsce w wadze lekkiej zdobył Derbot 245 kg.

W meczu atletycznym Śląsk-Kraków w roku 1934 wygranym przez Śląsk 16:9 wyniki były nast.: w wadze koguciej Piec (Śląsk) zwycięża na punkty Voigta (3:1), w wadze lekkiej Dworok (Śląsk) pokonał na punkty Konara (3:1), w wadze półśredniej Mańka (Śląsk) został pokonany (w 11 min. 30 sek.) przez Bajorka (0:3), w wadze średniej Jaworski zwyciężył na punkty Grychtoła (Śląsk) (3:1), w wadze półciężkiej Masny przegrał z Krysmalskim (Śląsk) (0:3), w wadze ciężkiej Gwóźdź (Śląsk) pokonał w 11 minucie Nigrina (3:0).

W roku 1934 odbyły się w Krakowie w sali »Sokoła« mistrzostwa ciężkoatletyczne okręgu krakowskiego w zapasach i podnoszeniu ciężarów, z udziałem zawodników »Wisły«, »Legji« i T. S. »Mościce«. Wyniki zawodników »Wisły« przedstawiają się nast.: Waga ciężka: 1-sze miejsce Nigrin, 2-gie Greczek. Waga półciężka: 1-sze miejsce Masny, 2-gie Domański. Waga średnia: 1-sze miejsce Jaworski. Waga półśrednia; 1-sze miejsce Bajorek, 3-cie Życzyński. Waga lekka: 1-sze miejsce Konar, 2-gie Palusiński, 3-cie Nikliński. Waga piórkowa: 1-sze miejsce Woźniak, 2-gie Rydel. W zapasach zwyciężyła drużynowo »Wisła« 28 pkt. przed »Legją« 5 pkt. »Mościce« zarezerwowały zawodników do podnoszenia ciężarów i wobec tego udziału w zapasach nie brały.

W podnoszeniu ciężarów w pięcioboju wyniki były nast.: Waga kogucia: Głowacki 310 kg (rekord okręgu). Waga lekka: 1-sze miejsce Derbot 382.5 kg (rekord okręgu). Waga półciężka: 1-sze miejsce Elpini 397.5 kg (rekord okręgu). Waga ciężka: 3-cie miejsce Seeliger 275 kg. W podnoszeniu ciężarów drużynowo zwyciężyła »Wisła« (10 pkt), 2) »Mościce« (8 pkt.) i 3) »Legja« (3 pkt.).

W marcu 1934 r. odbyły się w Łodzi mistrzostwa Polski w zapasach i podnoszeniu ciężarów. Wyniki zawodników »Wisły« nast.: w zapasach: W wadze piórkowej 2-gie miejsce zajął Bajorek. W podnoszeniu ciężarów

w pięcioboju nowoczesnym (rwanie i podrzucanie jednorącz, wyciskanie, rwanie i podrzucanie oburącz: 1-sze miejsce uzyskał Głowacki w wadze koguciej 317.5 kg. W wadze lekkiej: 1-sze miejsce Derbot 385 kg (rekord okręgowy pobity). W wadze średniej na 3-cim miejscu Elpini 390 kg.

Na mistrzostwach zapaśniczych Europy w 1934 r. w Rzymie brał udział w drużynie polskiej Bajorek, który w wadze lekkiej przegrał z Duńczykiem Kurladem i Szwajcarem Mummenthalerem. Na skutek porażek został Bajorek wyeliminowany.

W sierpniu 1934 r. odbyły się zawody zapaśnicze Śląsk — Kraków w Katowicach z wynikiem 12:10 dla Śląska. Wyniki poszczególnych walk nast.: Waga kogucia: Voigt zwycięża Reimana (Śląsk) w 11 min. 30 sek. Waga piórkowa: Woźniak przegrywa ze Słaniczkim (Śląsk) w 6 min. Waga lekka: Bajorek wygrywa z Musiołem (Śląsk) w 11 min. Waga półśrednia: Jaworski wygrywa spowodu niestawienia się przeciwnika. Waga średnia: Koperski przegrywa z Krysmalskim (Śląsk) w 12 min. Waga ciężka: Nigrin przegrywa z Urgaczem (Śląsk) w 8 min. 30 sek.

W listopadzie odbyły się zapasy o mistrzostwo drużynowe okręgu krakowskiego między »Wisłą« a »Legją« o charakterze walki wstępnej. Powyższe zawody przeprowadzone w sali »Sokoła« dały nast. rezultaty: Waga kogucia: wygrywa walkowerem »Legja« spowodu niestawienia się zawodnika (0:3). Waga piórkowa: Rydel zwycięża na punkty Rychtę (»Legja«) 3:1. Waga lekka: Palusiński kładzie w 5 min. Ruska (»Legja«) 3:0. Waga półśrednia: Bajorek wygrywa na punkty z Grossem (»Legja«) 3:1. Waga średnia: Jaworski w 4 min. 30 sek. kładzie Zmarza (»Legja«) 3:0. Waga półciężka: Masny zwycięża w 5 min. Skurę (»Legja«) 3:0. Ogólny wynik 15:5 dla »Wisły«.

W lutym 1935 r. odbyły się zawody rewanżowe o mistrzostwo drużynowe okręgu krakowskiego. Zawody te wygrała »Wisła« w stosunku 14:8. Poszczególne wyniki walk przedstawiają się nast.: Waga kogucia: Galler przegrał z Łuszczewskim (»Legja«) w 4 min. 30 sek. (0:3). Waga piórkowa: Rydel przegrał na punkty z Rychtą (»Legja«) 1:3. Waga lekka: Palusiński wygrał w 9 min. z Bajakiem (»Legja«) z wynikiem 3:0. Waga półśrednia: Bajorek wygrał z Ruskiem (»Legja«) w 5 min. 3:0. Waga średnia: Derbot przegrał ze Spytrowskim (»Legja«) na punkty 1:2. Waga półciężka: Masny wygrał ze Zmarzem (»Legja«) w 15 min. 3:0. Waga ciężka: Nigrin wygrywa walkowerem wobec braku zapaśnika w tej wadze u »Legji« 3:4.

W lutym odbył się mecz zapaśniczy w Krakowie pomiędzy »Sokołem« (Katowice) i »Wisłą« zakończony zwycięstwem »Sokoła« 12:11. Wyniki poszczególnych walk były nast.: W wadze koguciej Galler przegrywa na punkty z Gałaszczkiem (»Sokół«). W wadze piórkowej Woźniak zwyciężył na punkty Seita (»Sokół«). W wadze lekkiej Palusiński zwycięża na punkty Drzewiora (»Sokół«). W wadze półśredniej Bajorek kładzie w 6 min. Szupkę (»Sokół«). W wadze średniej Głóńczyk ulega w 4 min. Gburskiemu (»Sokół«). W wadze półciężkiej Krysmalski (»Sokół«)

zwycięża na punkty Masnego. W wadze ciężkiej Nigrin zwycięża na punkty Urgacza («Sokół»).

Na mistrzostwach Polski w r. 1935 wyniki były następujące:

W pierwszej kolejce w wadze piórkowej Woźniak przegrywa w 13 minutach z Kuligowskim (Śląsk), a w drugiej kolejce w 4. min. ze Świętosławskim (Łódź). W wadze lekkiej Palusiński przegrywa w 6 min. z Chałupką (Poznań), a w 5 min. z Jachimskim (Poznań); w ostatniej rozgrywce Palusiński przegrywa w 8 min. ze Ślązakiem («Legja» Warszawa).

Waga półśrednia: w pierwszej kolejce Bajorek zwycięża na punkty Szajawskiego (Warszawa). W drugiej kolejce Bajorek bije na punkty Kuligowskiego (Śląsk). W trzeciej kolejce Bajorek przegrywa z Zembruskim (Warszawa). W wadze półciężkiej Masny przegrywa na punkty z Hebdą (Warszawa), a wygrywa z Urgaczem (Śląsk) na punkty. W wadze ciężkiej Nigrin kładzie na łopatki Szegę (Śląsk), poczem zwycięża powtórnie z Turkiem (Łódź). W decydujących rozgrywkach Nigrin zwycięża Iłczyka i Elsnera na punkty. W ostatecznej klasyfikacji Nigrin zajmuje 3-cie miejsce.

W grudniu 1935 r. z okazji 10-lecia Polskiego Związku Atletycznego odbyły się w Katowicach międzynarodowe zawody zapaśnicze z udziałem zapaśników z Austrii, Węgier i Niemiec. W półfinałach wagi koguciej Bajorek pokonał Kuligowskiego (Śląsk). W wadze półśredniej w finale na 3-cim miejscu znalazł się Masny. W ćwierćfinałach Bajorek wygrał z Tuszyńskim a przegrał z Hinzem.

Nasi najmocniejsi członkowie:

Bajorek Władysław
Bieńczycki
Ciechanowski Jan
Ciechanowski Stefan
Czermek
Dąbrowski
Derbot Władysław
Domański Eugenjusz
Dużyk
„Elpini“
Galler Rudolf
Gawronek
Głończyk Adam
Głowacki Józef
Głowiak Kazimierz
Golonka Józef
Greczek Tadeusz
Grela Jan
Gryszkiewicz Michał
Grzybczyk
Hofmann
Hyłko Stefan
Iłczyk
Jaśkiewicz

Jaworski Aleksander
Jeger Erwin
Dr. Komorowski (Bąkowski)
Koperski Władysław
Korta Stefan
Krężel Jan
Kuzior
Litwiniszyn Stanisław
Łękawa
Masny Paweł
Mika
Morawa
Nigrin Kazimierz
Nikliński
Niwiński
Nowak
Palusiński Czesław
Pawlikowski Antoni (Konar)
Pawlikowski Franciszek
Pączek
Płatek
Purzydłowski
Radłowski Kornel
Radwan Stanisław

Rydel Jan
Sabala Henryk
Sasuła Władysław
Mgr. Seeliger Jan
Serafin Bronisław
Strzemiński
Sworzeniowski Kazimierz
Szczerbiński Marjan
(Zbyszko IV)
Szeruciński
Ścigalski Franciszek
Śliz Władysław
Śmitkowski Bohdan
Tylko Mieczysław
Dr. Warchałowski Czesław
Wielkiewicz
Wilczkiewicz
Woźniak Andrzej
Voigt Stanisław
Zabiegaj
Zaręba
Zydroń Stanisław
Życzyński

Oddział zapaśników »Wisły« na mistrzostwach Polski i Europy.

1927 r.	w wadze średniej	w zapasach	mistrz Polski Aleksander Jaworski
	„ lekkiej	„	III miejsce Antoni Pawlikowski (Konar)
1928 r.	„ piórkowej	„	II miejsce Władysław Bajorek
	„ średniej	„	III „ Aleksander Jaworski
1929 r.	„ lekkiej	„	mistrz Polski Władysław Bajorek
1930 r.	„ lekkiej	„	II miejsce Władysław Bajorek
1931 r.	„ lekkiej	„	mistrz Polski Władysław Bajorek
			IV miejsce w mistrzostwach Europy
1932 r.	„ średniej	„	III miejsce Aleksander Jaworski
1933 r.	„ lekkiej	„	III „ Władysław Bajorek
1933 r.	„ lekkiej	w podnoszeniu ciężarów w trójboju	II miejsce Władysław Derbot 245 kg
1934 r.	„ koguciej	w podnoszeniu ciężarów w pięcioboju	mistrz Polski Głowacki 317.5 kg
1934 r.	„ lekkiej	w podnoszeniu ciężarów w pięcioboju	mistrz Polski Władysław Derbot 385 kg
1934 r.	„ średniej	w podnoszeniu ciężarów w pięcioboju	III miejsce »Elpini« 390 kg
1934 r.	„ piórkowej	w zapasach	II miejsce Władysław Bajorek
1935 r.	„ ciężkiej	„	III „ Kazimierz Nigrin

Drużyna »Wisły«, która rozegrała zwycięsko finał Pucharu Polski z lwowską »Lechją« w roku 1926. Od lewej: Wójcik, Kotlarczyk I, Adamek, Czulał, Reyman I, Kowalski, Gieras Balcer. Leżą od lewej: Kaczor, Ketz i Pychowski.

Sekcja ping-pongowa.

Sekcja tenisa stołowego powstała w 1931 r.

Jednym z pierwszych występów zawodników tej sekcji — to udział w turnieju zorganizowanym przez Y. M. C. A. Do półfinału w tym turnieju: doszedł zawodnik »Wisły« Stefaniuk przez pokonanie Barana (YMCA), 30:10. We finale ten sam zawodnik zwycięża Lubowieckiego (»Cracovia«) w stosunku 30:27.

Pierwsze indywidualne mistrzostwa ping-pongowe o mistrzostwo Krakowa, urządzone w roku 1932 staraniem krakowskiego Związku dały nast. wyniki: Herbst — Kleinmann (H.) 21:9, 17:21 i 21:17, Kwolewski — Scharf (Mak.) 21:13 i 21:18, Żak — Brandes (Mak.) 21:16 i 21:8, Mianowski — Weissblatt (Mak.) 21:14, 15:21 i 23:21, Mianowski — Zysman (H.) 21:8 i 21:14, Żak — Weisblatt (Mak.) 18:21, 21:16 i 21:17. Zwyciężył Mianowski przed Herbstem (obaj z Wisły).

Drużynowe mistrzostwa Krakowa w ping-pongu przyniosły nast. wyniki »Wisła« — »Hakoah« 7:0, »Wisła« — »Siła« 6:1, »Wisła« — »Cracovia« 7:0, »Wisła« — »Ż. T. S.« 5:2. Ostatecznie mistrzostwo w tym roku zdobyła »Makkabi«, zwyciężając »Wisłę« 5:2.

Spotkanie reprezentacji drużyn ping-pongowych Krakowa i Lwowa, które odbyło się z okazji jubileuszu K. Z. T. S. zakończyło się zwycięstwem Krakowa w stosunku 4:3. W reprezentacji Krakowa grali nast. zawodnicy: Stefaniuk, Żak, Herbst i Mianowski. Stefaniuk wygrał ze Schenkmanem (Lwów) 21:17 i 21:14, Żak pokonał Münzera (Lwów) 21:19, 21:17, Herbst pokonał Marguljesa (Lwów) 21:16, 21:10, zaś Mianowski uległ Ehrlichowi 11:21, 16:21.

W roku 1933 w walkach o mistrzostwo okręgu w ping-pongu mistrzostwo zdobyła »Wisła« bez utraty punktu. Wyniki »Wisły« przedstawiają się nast.: »Wisła« — »Samson« (Tarnów) 4:3, »Wisła« — »Makkabi« 5:2, »Wisła« — »Hagibor« 6:1, 5:2, »Wisła« — »Ż. T. S.« 5:2 i »Wisła« — »Siła« 7:0 i 7:0.

»Wisła« po zdobyciu mistrzostwa okręgu krakowskiego przystąpiła do rozgrywek o mistrzostwo Polski w dniu 5 marca 1933 r. we Lwowie. W zawodach wzięły udział drużyny z Krakowa, Wilna, Łodzi i Lwowa. W grach jednostkowych z udziałem 8 zawodników wyniki »Wisły« przedstawiają się nast.: Mianowski — Gryszan (»Ognisko« Wilno) 21:12 i 21:13, Ehrlich (»Hasmonea« Lwów) — Stefaniuk 21:10, 19:21 i 21:11. W wyniku tych rozgrywek zakwalifikowali się do finałów: Ehrlich i Kühl obaj z »Hasmonei«, Mianowski i Szwajcer (»Jutrzenka« Łódź). W finałach Mianowski — Szwajcer (Łódź

21:13 i 21:17, Kühl (Lwów) — Mianowski 19:21, 21:18 i 21:16. W wyniku tych rozgrywek w indywidualnym mistrzostwie 3-cie miejsce zajął Mianowski. W rozgrywce o drużynowe mistrzostwo Polski z udziałem »Wisły« i »Hasmonei« wygrała ta ostatnia w stosunku 3:2. Wyniki poszczególnych spotkań przedstawiały się nast.: Szumilas — Flug (H.) 21:18, 14:21 i 21:20, Ehrlich (H.) — Herbst 21:10 i 21:15, Fichtman (H.) — Stefaniuk 21:13 i 21:18, Kühl Kühl (H.) — Żak 21:19 i 25:23 i Mianowski — Loewenherz (H.) 11:21, 22:20 i 21:17.

W listopadzie 1933 r. został otwarty sezon tenisu stołowego, przez zorganizowany przez KOZTS. turniej otwarcia. Do zawodów stanęło 50-ciu najlepszych zawodników z Krakowa i Tarnowa. W grze pojedynczej Stefaniuk w ćwierćfinale bije Brandesa (»Makkabi«) 21:17 i 21:11. W półfinale tenże sam zawodnik bije Seidena (»Samson«) 21:19 i 21:19. We finale Stefaniuk bije Schiffa (Samson) 17:21, 22:19 i 21:18. W grze podwójnej również wychodzi zwycięzko para Wiślaków Kopf-Stefaniuk, bijąc w półfinale parę Klein-Seiden (»Samson«) 21:11 i 21:14. Druga para »Wisły« Ganobis-Kwolewski uległa parze Schiff-Gelbwachs (»Samson«) 17:21 i 13:21. We finale para Stefaniuk-Kopf pokonała parę Schiff-Gelbwachs (»Samson«) 21:14 i 21:10.

W walkach o drużynowe mistrzostwo okręgu krakowskiego początkowe walki »Wisły« w pierwszej rundzie przedstawiały się nast.: »Hagibor« — »Wisła« 6:1, »Hakoah« — »Wisła« 4:3, »Makkabi« — »Ż. T. S.« — »Wisła« 5:2, »Wisła« — »Siła« 7:0, »Samson« — »Wisła« 5:2, »Wisła« — »Ż. M. S.« 5:2. W drugiej rundzie: »Samson« — »Wisła« 5:2, »Wisła« — »Hagibor« 5:2, »Ż. M. S.« — »Wisła« 4:3, »Samson« — »Wisła« 6:1. Ostatnie dwie walki prowadzone już w drugiej rundzie świadczą najlepiej, że »Wisła« w drużynowych mistrzostwach okręgu krakowskiego nie zajmie poważniejszego miejsca. Mistrzem został »Samson« (Tarnów).

W 1934 r. w międzymiastowych zawodach ping-pongowych Tarnów — Kraków, przez Kraków 6:1 w indywidualnych walkach biorą udział trzej zawodnicy »Wisły«, a to Knopf, Stefaniuk i Szumilas. Wyniki tychże zawodników są następujące: Knopf — Schiff (Tarnów) 11:21 i 12:21, Stefaniuk — Seiden (Tarnów) 21:12, 18:21 i 21:17, Szumilas — Klein (Tarnów) 12:21, 21:17 i 18:21.

Rozpoczęte w styczniu 1934 r. indywidualne mistrzostwa Krakowa w ping-pongu dały zwycięstwo Stefaniukowi przez pokonanie Ohrensteina (»Hakoah«). Drugi zawodnik »Wisły« Lublin odpadł, ulegając Rottmanowi (»Makkabi«).

W mistrzostwach indywidualnych Polski w Krakowie w marcu 1934 r. startował Stefaniuk. Rozgrywki powyższe przeprowadzone były systemem pucharowym, aż do finału, który dopiero miał być rozgrywany przez gry każdy z każdym. W I-szej rundzie Stefaniuk bije Federa (Lwów) 21:12 i 21:12. W II-giej rundzie Stefaniuk — Majerczyk (»Hagibor«) 21:16 i 21:16. W półfinale Stefaniuk przegrywa z Kleinem (»Samson«, Tarnów) 12:21 i 20:22.

W turnieju dwójkowym o mistrzostwo Krakowa, organizowanym przez KOZTS (turniej ten rozgrywany był systemem pucharu Davisa, t. j. drużyna składa się z 2 graczy, przyczem gra każdy z każdym, a w razie równości punktów rozstrzyga gra podwójna), drużyna »Wisły« wystąpiła w składzie Szumilas — Stefaniuk i wygrała w półfinale po walce z Brandesem i Faerberem (»Makkabi«) 3:0, a w finale w walce z Pemperem i Ohrensteinem (»Hakoah«) 3:0.

Grupa najwybitniejszych ping-pongistów »Wisły«, która zdobyła mistrzostwo okręgu krakowskiego w r. 1933 — stoją od lewej: Szumilas, Stefaniuk Wł., Kwolewski, Nowicki, Herbst, Ganobis i Zak.

W listopadzie 1934 r. w lokalu T. S. »Wisła« rozegrano doroczny turniej o puchar prezesa »Wisły«, dra Orzelskiego. Turniej ten zakończył się porażką drużyny »Wisły« przed zwycięstwem drużynowego mistrza Polski »Samsonu« z Tarnowa.

W lutym 1935 r. odbyło się rewanżowe spotkanie w meczu ping-pongowym Kraków — Warszawa w Krakowie w lokalu T. S. »Wisła«. Spotkanie to zakończyło się zwycięstwem Krakowa 7:2. W miejsce poprzednio grającego w reprezentacji Krakowa Ohrensteina wystąpił Szumilas z »Wisły«. Wyniki tego zawodnika są następujące: Szumilas—Weinstock (Warszawa) 2:0 (24:22 i 22:20), Szumilas—Finkelstein (Warszawa) 0:2 (12:21 i 17:21), Szumilas—Jeziński (Warszawa) 2:1 (14:21, 21:15 i 21:20).

W mistrzostwach ping-pongowych Krakowa o drużynowe mistrzostwo, »Wisła« znalazła się na 5-tym miejscu przed »Polonią«.

W mistrzostwach indywidualnych Krakowa w tenisie stołowym w półfinałach znaleźli się Szumilas, który stoczył walkę z Weissblattem (»Hakoah«) 2:0 i Goldschmied (»Makkabi«) ze Stefaniukiem 2:1. Tęsamem do ćwierćfinału zakwalifikowali się Zysman (»Hagibor«), Pemper (»Hakoah«) i Szumilas.

Na tych najważniejszych fragmentach kończy swą działalność sekcja tenisu stołowego w roku 1935.

Jubileusz 100 meczu w barwach »Wisły« gracza I drużyny, Witolda Gierasa, w dniu 26 X. 1924 r. Prezes »Wisły«, dyr. Al. Dembiński, wręcza pamiątkowy sygnet jubilatowi i składa mu gratulacje.

Sekcja hokeja na lodzie.

W roku 1927 powstaje we »Wiśle« sekcja hokeja na lodzie, obok istniejących już takich samych sekcji »Cracovii«, »Sokoła«, »Makkabi« i »Jutrzenki«. Członkowie sekcji zabierają się bezzwłocznie do początkowo suchych treningów na boisku »Wisły«, poczem z nastaniem mrozów trenują na lodzie na sztucznym lodowisku w koszarach przy ul. Rajskiej, lub w parku Krakowskim.

I Drużyna hokejowa »Wisły«, która zdobyła mistrzostwo Krakowa w r. 1928, od lewej Trytko, Zasada, Hyczewski, Cebulak, Makowski, Krupa i rezerwowi.

Pierwsze zawody hokejowe przeprowadza »Wisła« ze »Sokołem«, wygrywając spotkanie wynikiem 2:1. W dalszych rozgrywkach o mistrzostwo okręgu krakowskiego »Wisła« odpada, a mistrzem zostaje »Cracovia«.

W meczach towarzyskich, rozgrywanych w Krakowie między »Wisłą« a »Cracovią« pierwsze spotkanie w dniu 4 lutego 1928 r. kończy się zwycięstwem »Wisły« w stosunku 2:1, przyczem zdobywcami bramek dla

»Wisły« byli Krupa i Makowski. W rewanżowym spotkaniu w dniu 18 marca 1928 r. zwycięstwo odnosi »Cracovia« wynikiem 4:1. Strzelcem jedynej bramki dla »Wisły« był Makowski.

W meczach hokejowych o mistrzostwo Krakowa, gdyż taki charakter nosiły rozgrywki o mistrzostwo okręgu krakowskiego powodu usunięcia się z udziału Krynickiego Towarzystwa Hokejowego, a przeprowadzonych w dniach 22, 23 i 25 grudnia 1928 r. — »Wisła« pokonała »Makkabi« w stosunku 4:1, następnie zwyciężyła »Sokół« w stosunku 10:0, a w ostatnim dniu uzyskała wynik nierozstrzygnięty z »Cracovią« 2:2. W wyniku tych rozgrywek mistrzostwo zdobyła »Wisła«, mając 5 punktów i stosunek bramek 26:2; a »Cracovia« 5 punktów i stosunek bramek 14:2; dalsze miejsca zajęły »Makkabi« i »Sokół«.

W rozgrywkach o mistrzostwo hokejowe Polski w Krynicy w dniach 28 do 31 grudnia 1928 r. wyniki rozgrywek »Wisły« były następujące: w dniu 28 grudnia przegrywa »Wisła« z »Legią« w stosunku 1:11, w dniu 29 grudnia przegrywa z A. Z. S-em (Warszawa) w stosunku 0:18, w dniu 30 grudnia remisuje z T. K. S-em 1:1, a w dniu 31 grudnia przegrywa z A. Z. S-em (Wilno) w stosunku 0:2.

W roku 1929 uczestniczy »Wisła« w turnieju hokejowym w Krakowie z udziałem »Czarnych«, »Makkabi« i »Sokoła«. Mecz z »Czarnymi« »Wisła« przegrywa w stosunku 1:2, natomiast wygrywa ze »Sokołem« w stosunku 5:0. W dniu 3 stycznia tegoż roku rozgrywa znowu »Wisła« dwa mecze, a to z »Makkabi«, wygrywając w stosunku 2:1, natomiast drugi mecz z »Lechią« przegrywa 1:2.

W dniach 5 i 7 marca rozgrywa mistrzostwa, lecz wszystkie trzy rozgrywki, t. j. z »Makkabi«, »Sokołem« i »Cracovią«, przegrywa w jednakowym stosunku 1:2. Mistrzostwo kl. A zdobyła wówczas »Cracovia«.

W r. 1930 w turnieju hokejowym w Zakopanem w dniach 9 – 12 stycznia z udziałem klubów okręgu krakowskiego rozegrała »Wisła« nast. zawody: »Makkabi« — »Wisła« 3:1, »K. T. H.« — »Wisła« 3:1 i »Wisła« — »Cracovia« 2:1. Wobec tych wyników zajęła »Wisła« w turnieju ostatnie miejsce 2 punktami i stosunkiem bramek 4:7. Ostatni sukces »Wisły« w spotkaniu z »Cracovią« jest zasługą nowo-pozyskanego hokeisty inż. Sroubka, dawnego reprezentacyjnego gracza Czechosłowacji.

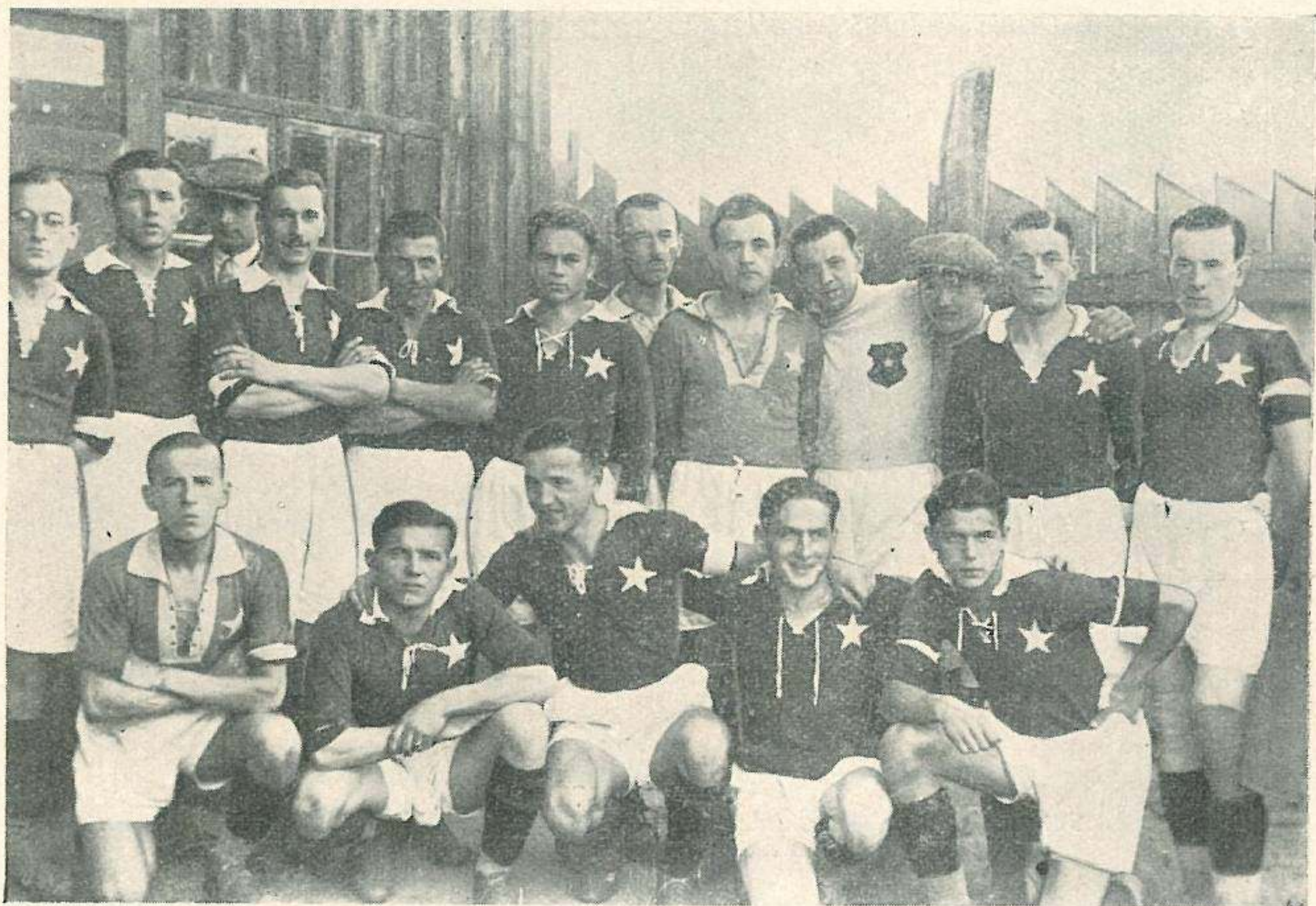
W rozgrywkach o mistrzostwo okręgu, wyniki były następujące: z »Cracovią« przegrywa »Wisła« oba mecze w stosunku 1:5, natomiast wygrywa oba mecze z »Makkabi« w stosunku 1:0, ze »Sokołem« jeden mecz »Wisła« remisuje w stosunku 2:2, a drugi przegrywa 1:2. Temi wynikami zdobywa »Wisła« 5 punktów i trzecie po »Cracovii« i »Sokole« miejsce. W grudniu rozgrywa »Wisła« pierwszy swój mecz hokejowy po przerwie letniej z »Makkabi« z wynikiem 2:2.

Działalność sekcji hokejowej została uchwałą Zarządu Towarzystwa »Wisły« w roku 1931 zawieszona. Do kroku tego został Zarząd zmuszony wobec braku

własnego toru, co utrudniało ogromnie treningi, a tem samym w wysokim stopniu dalszy rozwój sekcji.

Cały sprzęt sekcji został przekazany do Zakopanego dla sekcji narciarskiej T. S. »Wisła«, oddział Zakopane. Uruchomienie sekcji hokejowej na terenie Zakopanego nastąpiło dopiero w r. 1933, a pierwszy mecz treningowy przewidziany został na dzień 24 grudnia 1934 r. z sekcją hokejową »Sokoła«, t. j. na dzień otwarcia nowego lodowiska w Zakopanem. Treningowy mecz hokejowy, który był raczej lekcją gry hokeja na lodzie zakończył się wynikiem 3 : 3. Nieodpowiednie warunki klimatyczne w Małopolsce zachodniej, brak toru sztucznego, powodują, iż utrzymanie sekcji hokejowej pociąga za sobą ogromne koszty bez widoków na racjonalny i odpowiedni rozwój tej gałęzi sportu. Motywy te były jedynym powodem zlikwidowania na terenie Krakowa sekcji hokeja na lodzie, pomimo jego ogromnej popularności.

Jazdę szybką na lodzie, zarówno jak i jazdę sztuczną na lodzie uprawiał oficjalnie tylko jeden ze zawodników »Wisły«, Tadeusz Krupa, startując w barwach klubowych. W r. 1924 na mistrzostwach okręgu krakowskiego w Parku Krakowskim w jeździe szybkiej na lodzie na 500 m zdobywa on trzecie miejsce za Pazdanowskim z »Cracovii« i Myszkowskim z »K. S. G. III«. W jeździe sztucznej w ćwiczeniach obowiązkowych zajmuje Krupa I-sze miejsce i 10 punktów.

Mistrz Ligi w r. 1927, drużyna »Wisły«: od lewej: Pychowski, Kotlarczyk II, Ketz, Adamek, Czulak, Makowski, Kaczor, Dr. Krupa, Folga, Łukiewicz, Wójcik i Reyman I. W dolnym rzędzie od lewej: Bajorek, Kotlarczyk I, Balcer, Reyman II i ś. p. Skrynkowicz.

KOMUNALNA KASA OSZCZĘDNOŚCI POWIATU KRAKOWSKIEGO W KRAKOWIE, PRZY ULICY PIJARSKIEJ L. 1

założona w 1882 roku przez Radę powiatową krakowską jako Powiatowa Kasa Oszczędności w Krakowie i wyposażona w pełną porękę powiatu za wszystkie zobowiązania Kasy, a w szczególności za wkładki oszczędnościowe i ich należne oprocentowanie — mając za sobą 54-letnią działalność na polu gromadzenia drobnych kapitałów narodowych — bierze wybitny, czynny udział w rozwoju życia gospodarczego w powiecie i mieście przez dostarczanie zdrowego kredytu.

Przeżywszy lata wojny i gorsze jeszcze dla życia gospodarczego lata dewaluacji — Instytucja rozwija się obecnie w szybkim tempie, oparta na silnym fundamencie zaufania szerokich sfer społeczeństwa. Mimo niezmiernie ciężkich warunków gospodarczych, związanych z ogólnym przesileniem ekonomicznym i zubożenia społeczeństwa, jako czynników niesprzyjających rozwojowi oszczędności, odzyskuje Kasa powoli swój przedwojenny stan posiadania w dziale wkładek oszczędnościowych. Oto gdy w roku 1924 przerachowane wkładki oszczędności wynosiły znikomą kwotę 836.870 — zł, 31 grudnia 1925 r. wzrosły do sumy 1,279.333 — zł, a obecnie przekroczyły już kwotę 28,000.000 — złotych. Cyfry powyższe świadczą najlepiej o rozwoju i żywotności Instytucji.

Nowością jest zainstalowany na zewnątrz budynku Kasy

SKARBIEC-AUTOMAT

pierwsze tego rodzaju urządzenie w Polsce, pozwalające o każdej porze dnia i nocy oddać na przechowanie gotówkę i inne wartości — **ważne szczególnie dla kupców.**

Omawiając akcję rozprowadzania kredytu należy zaznaczyć, że Kasa przychodzi z wydatną pomocą kredytową szerokim kołom społeczeństwa, poświęcając baczną uwagę zwłaszcza łagodzeniu przesilenia gospodarczego w rolnictwie przez udzielanie na dogodnych warunkach krótkoterminowych kredytów celowych i zwyczajnych. Suma kredytów krótkoterminowych wynosi na koniec roku 1935 złotych 9,795.564.70. Dążąc zaś do częściowej odbudowy zamarłego skutkiem wojny długoterminowego kredytu i uprzystępnienia tego źródła dopływu kapitałów przedewszystkiem szerokim rzeszom włościanstwa powiatu krakowskiego — rozbudowuje i rozwija dział hipotecznego kredytu długoterminowego. Dział ten obejmuje obecnie wraz z długoterminowymi pożyczkami, udzielonemi na skrypty dłużne, 3064 sztuk pożyczek na ogólną sumę 12,037.415.35 złotych.

Cztery gmachy własne i znaczne fundusze rezerwowe zwiększają zabezpieczenie posiadaczy wkładek, za które w pierwszym rzędzie ręczy Powiat krakowski całym swym majątkiem i siłą podatkową.

Sekcje Gier Sportowych.

W

kwietniu 1928 r. kończy Wisła budowę boisk do koszykówki i siatkówki, oddając je do dyspozycji kierownika sekcji gier sportowych. Członkami jej są po większej części członkowie innych sekcji »Wisły«.

Zorganizowana sekcja przystępuje bezzwłocznie do pracy z myślą udziału w turnieju gier sportowych, w którym też uczestniczy, walcząc początkowo ze

Fragment z meczu szczypiórniaka między »Wawelem« a »Wisłą« w r. 1931.

zmiennem szczęściem, by w końcu ulec więcej rutynowanym i starszym sekcjom innych klubów krakowskich.

W roku 1929 bierze »Wisła« udział w mistrzostwie okręgu krakowskiego zajmując w siatkówce męskiej drugie po »Cracovii«, a w koszykówce męskiej po »Cracovii« i Y. M. C. A. trzecie miejsce.

Lepiej nieco sprawiła się sekcja żeńska, gdyż ta tak w siatkówce, jak też i w koszykówce, zajęła oba drugie miejsca.

Kilka wyników z gier rozegranych w 1929 roku zobrazuje stosunek sił »Wisły« do innych klubów krakowskich, uprawiających tę gałąź sportu: w grach

koszykówki męskiej — »Wisła« — »Jutrzenka« 51:3, »Wisła« — »Sokół« 25:9, »Wisła« — Y. M. C. A. 19:42, siatkówka męska — »Wisła« — »Sokół« 30:11, »Wisła« — Y. M. C. A. 7:15 i 13:15, siatkówka żeńska — »Wisła« — »Cracovia« 17:30, 30:25, 30:23.

W roku 1930 w turnieju gier sportowych, urządzonym w marcu przez Ośrodek Wych. Fiz. i P. W. wzięły udział drużyny »Sokoła«, »Makkabi«, »Wawelu« i »Wisły«. Siatkówkę męską w powyższym turnieju wygrała »Wisła«.

W dniach od 25 kwietnia 1930 r. rozpoczął się turniej gier sportowych

o mistrzostwo Krakowa.

Do turnieju tego stanęły drużyny »Cracovii«, »Makkabi«, »Wawelu«, Y. M. C. A., »Sokoła«, »Jutrzenki«, »Legji« i »Wisły«. Niektóre wyniki turnieju, w którym »Wisła« zajęła drugie miejsce tak w koszykówce, jak i w siatkówce męskiej przedstawiają się nast.: koszykówka męska — »Wisła« — Y. M. C. A. 28:46, 32:24, »Wisła« — »Wawel« 42:20, 31:19, »Wisła« — »Sokół« 35:28 i 32:15, »Wisła« — »Makkabi« 43:13, »Wisła« — »Cracovia« 21:32. W siatkówce męskiej — »Wisła« — »Legja« 30:8, »Wisła« — »Makkabi« 30:13, »Wisła« — Y. M. C. A. 30:27, »Wisła« — »Wawel« 30:14, »Wisła« — »Sokół« 30:7 i »Wisła« — »Cracovia« 26:24.

W turnieju zareklamowanym szumnie turniejem »Asów Koszykówki«, przeprowadzonym w grudniu 1930 r. wzięły udział »Cracovia«, Y. M. C. A., »Sokół« i »Wisła«. Wyniki — »Wisła« — Y. M. C. A. 39:43, a »Wisła« — Cracovia 29:57.

W maju 1931 rozpoczął się turniej siatkówki panów o mistrzostwo kl. A okręgu krakowskiego. Do powyższych rozgrywek weszły: »Cracovia«, »Makkabi«, »Strzelec« (Skawina), »Sokół« I (Kraków), »Wisła« i Y. M. C. A. Część wyników »Wisły« w ciągu rozgrywek przedstawia się nast.: »Wisła« — »Makkabi« 30:10, »Wisła« — »Strzelec« 28:26, »Wisła« — Y. M. C. A. 26:24, »Wisła« — »Sokół« 26:22, »Wisła« — »Cracovia« 27:25. Dzięki tym wynikom »Wisła« dostaje się wraz z »Cracovią« do finału, mając równą ilość punktów. W finałowej rozgrywce przegrywa »Wisła« z »Cracovią« w stosunku 17:30, zatrzymując dla siebie drugie miejsce.

W czerwcu kończą się całkowicie wszystkie rozgrywki w grach sportowych o mistrzostwo okręgu, przyczem poza siatkówką męską inne gry, jak: koszykówka panów, szczypiórniak, oraz siatkówka i koszykówka żeńska nie przynoszą specjalnie lepszych rezultatów zawodnikom »Wisły«.

W ramach jubileuszu 25-lecia »Wisły« odbyły się w dniu 24 maja 1931 r. przypadające dla »Wisły« zawody o mistrzostwo kl. A okręgu krakowskiego w siatkówce, koszykówce i szczypiórniaku.

W międzynarodowych zawodach koszykówki i siatkówki, rozegranych w Krakowie w dniach 12 i 13 grudnia 1931 r. z udziałem mistrza Czechosłowacji i drużyny Y. M. C. A. (Praga) wziął udział zawodnik »Wisły« Stefan iuk w drużynie siatkówki, reprezentującej zespół Krakowa. Powyższy zespół rozgromił Czechów z wynikiem 2:0 (15:8 i 15:2).

Turniej »Asów Koszykówki« rozpoczęty w grudniu 1931 r. zakończył się w styczniu 1932 r. zwycięstwem Y. M. C. A. nad »Cracovią«. Trzecie miejsce zajęła drużyna »Wisły«. Dalsze wyniki: »Wisła« — Y. M. C. A. 29:37, »Wisła« — »Sokół« 29:20.

Rok 1932 nie przynosi »Wiśle« żadnych sukcesów w mistrzostwach gier sportowych i wykazuje raczej obniżenie się poziomu tego sportu. Zawodnicy wykazują zaledwie tyle zainteresowania, ile potrzeba go, aby się tylko utrzymać w klasie A.

Rok 1933 nie wróży w tym kierunku żadnej poprawy, o czym najlepiej świadczą rozgrywki o mistrzostwo Krakowa w siatkówce męskiej, gdzie Wiślacy przegrywają z »Cracovią« 0:2 (1:15 i 0:15), ze »Skawinką« 0:2 (4:15 i 3:15) i z A. Z. S. 0:2 (4:15 i 6:15). W koszykówce czuje się »Wisła« nieco lepiej, wygrywając spotkanie z »Garbarnią« 39:14, a przegrywając z Y. M. C. A. 14:20.

W dalszych latach sekcja gier sportowych panów organizacyjnie istnieje, lecz jej członkowie nie biorą żadnego udziału w rozgrywkach czy to towarzyskich czy okręgowych. Sekcja natomiast gier sportowych pań łącznie z rozwiązaniem sekcji lekkoatletycznej pań przestaje istnieć. Do zawieszenia działalności tej sekcji Zarząd uczuł się zmuszonym, gdyż ograniczenia w swej działalności iść musiały w parze z coraz trudniejszymi warunkami gospodarki klubowej. Poważnym argumentem był też fakt, iż członkowie tych sekcji byli równocześnie piłkarzami. Łączenie zaś występów tak w zawodach piłkarskich, jak i gier sportowych przez tych samych zawodników nie tylko kolidowało ze sobą, ale i ujemnie wpływało na wyniki tychże. W tych warunkach zdecydowano się na restytucję sekcji w razie zgłoszenia się odpowiedniej ilości zawodników, którzyby poświęcili się wyłącznie grom sportowym.

Sportowcy!!!

W ciągu 6 godzin!

*wywotanie i kopjowanie
zdjęć foto-amatorskich*

J. Voigt, Dyplom.-Optyk

Kraków, ulica Florjańska 47.

Członkowie sekcji Gier Sportowych:

Panie:

Barówna Lucja
 Bauerówna Józefa
 Bednarska Ziuta
 Czyżewiczówna Mila
 Dunklerówna Hilda
 Feliksówna Genia
 Gadomska Jadwiga
 Golkówna Władysława

Jasińska Maryla
 Jekłówna Janina (Janina)
 Karczewska Hela
 Kirchmajerówna Stanisława
 Kocówna Janina
 ś. p. Konarska Józefa
 Kuśmierzówna Zofja
 Kyselanka Anna (Hanka)

Miłkowska
 Nowakówna Kazimiera
 Okrótniewiczówna Irena
 Ślusarczykówna Karola
 Tyrałówna
 Widomska Pola
 Zgadzajówna Wiktorja

Panowie:

Balcer Zbigniew
 Baziuk Jarosław
 Białko Józef
 Blak Edward
 Brzeziński Mieczysław
 Chochorowski Mieczysław
 Cisek Zygmunt
 Dobrowolski Stanisław
 Drozdowicz Jerzy
 Duński Antoni
 Dużyk Ludwik
 Ekiert Eugenjusz
 Feret Eugenjusz
 Fryc Tadeusz
 Gorzeński Marjan
 Haber Tadeusz
 Hejduk Bronisław
 Irblich
 Jaśko Mieczysław
 Jędrzejczyk Piotr
 Kądziaława Wiesław
 Ketz Jan
 Kiper Henryk
 Klich Andrzej
 Klohla Kazimierz
 Kossowski Władysław

Kostewicz Kazimierz
 Kosturek Edward
 Krauze Otton
 Krupa Tadeusz
 Kurowski Bronisław
 Kwiatkowski Stanisław
 Kwolewski Antoni
 Lichota Edward
 Linhardt Eugenjusz
 Ławnik Jan
 Łukiewicz Tadeusz
 Marcinkowski Marjan
 Michalik Władysław
 Moskała Tadeusz
 Madejski Józef
 Oberwan Józef
 Olbrychtowicz Dionizy
 Oleksik Eugenjusz
 Padoł Zygmunt
 Pomiewski Edward
 Porębski Janusz
 Przebinda Józef
 Puchała Mieczysław
 Rams Mieczysław
 Rażny Aleksander
 Rekliński Karol

Rześniowiecki Franciszek
 Schindler Józef
 Seylhuber Marjan
 Sikora Edward
 Skucha Edward
 Stefaniuk Aleksander
 Stefaniuk Władysław
 Suski Antoni
 Szczepanik Stanisław
 Śliwa Józef
 Tarłowski
 Tokarski Witold
 Waśniowski
 Wciślak Czesław
 Wieczorek Edward
 Włodek Edward
 Wojciechowski Juljan
 Wojterski Stanisław
 Wolańczyk Bohdan
 Wolf Józef
 Wolf Jan
 Woźniak Artur
 Wójcik Władysław
 Wydro Józef
 Voigt Stanisław

Sekcja narciarska.

W roku 1925 powstaje z inicjatywy kpt. Stanisława Kempkiego sekcja narciarska »Wisły«. Siedzibą sekcji zostało Zakopane, które jako nasza stolica sportów zimowych skupiało podówczas największą ilość zorganizowanych zwolenników sportu narciarskiego. Była to więc pierwsza sekcja »Wisły«, znajdująca się poza Krakowem.

Izydor Łuszczek («Wisła») w skoku narciarskim.

Członkami założycielami jej byli: kpt. Kempski, ś. p. por. Zbigniew Wóycicki, Tadeusz Paudyn, Aleksander Rozmus, Władysław Mietelski, Edward Wilga i Stefan Makowski. W roku 1926 dnia 26 grudnia na pierwszym konkursie skoków w Zakopanem na skoczni na Krokwi startuje poraz pierwszy w barwach »Wisły« Aleksander Rozmus.

Jest on nietylko pierwszym reprezentantem sekcji, ale i zarazem barw Polski na Olimpiadzie zimowej w St. Moritz, później dopiero widzimy nazwiska naszych najstarszych zawodników, jak Mietelski, Wilga i bracia Rajscy. Niema odtąd poprostu konkurencji, aby nazwiska tych

narciarzy nie widniały na jednym z lepszych miejsc, lub też nawet w szeregach zwycięzców.

Sekcja rozwija się coraz bardziej, a etapami dalszemi jej rozwoju jest powstanie oddziałów i budowa nowych skoczni w N. Targu, Poroninie i Szczawnicy. Prawdziwy jednak rozwój obserwujemy dopiero z momentem objęcia kierownictwa oddziału przez

pułk. Franciszka Wagnera,

któremu narciarstwo Podhala ma wogóle bardzo wiele do zawdzięczenia. Usilną swą pracą dźwignął on sekcję narciarską »Wisły« na czołowe stanowisko w naszym sporcie narciarskim, pokonał zwycięzko pietrzące się ciągle przeszkody i przyczynił się wiele do ożywienia ruchu narciarskiego w Zakopanem.

Z rywalizacji między »Wisłą«, »Sokołem« a »S. N. P. T. T.« wyszła »Wisła« nietylko obronną ręką, ale mogła zapisać na swoje konto zaszczytne zdobycze. Dość powiedzieć, iż wysunęła się bezwzględnie przed tak starą placówkę narciarstwa, jak »Sokół« zakopiański, a nadto podjęła skuteczną rywalizację z Sekcją Narciarską Pol. Towarzystwa Tatrzańskiego, które górowało wprawdzie jakością zawodników, ale zato ilością i to specjalnie młodych talentów »Wisła« była górą.

Do najpoważniejszych imprez narciarskich w Zakopanem zalicza się stale zawody o »Memoriał« ś. p. por. Zbigniewa Wóycickiego, jednego z najlepszych narciarzy Armji Polskiej, który był członkiem zarządu naszej sekcji.

Sekcja »Wisły« rozszerza się coraz bardziej i pozyskuje, względnie wychowuje coraz to nowych zawodników, wśród których na czoło narciarstwa polskiego wybijają się Łuszczek Izidor, Kolesar Piotr, Orlewicz Marjan i Górski Michał oraz Gut Szerba.

Wśląd za stronę zawodniczą rośnie i popularność sekcji »Wisły«, która pozyskuje sobie coraz to nowych protektorów, w ich rzędzie i znanego literata Kornela Makuszyńskiego, o którego puchar odbywają się rokrocznie biegi narciarskie z przeszkodami.

Zawodnicy »Wisły« nie ograniczają się do występów na zawodach krajowych, imiona ich niejednokrotnie widzimy wśród zwycięzców imprez międzynarodowych. Tu wybijają się w szczególności: Motyka Zdzisław, Mietelski, Michalski, Rozmus, Łuszczek, Kolesar, Orlewicz, Górski.

Jednym z największych sukcesów sekcji było uzyskanie mistrzostwa Polski, które zdobył jej zawodnik Izidor Łuszczek w r. 1933 w Zakopanem. Na konkursie skoków obecny był p. Prezydent Rzplitej prof. Ignacy Mościcki.

W ostatnich latach ruchliwa sekcja »Wisły« obsadza swymi zawodnikami niemal wszystkie zawody w kraju i wszędzie zaznacza swoje sukcesy, zdobywając sobie coraz to lepszą opinię i ogólne uznanie. Na ostatniej Olimpiadzie zimowej w Garmisch-Partenkirchen barwy Polski reprezentują dwaj zawodnicy »Wisły«, a to Górski i Orlewicz.

Aleksander Romus,
pierwszy narciarz »Wisły« w Zakopanem.

Władysław Gawlikowski,
jeden z czołowych narciarzy »Wisły« w Zakopanem.

Ostatnia zima nie była dla naszego narciarstwa łaskawą, brak śniegu uniemożliwił urządzenie imprez, które były zawsze podstawą gospodarki klubów zakopiańskich. Stąd też ich warunki rozwoju, a w tem oczywiście i sekcji »Wisły« są bardzo ciężkie.

Zawodniczki sekcji narciarskiej T. S. »Wisła«:

Bochenkówna	Rysówna	Świątkówna Marja
Dubieńska Wanda	Skowrońska Janina	Węgrzynówna
Łuszczekówna	Schindlerówna I	ś. p. Wilżanka-Czechowa Zofja
Merlińska	Schindlerówna II	Ziętkówna

Zawodnicy sekcji narciarskiej T. S. »Wisła«:

Bandura Włodzimierz	Kliwajczyk Piotr	Robak
Bartkowski Stanisław	Klimonczyk	Rój Władysław
Bieniarz	Klocek Stanisław	Rozmus Aleksander
Bigosz Kazimierz	Kolesar Piotr	Rybiński
Bielatowicz Jerzy	Kozik	Schindler Jan
Bobowski	Korena Kazimierz	Sianożęcki
Bobczak	Kozdrun	Sikora Stanisław
Bochenek Jan	Król Eugenjusz	Silona
Bryniczka Michał	Krystyniak Aleksander	Sitarz Józef
Chowaniec	Krzepkowski Adam	Sławski Jakób
Chowański Jan	Kupiec Adam	Słowik Michał
Ciupak	Kuraś Józef	Sobczak J.
Chramiec Józef	Lazar	Starzycki
Chrobak	Leszczyński	Stojda
Drobisz Jerzy	Lipowski	Suleja
Drozd	Łętowski	Szaflarski
Drozdowski	Łaś	Świątek
Dzierżak	Łuszczek Izidor	Tatar Władysław
Fryzlewicz St.	Mamcarz	Topór Rudolf
Gabrys Ludwik	Mazur Tadeusz	Trzebunia Stanisław
Gawlikowski Władysław	Michalski Stanisław	Tylek Edward
Gąsienica-Mięsarz	Mietelski Władysław	Walczak Jan
Gebel Kazimierz	Mirek Bronisław	Walczak Stanisław
Giewont Adam	Mięsarz	Walkosz
Górski Michał	Mieszkowski	Więckowski
Grajcar Józef	Modzelewski	Widel
Grandfeld	Morsoł	Wilga Edward
Grodzicki Antoni	Motyka Stanisław	Wilga Jan
Gurnak	Motyka Zdzisław	Wisetka
Gut-Szczerba Jan	Myszkowski	Wiślański
Gwoździcki	Nowacki Edward	ś. p. por. Wóycicki Zbigniew
Hołysz	Olbrychtowicz Kazimierz	Wowkonowicz Tadeusz
Ibeliński	Olszewski Mieczysław	Zachwieja
Jabłoński J	Orawiec	Zalotyński J.
Jarosz Jan	Orlewicz Marjan	Zimowski
Jaskierski Antoni	Puchalski	Zuzaniak
Jordanowski Kazimierz	Pyrzewski	
kpt. Kasprzyk Artur	Rajski Adam	
Kleryk	Rajski Zygmunt	

Wybitni narciarze sekcji narciarskiej w Zakopanem
Adam Gewont i Bochenek

Mistrz Polski w narciarstwie w kombinacji (r. 1933)
Izidor Łuszczek (»Wisła«).

»Wiślacy« w mistrzostwach narciarskich Polski.

1928 r. w skokach	— wicemistrz Aleksander Rozmus
1930 r. „ „	— „ „ „ „
w biegu na 50 km	— mistrz Zdzisław Motyka
„ „ „ 18 „	— „ „ „
1931 r. „ „ „ 50 „	— „ „ „
w biegu rozstawnym 5 × 10 km	— wicemistrz »Wisła«
w drużynowym konkursie skoków	— „ „
1932 r. w biegu złożonym	— „ Izydor Łuszczek
w skokach	— „ „ „
w biegu rozstawnym 5 × 10 km	— „ »Wisła«
w biegu zjazdowym junjorów	— mistrz Adam Giewont
1933 r. w biegu złożonym	— „ Izydor Łuszczek
w skokach	— wicemistrz Piotr Kolesar
w biegu zjazdowym	— „ Jan Schindler
w slalomie	— mistrz „ „
w kombinacji alpejskiej	— wicemistrz „ „
1934 r. w biegu rozstawnym 5 × 10 km	— mistrz »Wisła«
1935 r. w biegu złożonym	— wicemistrz Michał Górski
w biegu rozstawnym 5 × 10 km	— mistrz »Wisła«

»Wiślacy« na mistrzostwach Podhala.

1930 r. w biegu na 40 km	— wicemistrz Zdzisław Motyka
„ „ wojskowym 32 km	— „ por. Artur Kasprzyk
1932 r. w biegu złożonym	— mistrz Izydor Łuszczek
„ skokach	— „ „ „
1933 r. w biegu 16 km	— wicemistrz Michał Górski
„ skokach	— mistrz Izydor Łuszczek
„ drużynowym konkursie skoków	— mistrz »Wisła«
1934 r. w biegu 16 km	— wicemistrz Stanisław Michalski
„ „ 8 „	— mistrz Zofja Wilżanka-Czechowa
„ skokach	— wicemistrz Izydor Łuszczek
„ biegu złożonym junjorów	— mistrz Jan Bochenek
„ „ zjazdowym	— „ Jan Schindler
„ slalomie	— wicemistrz Jan Schindler
„ kombinacji alpejskiej	— mistrz Jan Schindler
„ biegu rozstawnym 4 × 10 km	— mistrz »Wisła«
„ drużynowym konkursie skoków	— mistrz »Wisła«

Pułk. Franciszek Wagner, wiceprezes »Wisły«
i kierownik sekcji narciarskiej w Zakopanem.

1935 r. w konkursie złożonym skoków	— mistrz Marjan Orlewicz
„ skokach	— „ Michał Słowik
„ „	— wicemistrz Marjan Orlewicz
„ kombinacji alpejskiej	— mistrz Jan Schindler
„ „ „	— wicemistrz Marjan Orlewicz
„ biegu na 30 km	— „ Mamcarz
„ drużynowym konkursie skoków	— mistrz »Wisła«
„ biegu rozstawnym 4 × 10 km	— mistrz »Wisła«

Sekcja bokseńska.

Na styczeń 1933 r. przypada założenie sekcji bokseńskiej »Wisły«, do której samorzutnie wstępuje kilku zawodników ze sekcji bokseńskiej W. K. S. »Wawel«, jak: »Mieczysławski«, bracia Żbikowie, Rudek, Juszczyk i Korzenici. Już na koniec marca przewidziane były mistrzostwa bokseńskie Krakowa, to też »Wisła« musiała intensywne poczynić przygotowania, aby móc wystawić do mistrzostwa kilku swoich wychowanków, gdyż pozyskani zawodnicy w myśl regulaminu zmuszeni byli pauzować przez całe 6 miesięcy. Do mistrzostw tych zgłosiły swój udział: W. K. S. »Wawel«, T. S. »Wisła«, »Y. M. C. A.« i Ż. K. S. »Makkabi«.

Dzień 25 marca 1933 r. trzeba nazwać datą zapoczątkowania rywalizacji bokseńskiej na terenie Krakowa. W tej dziedzinie sportu, która dotychczas za wyjątkiem »Wawelu« nie była jeszcze w Krakowie uprawiana, panował niczem niezamącony spokój, a walki o mistrzostwo rozgrywali między sobą właściwie zawodnicy »Wawelu«.

W pierwszym dniu walk o mistrzostwo Krakowa wyniki »Wisły« są nast.: w wadze muszej: Ankraut »Makkabi« pokonał przez techniczne k. o. Markiewicza, Wołek »Wawel« pokonał na punkty Sasułę »Wisła«. W wadze lekkiej: Urbańczyk »Wisła« wygrywa przez dyskwalifikację Pancera »Wawel«, Kmin »Wawel« bije na punkty Kulika »Wisła«. W wadze półśredniej: sędziowie przyznają zwycięstwo lepszemu technicznie Jodłowskiemu »Wawel« nad Majką »Wisła«, Dudzicki »Wawel« zwycięża Winka »Wisła«, Waclaw »Wisła« bije przez nokaut Kręciaka. W dalszym ciągu walk doszło do trzech walk półfinałowych, a to w wadze lekkiej: Kmin »Wawel« zwycięża na punkty Urbańczyka, a Francuz wygrywa przez k. o. w trzeciej rundzie ze Schäferem »Wawel«. W wadze półśredniej: Jodłowski »Wawel« pokonał na punkty Waclawa.

W drugim dniu walk Kmin »Wawel« bije na punkty Francuza. Tytuły mistrzostw okręgu pozostały właściwie przy »Wawelu«, gdyż tylko jeden dostał się »Makkabi«.

Pierwsze starcia z »Wawelem«.

We wrześniu tegoż roku odbył się mecz bokseński »Wawel«-»Wisła« o drużynowe mistrzostwo Polski. Zawody zakończyły się wygraną »Wawelu« 10:6. Wyniki poszczególnych walk przedstawiają się nast.: w wadze muszej: Juszczyk zwycięża walkowerem powodu nadwagi Szczurka »Wawel«. W spotkaniu towarzyskiem wygrywa Szczurek »Wawel«. W wadze ko-

guciej: Sasuła przegrywa na punkty ze Sworzeniowskim »Wawel«. W wadze piórkowej: Chrostek »Wawel« przegrywa walkowerem z Machem powodu nadwagi. W walce towarzyskiej przegrywa Mach. W wadze lekkiej: Korzenicki remisuje z Kasińskim »Wawel«. W wadze półśredniej: Żbik I przegrywa z Jodłowskim »Wawel«. W wadze średniej: »Mieczysławski« remisuje z Kurkiem »Wawel«. W wadze półciężkiej: »Karol« przegrywa z Morawą »Wawel«. W wadze ciężkiej: Wiecheć poddaje się Górnemu »Wawel«.

I Drużyna pięściarska »Wisła« w r. 1935 — od prawej: Zienkiewicz, »Karol«, Żbik I, »Mieczysławski«, Mach, Moszkowski, Pilch i Juszczyk.

5 listopada odbyły się ponowne zawody bokserskie między »Wawelem« a »Wisłą« o drużynowe mistrzostwo Polski, poprzednie bowiem na skutek nieformalności ze strony »Wawelu«, zostały unieważnione. Wynik spotkania, wygranego przez »Wawel« 11 : 5 przedstawia się nast.: W wadze muszej: Juszczyk bije na punkty Sworzeniowskiego »Wawel«. W wadze koguciej: Wnęk »Wawel« wygrywa powodu nadwagi Pilcha. W wadze piórkowej: Kasiński »Wawel« zwycięża nokautem Macha. W wadze lekkiej: Korzenicki przegrywa przez techniczny nokaut z Chrostkiem »Wawel«. W wadze półśredniej: Żbik I bije na punkty Jodłowskiego »Wawel«. W wadze średniej: »Mieczysławski« remisuje z Kurką »Wawel«. W wadze

półciężkiej: Morawa »Wawel« nokautuje Majkę. W wadze ciężkiej: Górny »Wawel« zwycięża w drugiej rundzie przez techniczny nokaut Litwini-szyna.

30 listopada gości »Wisła« w Mysłowicach, gdzie rozgrywa spotkanie z klubem Mysłowice »06« z wynikiem 9 : 7 dla »Wisły«. Walki wygrali: Żbik I, »Mieczysławski«, Majka i Niwiński.

3 grudnia odbyło się spotkanie bokserskie »Sławia« - »Wisła«, zakończone zwycięstwem wicemistrza Śląska 10 : 4. Punkty dla Wisły zdobyli: Żbik i »Mieczysławski«.

10 grudnia odbyły się zawody bokserskie Śląsk-Kraków 12 : 4. W powyższych zawodach ze strony »Wisły« bierze udział tylko 2 zawodników, a to w wadze półśredniej: Żbik I, który remisuje z Brabańskim (Śląsk) i w wadze średniej »Mieczysławski«, zwyciężający po ciężkiej walce Kowaczka (Śląsk).

W dniu 17 grudnia gościła »Wisła« bokserów częstochowskiej »Brygady zwyciężając ich wynikiem 12 : 4. Zwyciężyli: Juszczyk, Mach, Korzenici, Żbik, »Mieczysławski« i Zienkiewicz.

19 grudnia rozgrywa »Wisła« w Krakowie zawody z »Policyjnym Klubem Sportowym«, wygrywając spotkanie 10 : 6. Punkty zdobyli: Pilch Żbik II, Urbańczyk, Żbik I i »Karol«.

W styczniu 1934 r. odbyły się w Hali Ośrodka W. F. i P. W. w Krakowie, zawody A. K. B. »Siemianowice« - »Wisła« z wynikiem 5 : 5. Punkty zdobyli: Żbik I, »Karol« i Zienkiewicz.

Na indywidualnych mistrzostwach bokserskich Krakowa wyniki walk zawodników »Wisły« były nast.: Waga musza: Juszczyk zwycięża przez techniczny nokaut w pierwszej rundzie Chrostka II »Wawel«, a we finale na punkty Sworzeniowskiego »Wawel«, zdobywając tym sposobem mistrzostwo. Waga lekka: Korzenici wygrywa przez techniczny nokaut w pierwszej rundzie z Urbańczykiem kolegą klubowym, by we finale w drugiej rundzie przegrać z Pancernym »Wawel«. Waga półśrednia: Winek przegrywa z Kolonką »Wawel« przez techniczny k. o., a we finale również i Żbik I ulega Kolonce »Wawel«. Waga średnia »Mieczysławski« wygrywa na punkty z Kurką »Wawel«. Waga półciężka: Małek przegrywa z Morawą »Wawel«.

Spotkanie bokserskie w Krakowie między »Polonją« (Przemyśl), a »Wisłą« przyniosło ostatniej zwycięstwo 10 : 6. Punkty zdobyli: Pilch, Mach, Korzenici, Żbik, »Mieczysławski« i »Karol«.

4 marca odbyło się w Krakowie spotkanie bokserskie »Wisła« - »Mysłowice« »06«, zakończone zwycięstwem gospodarzy 9 : 7. Punkty zdobyli: Mach, Korzenici, Żbik I, »Karol« i Zienkiewicz.

11 marca gości »Wisła« w Częstochowie, gdzie zwycięża tam Brygadę 9 : 7. Punkty zdobyli: Juszczyk, Mach, Korzenici, »Mieczysławski« i »Karol«.

Bokserzy «Wisły» pierwszy raz na mistrzostwach Polski.

2 i 3 marca odbyły się w Poznaniu mistrzostwa pięściarskie Polski, w których wzięli udział w wadze muszej: Juszczyk i w wadze średniej: »Mieczysławski«, Juszczyk pokonał Thura (Lwów), »Mieczysławski« przegrywa z Ożarkiem (Warszawa). Należy dodać, iż »Mieczysławski« walczył w wyższej wadze niż był powinien i że pierwsze spotkanie z Ożarkiem (które było unieważnione następnie) właściwie wygrał.

W kwietniu w zawodach bokserkich »Ruch« - »Wisła« w Krakowie odniosła »Wisła« podwójny triumf. Pierwszym była wysoka porażka »Ruchu« 13:3, a drugim, to przegrana w zawodach dwóch mistrzów Śląska. Szczegółowe wyniki spotkań były nast.: waga musza: Juszczyk bije na punkty Poloka (»Ruch«) mistrz Śląska. Waga kogucia: Pilch przegrywa z powodu nadwagi do Respa (»Ruch«), w walce towarzyskiej wynik był nierozstrzygnięty. Waga piórkowa: Mach wygrywa na punkty z Maneckim (»Ruch«). Waga lekka: Urbanczyk remisuje z Korzeńcem (»Ruch«). Waga półśrednia: Korzenici wygrywa na punkty z Ponantą (»Ruch«). Waga średnia: »Karol« nokautuje w pierwszej rundzie Popoka (»Ruch«). Waga średnia: »Mieczysławski« bije na punkty Bienieka (»Ruch«), mistrza Śląska. Waga półciężka: Zienkiewicz wygrywa przez techniczny nokaut z Pasieką (»Ruch«).

W kwietniu bokserzy »Wisły« rozegrali mecz w Warszawie w sali teatru »Nowości« z »Makkabi«. Mecz ten »Wisła« przegrała w stosunku 3:11. Punkty zdobyli: tylko Juszczyk (remis) i »Mieczysławski«.

Ruchliwa sekcja bokserka »Wisły« wyszukując coraz nowego przeciwnika dla swych zawodników, nie wybierając klubów słabych, bo nie chodziło jej o łatwe zwycięstwa, a przeciwnie szuka takich przeciwników, od których mogliby się jej zawodnicy czegoś przy sposobności walki nauczyć.

Do takich spotkań trzeba zaliczyć zawody w W. Hajdukach rozegrane w dniu 6 maja z »Ruchem« (W. Hajduki), przegrane w stosunku 7:9. Wyniki walk były następujące: Waga musza: Juszczyk remisuje z Polokiem (»Ruch«). Waga kogucia: Waligóra wygrywa, wskutek nadwagi Respy (»Ruch«). W walce towarzyskiej Sesp (»Ruch«) wygrywa w trzecim spotkaniu przez techniczny k. o. z Waligórą. Waga piórkowa: Mendrecki (»Ruch«) nokautuje w trzecim starciu Pilcha. Waga lekka: Korzeniec (»Ruch«) wygrywa przez nokaut techniczny ze Żbikiem II. Druga walka w tej samej wadze: Korzenici wygrywa z Ponantą (»Ruch«), na skutek dyskwalifikacji tego ostatniego za nieprawidłowe uderzenie. Waga półśrednia: Bieniek (»Ruch«) wygrywa przez techniczny k. o. z Winkiem. W drugiej walce tej samej wagi Popek (»Ruch«) przegrywa z Żbikiem I. Waga półciężka: Zienkiewicz wygrywa wysoko z Pietrakiem (»Ruch«).

14 października odbył się mecz bokserki o drużynowe mistrzostwo Krakowa pomiędzy »Wisłą« a »Wawelem«. Zawody zaczęły się w dosyć podnieconej atmosferze, albowiem »Wisła«, na skutek braku wagi u Żbika i »Karola« straciła odrazu 4 ry punkty. Wyniki spotkań nast.: Waga musza:

Juszczyk zwycięża przez techniczny k. o. w czwartej rundzie Chrostka II («Wawel»). Waga kogucia: Stępnia k remisuje z Nowickim («Wawel»). Waga piórkowa: Mach ma wyraźną przewagę nad Szczurkiem («Wawel»), lecz sędziowie ogłaszają wynik nierozstrzygnięty. Powstała tak wielka wrzawa na widowni, że sędzia przerwał mecz, a »Wisła« została zmuszoną wycofać swoich zawodników.

3 grudnia gościła drużyna bokserska »Wisły« u »Polonji« w Przemyślu, kandydata na mistrza okręgu lwowskiego i uzyskała wynik remisowy 8:8. Punkty zdobyli: Juszczyk, Korzenici, »Mieczysławski«, Żbik I i »Karol«.

W dwa tygodnie potem rozegrała »Wisła« we Lwowie zawody z »Hasmoneą« z wynikiem 9:5 dla »Hasmonei«. Punkty dla »Wisły« uzyskali: Juszczyk, »Mieczysławski«, Żbik I i »Karol«.

W styczniu 1935 r. na zawodach »Wisła« — »I. K. B.« (Świętochłowice) w Krakowie, wygranych z najsilniejszym klubem śląskim przez »Wisłę« 11:3. Wyniki poszczególnych spotkań przedstawiają się nast.: Waga musza: Juszczyk zwycięża w pierwszej rundzie przez techniczny nokaut z Musiołem («I. K. B.»). Waga kogucia: Milic przegrywa przez techniczny nokaut w drugiej rundzie z Mrozkiem («I. K. P.»). Waga piórkowa: Stępnia k zwycięża na punkty Pintę («I. K. P.»). Druga walka w tej samej wadze daje zwycięstwo bez walki Moszkowskiemu, z powodu nadwagi Nawy («I. K. P.»). W spotkaniu towarzyskim Moszkowski przegrywa z Nawą («I. K. P.»). Waga lekka: Korzenici remisuje z Kłodasem («I. K. P.»). Waga średnia: Żbik I zwycięża na punkty Piecha («I. K. B.»). Waga półciężka: »Karol« nokautuje w drugiej rundzie Pełkę («I. K. P. »).

3 lutego gościła bokserska drużyna »Lechji« ze Lwowa w Krakowie, gdzie przegrała mecz z »Wisłą« 5:7. Punkty uzyskali: Juszczyk, Mach, »Mieczysławski« i »Karol«.

W dniu 10 lutego wzięła »Wisła« rewanż w Krakowie po porażce we Lwowie, goszcząc u siebie »Hasmoneę« lwowską, którą gromi 10:4. Przebieg walk nast.: Waga musza: Juszczyk zwycięża na punkty Liebermana («Hasmonea»). Waga kogucia: Pilch przegrywa przez k. o. ze Schirakiem. Waga piórkowa: Mach zwycięża z Ackermanem («Hasmonea»), na skutek nadwagi tego ostatniego. W walce towarzyskiej wynik remisowy. Waga lekka: »Mieczysławski« zwycięża na punkty z Bienenstockiem («Hasmonea»). Waga półśrednia: Korzenici przegrywa na punkty ze Strauchem («Hasmonea»). Waga średnia: Żbik zwycięża na punkty z groźnym Safierem («Hasmonea»). Waga półśrednia: »Karol« zwyciężył przez techniczny k. o. z Blindtem («Hasmonea »).

W dniu 17 lutego odbył się we Lwowie w hali sportowej mecz bokserski »Wisła« — »Lechja« zakończony wynikiem 7:7. Punkty zdobyli: Juszczyk, Moszkowski, Mieczysławski i »Karol«.

W powrotnej drodze do Krakowa wstępuje »Wisła« do Rzeszowa zaproszona przez »Barkochbę« i wygrywa z nią w stosunku 9:3.

3 marca rozgrywa sekcja bokserska »Wisły« spotkanie z »Wartą« (Poznań) w Krakowie i odnosi sukces zwyciężając 10:4. Przyznać jednak trzeba, że Poznańczycy przybyli w silnie rezerwowym składzie. Przebieg walk był nast.: W wadze papierowej: Bałucki remisuje z Nowotnym (»Warta«). W wadze piórkowej: Moszkowski zwyciężył na punkty Kujawskiego (»Warta«). W drugiej walce tej samej wagi: Pilch ulega na punkty Skromnemu (»Warta«). W wadze lekkiej: Mach remisuje z Wolniakowskim II (»Warta«). W wadze półśredniej: Mieczysławski wygrywa na punkty z Wolniakowskim I (»Warta«). W wadze średniej: Żbik I remisuje z Anczykowskim (»Warta«). Drugie spotkanie w tej samej wadze »Karola« z Florysiakiem (»Warta«) kończy się zwycięstwem »Karola« na punkty.

Na dorocznych mistrzostwach młodzików Krakowa wyróżnili się nast. zawodnicy »Wisły«: »Marzecki« i Moszkowski.

W dniu 24 marca okręgowe mistrzostwa bokserskie zakończyły się zdobyciem wszystkich tytułów mistrzowskich przez »Wawel«.

W czerwcu odbyły się w Kielcach zawody bokserskie »Wisła«—W.K.S. »Kielce« 6:10. Punkty dla »Wisły« wynieśli z tego spotkania: Mach, Mieczysławski i »Karol«.

Rewanż w Krakowie w październiku dał nast. wynik: »Wisła«—W.K.S. »Kielce« 14:2. Z wyjątkiem wagi papierowej, w której Bronis (Kielce) zwyciężył powodu »nadwagi Bałuckiego«, we wszystkich innych wagach wygrali »Wiślacy«: Juszczyk, Pilch, Mach, Moszkowski, »Mieczysławski«, Żbik I i Staszkiewicz.

13 października odbyły się w Krakowie drużynowe mistrzostwa bokserkie okręgu krakowskiego między drużynami »Wisły« i »Makkabi« zakończone wynikiem dla »Wisły« 16:0. Wynik na ringu 12:4. Zwyciężyli w wadze muszej: Juszczyk, w piórkowej: Mach, w lekkiej: »Mieczysławski« oraz w najcięższych wagach: Żbik, Staszkiewicz i Stachowicz, którzy wygrywają walkowerem z braku przeciwnika.

3 listopada »Wisła« gości w Sosnowcu, gdzie rozgrywa mecz bokserski z reprezentacją Sosnowca, wygrywając 9:5. Wyniki: W wadze muszej: Leisorgen (Sosnowiec) pokonał na punkty Juszczyka. W wadze piórkowej: Pilch w trzeciej rundzie zwyciężył przez k. o. Otenbergera (Sosnowiec). W drugiej walce tej samej wagi Welgruen (Sosnowiec) zwycięża w pierwszej rundzie przez nokaut Macha. W wadze lekkiej: »Mieczysławski« pokonał na punkty Domańskiego (Sosnowiec). W wadze półśredniej: Banach II (Sosnowiec) zremisował ze Żbikiem I. W wadze średniej Banach I (Sosnowiec) przegrał na punkty z »Karolem«. W wadze półciężkiej: zwyciężył Staszkiewicz przez techniczny k. o. z Wyjadłowskim (Sosnowiec).

Mecz bokserski »Wisła«—»Wawel« o drużynowe mistrzostwo okręgu krakowskiego nie doszedł do skutku powodu rezygnacji »Wisły«.

1 grudnia odbyły się w Krakowie zawody bokserskie »Warta« (Poznań)—»Wisła«, zakończone przegraną Wisły 4:10. Przebieg walk, do których »Warta« wystawiła już b. silny skład był nast.: W wadze muszej: Sobkowiak

(»Warta«) zwyciężył na punkty Juszczyka. W tej samej wadze Koziołek (»Warta«) pokonał na punkty Bałuckiego. W wadze piórkowej: Mach remisuje z Rogalskim (»Warta«) mistrzem Polski. W wadze lekkiej: Ratajak (»Warta«) pokonał na punkty Moszkowskiego. W tej samej wadze »Mieczysławski« zwycięża na punkty Jareckiego (»Warta«). W wadze średniej Żbik I uzyskuje sukces, remisując z mistrzem Polski Sipińskim (»Warta«). W wadze półciężkiej: »Karol« przegrywa z Kruszną (»Warta«).

Nasi bokserzy:

Bobrzyński Franciszek	Kubiński Józef	Sasula Władysław
Bałucki Józef	Kudas Fryderyk	Schäffer Konrad
Banach Jarosław	Kulik Ludwik	Skoczek Wacław
Bil Józef	Kursa Józef	Skóra Mieczysław
Bonarek	Leśniak Michał	Sowiński Stefan
Borowicki Tadeusz	Litwiniszyn Stanisław	Stachowicz Mieczysław
Borowicki Władysław	Mach Adam	Starowiec Jan
Dobrowolski Władysław	Majeran Stanisław	Staszkiwicz Stanisław
Dudek Zygmunt	Majka	Stępnik Władysław
Francuz Roman	Malski Wiesław	Świerczyński Aleksander
Frączek Władysław	Małek Józef	Tukera Ryszard
Gabryel Zbigniew	Markiewski Jerzy	Trzos Bolesław
Greczek Tadeusz	Marzec I Stanisław	Turecki Zygmunt
Grela Edward	Marzec II Władysław	Urban Eugenjusz
Grabysz Stanisław	„Mieczysławski“	Urban Władysław
„Granicki“	Milc Eugenjusz	Urbańczyk Tadeusz
Hefer	Moszkowski Jan	Wacław Antoni
Juszczyk Henryk	Nałęcz-Niwiński Rajmund	Waligóra Tadeusz
„Karol“	Oppel Jan	Wiecheć Jan
Kawalec Franciszek	Pajor Jerzy	„Wiesławski“
Kawalec Kazimierz	Pawlik Leon	Winek Wacław
Kociołek Tadeusz	Piekło Marjan	„Włodzimierski“
Korzenici Jan	Pietruszka Władysław	Wołek Mieczysław
Kot Marjan	Pilch Józef	Wójcik Franciszek
Kot Mieczysław	Podgórski Bohdan	Wójcik Władysław
Kowacki Marjan	Postrożny Edward	„Zbyszko“
Kowicki Mieczysław	Prokok Stanisław	Zieliński Władysław
Kozubowski Stanisław	Reichert Józef	Zienkiewicz Stanisław
Kręciak Stanisław	Reszk Stefan	Żbik II Mieczysław
Kubacki Edward	Rudek Stanisław	Żbik I Stefan

Najczęściej wystąpili w ringu:

1. Żbik I Stefan	30 razy	6. Korzenici Jan	19 razy
2. „Mieczysławski“	27 „	7. Pilch Józef	18 „
3. Mach Adam	27 „	8. Moszkowski Jan	13 „
4. Juszczyk Henryk	22 „	9. Urbańczyk Tadeusz	10 „
5. „Karol“	20 „	10. Zienkiewicz Stanisław	10 razy

Najwięcej dla »Wisły« zdobyli punktów:

1. „Mieczysławski“	43 pkt.	6 Korzenici Jan	21 pkt.
2. Żbik I Stefan	38 „	7. Moszkowski Jan	15 „
3. Juszczak Henryk	35 „	8. Zienkiewicz Stanisław	13 „
4. Mach Adam	27 „	9. Pilch Józef	12 „
5. „Karol“	26 „	10. Urbańczyk Tadeusz	7 „

Przez k. o. zwyciężyli:

1. Juszczak Henryk	6 razy (w tym 2 przez poddanie się)
2. „Karol“	5 „ „ 1 „ „ „
3. Żbik I Stefan	4 „
4. Korzenici Jan	4 „ (w tym 1 „ dyskwalifikację)
5. „Mieczysławski“	3 „
6. Zienkiewicz Stanisław	2 „
7. Staszewicz Stanisław	2 „
8. Pilch Józef	2 „
9. Mach Adam	2 „
10. Moszkowski Jan	1 raz

Fragment z ćwiczeń gimnastycznych sekcji lekkoatletycznej »Wisły«

Sekcja tenisowa.

Rok 1928 jest rokiem powstania sekcji tenisowej »Wisły«. Na nowootwartych trzech kortach, jednych z najlepszych w Krakowie, miała »Wisła« oprzeć swoje przyszłe dochody przez oddanie kortów do publicznego użytku za opłatą.

Do kortów tenisowych jednak »Wisła«, jak już wiemy, nie miała nigdy szczęścia. Już bowiem nieszczęsne związanie się umową w r. 1909 z Krajowym Związkiem Turystycznym i odkupywaniem kortów tenisowych przy ulicy Żabiej w Krakowie dało się dobrze »Wiśle« we znaki.

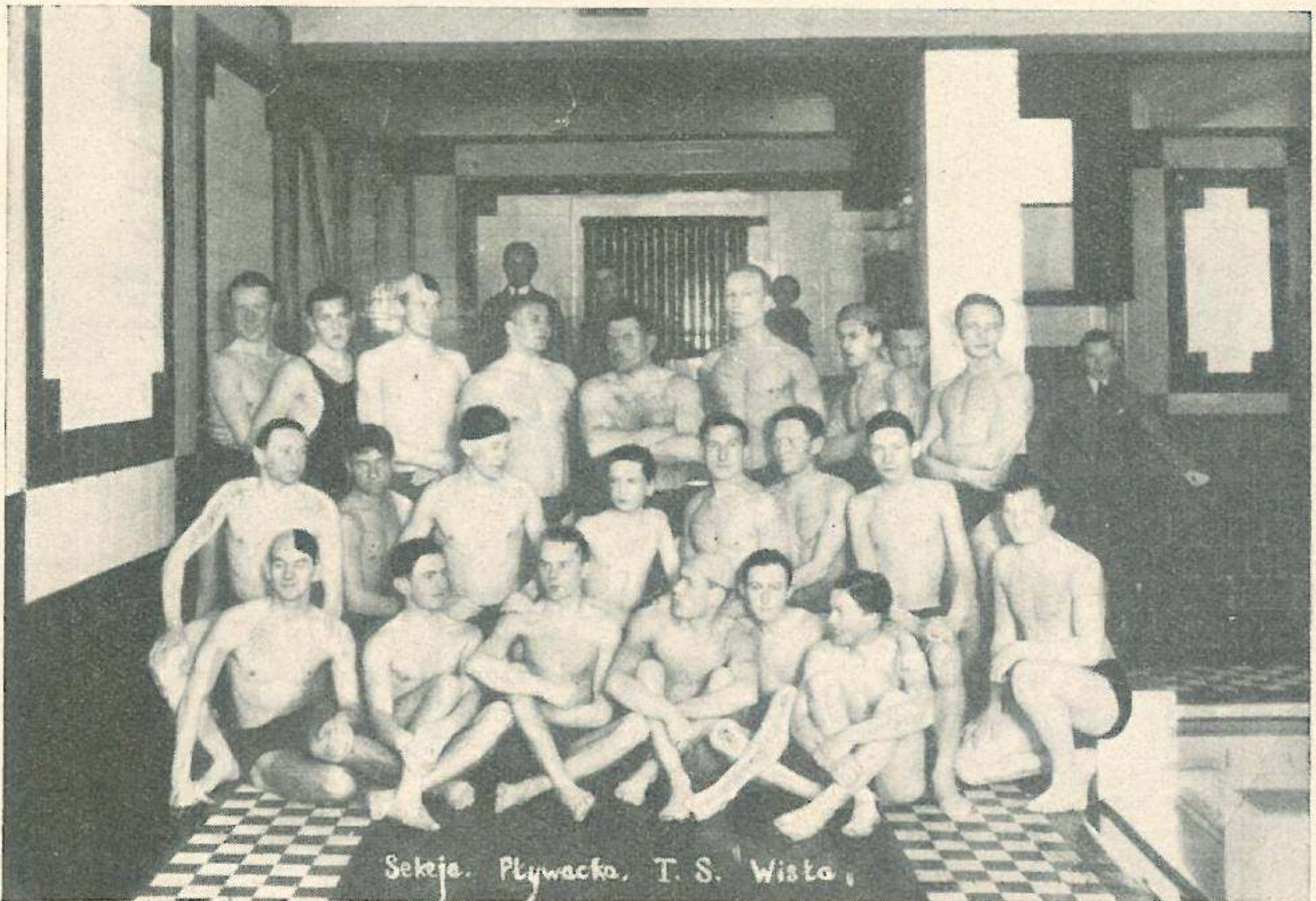
Kortów tenisowych w 1928 r. było dosyć i to bliżej miasta. Miał je A. Z. S., posiadała je »Cracovia«, »Jutrzenka«, »Sokół«, park dra Jordana i t. d., trudno więc, by najdalsze od miasta korty miały mieć większe powodzenie od innych. Frekwencja zatem publiczności była znikoma, a utrzymanie kortów wymagało dużej pieczołowitości i kosztów, tak, że cel budowy został chybiony.

Najwięcej z kortów korzystali członkowie Towarzystwa, a w szczególności piłkarze, dla których tenis obok przyjemności dawał zaprawę gimnastyczną dla piłki nożnej czy lekkiej atletyki.

Następne lata, t. j. rok 1929 i 1930 nie wniosły żadnej poprawy na tem polu. Że istniała sekcja tenisowa i rozgrywała wewnętrzne gry pojedyncze parami i to w ramach wewnętrznych, a nawet o mistrzostwo Polski kl. B trudno byłoby zaprzeczyć. Nie było jednak między nimi specjalistów tenisistów, bo tacy tylko mogliby pchnąć sekcję na szersze tory, jak się tem mogły pochwalić inne kluby. W roku 1931 postanowił przeto zarząd »Wisły« sekcję tenisową zlikwidować, a korty wydzierżawić.

Sekcja pływacka.

Założona w r. 1927 sekcja pływacka »Wisły« niedługi miała żywot. Pierwszym występem był start jej zawodnika Morbitzera na zawodach pływackich w pływalni krakowskiej »YMCA« w dniu 1 maja, w którym zajął 4-te miejsce w wyścigu na 100 m na wznak. Pierwszy raz

Grupa pływaków T. S. »Wisła« w r. 1932.

startowali zawodnicy »Wisły« w mistrzostwach pływackich Krakowa w r. 1931, ale mimo dobrych stosunkowo wyników nie zdobyli punktowanego miejsca. Poza Morbitzerem wśród wyróżniających się pływaków »Wisły« widnieją w następnych latach nazwiska Połuchtowicza, Żelaznego, Bielaka i Tokarza.

Trudności materialne związane z uzyskaniem wolnych miejsc w pływalniach krakowskich nie ułatwiały Towarzystwu rozwijania tej sekcji, toteż nie mając widoków na pomyślniejszy rozwój sekcji, zarząd postanawia w r. 1932 zawiesić chwilowo działalność swoją w tej gałęzi sportu w Krakowie.

Odżyła natomiast sekcja pływacka »Wisły« w innym ośrodku, a mianowicie w Zakopanem, względnie w Jaszczurówce, gdzie w dniu 15 lipca 1934 r. odbyła się uroczystość otwarcia nowego ośrodka, a zarazem pierwsze zawody pływackie na terenie Zakopanego. Obok sekcji SNPTT. oraz »Sokół« udział w tej imprezie brała i nowa sekcja »Wisły«, której zawodnicy Gabryś i innych uzyskali szereg wyników, zasługujących na uwagę. Od tej pory zawodnicy »Wisły« biorą udział w następnych imprezach, które dochodzą do skutku przy poparciu Krakowskiego Związku Pływackiego corocznie w Jaszczurówce. Postęp pływaków na terenie Zakopanego uwydatnia się z każdym rokiem.

Drużyna »Wisły« na boisku pozłotowym na Błoniach krakowskich w roku 1910. Stoją od lewej : Adamski, Dominiak, sędzia wiedeński Vykoukal, Luska, Cudek, Rutkowski I. Klęczą od lewej : Dynowski, Stolarski i Polaczek. Siedzą : Bujak, Brożek i Cepurski.

Składy Zarządów T. S. »Wisła«.

Rok 1906.

Prezes i założyciel: Tadeusz Łopuszański
W skład zarządu wchodziła: I. drużyna piłki nożnej.

Rok 1907.

Prezes: Tadeusz Łopuszański
W skład zarządu wchodziła: I. drużyna piłki nożnej.

Rok 1908.

Prezes: Tadeusz Łopuszański
W skład zarządu wchodziła: I. drużyna piłki nożnej.

Rok 1909.

Prezes: Tadeusz Łopuszański
W skład zarządu wchodziła: I. drużyna piłki nożnej.

Rok 1910 (od 3. III. 1910—26. VIII. 1910).

Prezes: Tadeusz Łopuszański
Zastępca prezesa: Antoni Januszewski
Sekretarz: Wincenty Jała
Skarbnik: Walery Górski
Członkowie Zarządu: Jan Weyssenhoff, Stroka, Józef Stoeger, Pokój, Jan Dembiński, Krasieński, Wilhelm Cepurski, Sosnowski, Włodzimierz Ustyanowicz, Kopta, Wilkosz i Polaczek
Komisja rewizyjna: Jan Weyssenhoff
Gospodarze: Zgierczyński, Rudy.

Rok 1910 (od 27. VIII. 1910 do 28. VII. 1911).

Prezes: Włodzimierz Ustyanowicz
I Wiceprezes: Dr. Beaupré
II „ : Marjan Orzelski
Sekretarz: Edward Müller
Zast. sekretarza: Władysław Liro

Gospodarze: Zgierczyński, Rudy
Komisja rewizyjna: Józef Stoeger, Pollek
Komisja regulaminowa: Józef Stoeger, Zgierczyński
Propaganda: Jan Weyssenhoff
Kierownik I. drużyny: Wilhelm Cepurski
Gospodarze boiska: Zgierczyński, Rudy, Stolarski
„ lokalu: Antoni Krasieński, Wieczorkowski.

Rok 1911 od 28. VII. 1911 do połowy 1912).

Prezes: Dr. Beaupré
I Wiceprezes: Antoni Januszewski
Sekretarz: Nawrocki
Skarbnik: Skostecki
Kierownik I. drużyny: Wilhelm Cepurski
Komisja rewizyjna: Dr. Jamrógiwicz, I. Moeser, Zgierczyński
Członkowie Zarządu: Edward Müller, Dr. Strojek, Pollek, Tadeusz Łopuszański, Ludwik Stolarski, Franciszek Kopriva, Stanisław Dobrzański.

Rok 1912 (od połowy 1912 do połowy 1913).

Prezes: Antoni Januszewski.

Rok 1913 (od połowy 1913 do 21. V. 1914).

Prezes: Marjan Orzelski.

Rok 1914.

Prezes: Dr. Bolesław Komorowski
I Wiceprezes: Antoni Januszewski
II „ : Adam Obrubański
Sekretarz: Zdzisław Kiliński
Zast. sekretarza: Alfred Konkiewicz
Skarbnik: Leopold Kanolle
Członkowie Zarządu: Aleksander Ameisen, Stefan Paszucha, Walery Górski, Marjan Orzelski, Stoeger, Cercha.

Rok 1915.

Działalność Towarzystwa z powodu wojny światowej zawieszona.

Rok 1916.

Trzeci rok wojny światowej, a drugi unieruchomienia działalności »Wisły«.

Rok 1917.

Czwarty rok wojny światowej, a trzeci nieczynności Towarzystwa.

Rok 1918.

W lipcu tegoż roku zostało Towarzystwo uruchomione, tj. powstała drużyna piłki nożnej.

Zarządu jednak w tym roku »Wisła« nie miała.

Dyr. Dr. Tadeusz Orzelski, prezes T. S. »Wisła«.

Rok 1919.

Prezes: kpt. Józef Szkolnikowski
I Wiceprezes: Dr. Marjan Weyssenhoff
Sekretarz: Marjan Kopec
Skarbnik: Kazimierz Bukowski
Gospodarz: Stanisław Adamski
Kapitan I drużyny: Andrzej Bujak
Zastępca kapitana I drużyny: Artur Olejak
Członkowie Zarządu: Stanisław Ziemiański
Marjan Zajdzikowski
Wincenty Gawlas
Komisja rewizyjna: Prof. Lohn, Artur Olejak, Marjan
Zajdzikowski

Rok 1920.

Prezes: Józef Szkolnikowski
I Wiceprezes: Prof. Lohn
II „ : vacat
Sekretarz: Marjan Kopeć
Skarbnik: Kazimierz Bukowski
Gospodarz: Stanisław Adamski
Kapitan I drużyny: Wilhelm Cepurski
Członkowie Zarządu: Stanisław Ziemiański, Paszucha Stefan, Dr. Jan Weysenhoff, Aleksander Ameisen, Kaliciński Ludwik
Komisja rewizyjna: Wilhelm Cepurski, Artur Olejak, Marjan Zajdzikowski

Rok 1921.

Prezes: kpt. Józef Szkolnikowski
I Wiceprezes: Marcin Karola
II „ : kpt. Alfred Konkiewicz
Sekretarz: Marjan Kopeć
Skarbnik: Kazimierz Bukowski
Gospodarz: Stanisław Adamski
Kapitan I drużyny: Stanisław Ziemiański, Andrzej Bujak, Mieczysław Wiśniewski
Członkowie Zarządu: Franciszek Nieć, kpt. Julian Rekliński, Adam Winiarz, Wilhelm Śliwiński, Kazimierz Kaczor, Jerzy Potocki, Stefan Paszucha, Włodzimierz Polaczek, kpt. Fryderyk Schwenk, Józef Fildorf, Marjan Zajdzikowski
Komisja rewizyjna: Andrzej Bujak, Wilhelm Cepurski, Stanisław Ziemiański

Rok 1922.

Prezes: Wilhelm Śliwiński, następnie Dr. Kazimierz Szczepański
I Wiceprezes: Franciszek Wojas
II „ : kpt. Fryderyk Schwenk
Sekretarz: Marjan Kopeć, Marjan Danz, Korzeniowski, Gustaw Kornaś
Zastępca sekretarza: Ludwik Stolarski, Szczęsny Kiliński
Skarbnik: Mieczysław Potocki
Zastępca skarbnika: Ludwik Kaliciński
Gospodarz: Stanisław Adamski

Kierownik sekcji piłki nożnej: kpt. Józef Szkolnikowski, Tadeusz Orzelski, Rudolf Nowak

Członkowie Zarządu: kpt. Fryderyk Schwenk, Jerzy Potocki, Mastalski, Marcin Karola

Kapitan I drużyny: Mieczysław Wiśniewski

Zastępca kapitana I drużyny: Henryk Reyman

Kornel Makuszyński
prezes hon. sekcji narciarskiej «Wisty» w Zakopanem

Komisja rewizyjna: Tadeusz Orzelski, Stanisław Adamski, Adam Winiarz, Marjan Zajdowski, Rudolf Nowak

Administracja: Marjan Kopeć, Korzeniowski

Sąd honorowy: Dr. Henryk Biernacki, Tadeusz Orzelski

Sekcja ciężkoatletyczna: Franciszek Pawlikowski

Sekcja lekkoatletyczna: por. Bronisław Pabjan, kpt. Kempski Stanisław

Rok 1923.

Prezes: Aleksander Dembiński

I Wiceprezes: Franciszek Wojas

II Wiceprezes : Ludwik Rączkowski
 III „ : mjr. Fryderyk Schwenk
 Sekretarz: Aleksander Korzeniowski, Gustaw Kornaś
 Zastępca sekretarza: Żuczkiewicz
 Skarbnik: Mieczysław Potocki
 Zastępca skarbnika: Wojciech Węgrzynowicz, Szczęsny Kiliński
 Komisja kwalifikacyjna: kpt. Wrona, kpt. Karol Strusiewicz, por. Stanisław Zambelli
 „ gospodarcza: Marcin Karola, Gustaw Kornaś, Al. Korzeniowski
 „ szkontruująca: inż. Teodor Łasiński, Tadeusz Orzelski, Stefan Paszucha
 Członkowie Zarządu: Marjan Kopeć, Józef Mastalski, kpt. Br. Roganowicz
 Kierownik sekcji ciężkoatletycznej: Franciszek Pawlikowski
 „ „ lekkoatletycznej: por. Stefan Zakrzewski

Rok 1924.

Prezes: Aleksander Dembiński
 I Wiceprezes: mjr. Józef Szkolnikowski
 II „ „ Fryderyk Schwenk, prof. Tadeusz Orzelski
 III „ Franciszek Wojas
 Sekretarz: Gustaw Kornaś
 Zast. sekretarza: Walery Wyrobisz
 Skarbnik: Mieczysław Potocki
 Zast. skarbnika: Feliks Kiliński
 Komisja administracyjna: kpt. Karol Strusiewicz, inż. Adam Świerkosz, Marjan Stapiński, Wójcicki Leon, kpt. Jan Keller
 Komisja dyscyplinarna: kpt. Bronisław Roganowicz, Tadeusz Orzelski, kpt. Stan. Kempski
 Referent propagandy: Józef Mastalski
 Komisja rewizyjna: Ludwik Kaliciński, inż. Teodor Łasiński
 Kier. sekcji piłki nożnej: Marjan Kopeć
 „ „ lekkoatlet.: por. Stefan Zakrzewski, kpt. Stanisław Kempski, por. Kasprzyk
 „ „ ciężkoatlet.: Franciszek Pawlikowski
 Członkowie Zarządu: Wojtyga, Dr. Wład. Zajączkowski
 Kier. sekcji pływackiej: Gnojek.

Rok 1925.

Prezes: Aleksander Dembiński
I Wiceprezes: Dr. Marjan Ujejski
II „ Franciszek Wojas
III „ Prof. Tadeusz Orzelski, Kazimierz
Dobija
Sekretarz: Edward Skoczylas, zastępca kpt.
Konowaluk
Skarbnik: Mieczysław Potocki
Zast. skarbnika: Szczesny Kiliński

Członek honorowy T. S. »Wisła«, dyr. K. Dobija.

Komisja administracyjna: Dr. Marjan Ujejski, Józef Mastalski,
Gustaw Kornaś
„ dyscyplinarna: Franciszek Wojas, kpt. Bronisław
Roganowicz, Marjan Stapiński
„ propagandy: Prof. Tadeusz Orzelski, K. Dobija
Sekcja piłki nożnej: Marjan Kopeć, Ludwik Kaliciński
„ lekkoatlet.: kpt. Stanisław Kempski
„ pływacka: Gnojek
„ zapaśnicza: Franciszek Pawlikowski
„ narciarska: kpt. Stanisław Kempski
„ bokserska: Balcer.

Rok 1926.

- Prezes: Zygmunt Bieżeński
I Wiceprezes: Kazimierz Dobija
II „ : ppłk. Jan Gabryś
III „ : Adam Obrubański
Sekretarz: Krajewski, Józef Mastalski
Zastępca sekretarza: Ulman Adam
Skarbnik: Mieczysław Potocki
Zastępca skarbnika: Dr. Marjan Ujejski, Szczęsny Potocki
Gospodarz boiska: Gustaw Kornaś
Kapitan I drużyny p. n.: por. Henryk Reyman
Wydział propagandy: Kazimierz Dobija, Jan Stankiewicz,
ppłk. Dębski
Komisja administracyjna: Adam Obrubański, Ulman, kpt. Bronisław Roganowicz
„ dyscyplinarna: ppłk. dypl. Jan Gabryś, mjr. dypl. Karol Strusiewicz
Kierownik sekcji piłki nożnej: Aleksander Dembiński
Kierownik sekcji lekkoatlet. panów: Dr. Władysław Zajączkowski
„ „ ciężkoatletycznej : Franciszek Pawlikowski
„ „ narciarskiej : Dr. Władysław Zajączkowski
„ „ lekkoatlet. pań : Inż. Teodor Łasiński

Rok 1927.

- Prezes: Zygmunt Bieżeński
I Wiceprezes: ppłk. dypl. Jan Gabryś
II „ : Dr. Marjan Ujejski, mjr. Leopold Goebel
III „ : Aleksander Dembiński
Sekretarz: Stefan Reyman, Józef Mastalski, por. Teodor Boczek
Zastępca sekretarza: Krajewski Mieczysław
Skarbnik: Dr. Zaufal Franciszek
Zastępca skarbnika: Szczęsny Kiliński
Gospodarz lokalu: Gustaw Kornaś
Komisja administracyjna: Aleksander Dembiński, kpt. Stanisław Kempski, Marjan Kopeć, Dr. Zaufal, Szczęsny Kiliński
„ dyscyplinarna: ppłk. dypl. Jan Gabryś, mjr. dypl. Karol Strusiewicz, kpt. Bronisław Roganowicz
Wydział propagandy: Dr. Marjan Ujejski, kpt. Henryk Reyman, Krajewski, Szczęsny Kiliński, Gustaw Kornaś, Jarosław Nowicki

Kierownik sekcji piłki nożnej: Aleksander Dembiński, Obrubański
Adam
Kierownik drużyn młodszych p. n. : Ludwik Kaliciński
„ sekcji lekkoatlet. panów: Dr. Władysław Zajączkowski, Gu-
staw Kornaś
„ „ „ pań: Dr. Władysław Zajączkowski
„ „ ciężkoatletycznej: Mieczysław Tylko
„ „ narciarskiej : mjr. Alfred Konkiewicz
„ „ pływackiej : Józef Mastalski

Marjan Orzelski
prezes T. S. »Wisła« w r. 1913.

Rok 1928.

Prezes: Zygmunt Bieżeński
I Wiceprezes: płk. Kruk-Schuster
II „ Adam Obrubański
III „ Osip Piotr
Sekretarz: Józef Białoń
Zast. sekretarza: Łaba Alojzy
Skarbnik: Dr. Franciszek Zaufal
Zast. skarbnika: Szczęsny Kiliński.
Komisja administracyjna: Adam Obrubański, Walery Wyrobisz,
St. Dyduch
„ dyscyplinarna: Osip, kpt. Menhard, Dr. Kulpa

Komisja rewizyjna: Kazimierz Dobija, Mieczysław Kra-
jewski, Franciszek Pawlikowski, Lu-
dwik Kaliciński

Referent propagandy: kpt. Bronisław Roganowicz

Kierownik Sekcji piłki nożnej: Adam Obrubański

„ „ lekkoat. pań: kpt. Stefan Zakrzewski

„ „ „ panów: Gustaw Kornaś

„ „ ciężkoatlet.: inż. Teodor Łasiński

„ „ narciarskiej: por. Kasprzyk Artur

„ „ pływackiej: Stanisław Breuer

Rok 1929.

Prezes: Zygmunt Bieżeński

I Wiceprezes: płk. Kruk-Schuster

II „ „ płk. Franciszek Wagner

III „ „ Dr. Tadeusz Orzelski

Sekretarz: mjr. Kazimierz Wachowicz

Zast. sekretarza: Gustaw Kornaś

Skarbnik: Szczęsny Kiliński

Zast. skarbnika: Dr. Franciszek Zaufal

Komisja dyscyplinarna: Płk. Kruk-Schuster, Dr. Marjan Ujej-
ski, kpt. Bronisław Roganowicz

„ administracyjna: Dr. Tadeusz Orzelski, Stanisław Dy-
dych, kpt. Stefan Zakrzewski

„ propagandowa: Polaczek-Kornecki, Adam Obrubań-
ski

Kierownik piłki nożnej: Adam Obrubański

Kier. piłki nożnej drużyn młod.: kpt. Roman Wilczyński

Kierownik sekcji lekkoatl. pań: kpt. Stefan Zakrzewski

„ „ „ panów: Owsiak Stanisław

„ „ narciarskiej: płk. Franciszek Wagner

„ „ hokejowej: Stanisław Breuer

„ „ pływackiej: Stanisław Breuer

„ „ tenisowej: Dr. Marjan Ujejski

„ „ ciężkoatlet.: inż. Teodor Łasiński

Komisja rewizyjna: Jarosław Nowicki, Mieczysław Po-
tock

Rok 1930.

Prezes: Zygmunt Bieżeński

I Wiceprezes: Kazimierz Dobija

II „ „ : Mjr. Kazimierz Wachowicz

III „ „ : Stanisław Dydych

IV „ „ : Płk. Franciszek Wagner

Sekretarz: Gustaw Kornaś
 Zastępca sekretarza: Roman Skotnicki
 Skarbnik: Dr. Franciszek Zaufal
 Zastępca skarbnika: Mieczysław Potocki
 Komisja administracyjna: Mjr. Kazimierz Wachowicz, Stanisław Nowak, Władysław Stobierski
 Komisja dyscyplinarna: Kazimierz Dobija, Edward Chornikowski, Szczesny Kiliński
 Komisja propagandy: Stanisław Dyduch, Wiktor Krzakowski
 Kierownik sekcji piłki nożnej: Kpt. Stefan Zakrzewski, Czesław Delekta

Aleksander Dembiński
 prezes »Wisły« w latach 1922–25.

Kierownik sekcji lekkoatl. panów: Piotr Połuchtowicz
 „ „ „ pań : Marjan Gorzeński
 Kierownik sekcji hokejowej: Adam Obrubański
 Kierownik sekcji gier sport. panów: Kpt. Zygmunt Weis
 „ „ „ „ pań : Władysława Golkówna

Kierownik sekcji narciarskiej krak.: Dr. Tobiczek
 Zast. kier. „ „ „ : Kpt. Stefan Zakrzewski
 Kierownik sekcji pływackiej: Dr. Jan Łobodycz
 Zast. kierownika „ „ : Wojciech Jakubowski
 Kierownik sekcji ciężkoatletycznej: Franciszek Pawlikowski
 Kierownik sekcji tenisowej: Stanisław Breuer
 Kierownik oddziału w Zakopanem: Płk. Franciszek Wagner
 Komisja rewizyjna: inż. Teodor Łasiński, Marjan Kopeć,
 Ludwik Kaliciński.

Rok 1931.

Prezes: Zygmunt Bieżeński
 I Wiceprezes: Kazimierz Dobija
 II „ : mjr. Kazimierz Wachowicz
 III „ : Dr. Antoni Rokita
 IV „ : płk. Franciszek Wagner
 Sekretarz: Roman Skotnicki
 Zastępca sekretarza: Józef Białoń
 Skarbnik: Dr. Franciszek Zaufal
 Zastępca skarbnika: Mieczysław Potocki
 Komisja administracyjna: mjr. Kazimierz Wachowicz, Stanisław
 Nowak, inż. Adam Ślęzak
 Komisja dyscyplinarna: Kazimierz Dobija, Władysław Sto-
 bierski, Szczesny Kiliński
 Komisja propagandy: Dr. Antoni Rokita, Edward Chorni-
 kowski
 Kierownik sekcji piłki nożnej: Czesław Delekta
 „ „ hokejowej : Adam Obrubański
 Kierownik sekcji narciarskiej krak.: Zawila
 „ „ lekkoatlet. panów: Piotr Połuchtowicz
 „ „ „ pań : Gustaw Kornaś
 „ „ gier sport. panów: Marjan Gorzeński
 „ „ „ „ pań : Władysława Golkówna
 Kierownik sekcji pływackiej: Piotr Połuchtowicz
 Zast. kierownika „ „ : Wojciech Jakubowski
 Kierownik sekcji ciężkoatletycznej: Franciszek Pawlikowski
 Prezes oddziału Zakopane: płk. Franciszek Wagner
 Gospodarz boiska: Franciszek Pawlikowski
 Komisja rewizyjna: Marjan Kopeć, Walery Wyrobisz,
 Kazimierz Merklinger,
 Krajewski Mieczysław.

Rok 1932.

Prezes: Zygmunt Bieżeński
I Wiceprezes: Eugenjusz Hardt
II „ : Dr. Antoni Rokita
III „ : płk. Franciszek Wagner
IV „ : mjr. Kazimierz Wachowicz
Sekretarz: por. Karkoszka, Roman Skotnicki
Skarbnik: Dr. Franciszek Zaufal, Mieczysław Potocki

Mjr. Józef Szkolnikowski
prezes T. S. »Wisła« w r. 1922—23.

Zastępca skarbnika: Szczęsny Kiliński

Członkowie zarządu: Dr. Tadeusz Orzelski, kpt. Bronisław Roganowicz, Gustaw Kornaś, Kazimierz Merklinger, Stanisław Wojtyga, Marjan Kopeć, Wł. Wójcik

Komisja rewizyjna: Marjan Kopeć, Rudolf Nowak

Zastępcy komisji rewizyjnej: inż. Teodor Łasiński, Ludwik Kaliński.

Rok 1933.

- Prezes: Dr. Tadeusz Orzelski
I Wiceprezes: płk. Franciszek Wagner
II „ : ppłk. Tadeusz Kucz, Witold Rutkowski
III „ : mjr. Kazimierz Wachowicz
IV „ : Dr. Kazimierz Załuski, Ludwik Leszko
- Sekretarz: Bronisław Kaleta
Zastępca sekretarza: Roman Skotnicki
Skarbnik: Stanisław Wójcik, Bronisław Borzęcki
Zastępca skarbnika: Szczęsny Kiliński
Gospodarz: Franciszek Pawlikowski
Członkowie zarządu: Michał Frank, mjr. Czesław Prelicz, Ludwik Rączkowski, mjr. Fryderyk Schwenk
Komisja administracyjna: mjr. Kazimierz Wachowicz, Stanisław Wójcik, Franciszek Pawlikowski
„ propagandy: ppłk. Tadeusz Kucz, Cz. Delekta
„ dyscyplinarna: Dr. Kazimierz Załuski
Kierownik sekcji piłki nożnej: Czesław Delekta
„ „ gier sport.: Dr. Adam Obrubański
„ „ ciężkoatlet.: Franciszek Pawlikowski, inż. Józef Wilczyński
„ „ tenisa stołow.: Władysław Żak
Kierownik oddz. narc. Zakopane: ppłk. Franciszek Wagner
„ sekcji narc. Kraków: Władysław Wójcik
„ „ lekkoatlet.: Piotr Połuchtowicz, Voigt St.
Komisja rewizyjna: Kornaś, Ludwik Kaliciński.

Rok 1934.

- Prezes: Dr. Tadeusz Orzelski
I Wiceprezes: Płk. Franciszek Wagner
II „ : Kazimierz Billewicz
III „ : Mjr. Kazimierz Wachowicz
IV „ : Stanisław Dyduch
Sekretarz: Roman Skotnicki
Zast. sekretarza: Bronisław Kaleta
Skarbnik: Bronisław Borzęcki
Zast. skarbnika: Szczęsny Kiliński
Komisja administracyjna: Mjr. Kazimierz Wachowicz, Czesław Delekta, Władysław Zacharjas

Komisja dyscyplinarna: Kazimierz Billewicz, mjr. Maksymilian Prelicz, prof. Leszko, Bronisław Kaleta

Komisja propagandy: Dr. Adam Obrubański, Czesław Delekta

Kierownik sekcji piłki nożnej: Czesław Delekta

„ gier sportowych: Dr. Adam Obrubański

„ sekcji bokserskiej: Mjr. Maksym. Prelicz, Stan. Żychoń

„ „ ciężkoatlet.: Antoni Pawlikowski

Kier. sekcji narciarskiej na Podhalu: płk. Franciszek Wagner

Komisja rewizyjna: inż. Teodor Łasiński, Mieczysław Potocki, Gustaw Kornaś

Zast. komisji rewizyjnej: Marjan Kopeć, Ludwik Kaliciński

Marjan Kopeć, wieloletni członek zarządu
T. S. »Wisła«.

Długoletni kierownik sekcji piłki nożnej
»Wisły«, p. Czesław Delekta.

Rok 1935.

Prezes: Dr. Tadeusz Orzelski

Wiceprezes: Płk. Franciszek Wagner

Mjr. Kazimierz Wachowicz

Kazimierz Billewicz

Mjr. Roman Warth

Sekretarz: Bronisław Kaleta

Zastępca sekretarza: Michał Pankiewicz

Skarbnik: Bronisław Borzęcki

Zastępca skarbnika: Szczęsny Kiliński

Komisja administracyjna: Mjr. Kazimierz Wachowicz, Władysław Zacharjas, Bronisław Kaleta

„ dyscyplinarna: Kazimierz Billewicz, Mjr. Franciszek Janowski, Kpt. Roman Bober

„ propagandowa: Mjr. Roman Warth, inż. Teodor Łasiński, Ferdynand Rekliński

Kier. sekcji narciarskiej na Podhalu:	płk. Franciszek Wagner
„ „	piłki nożnej : Czesław Delekta
„ „	boksterskiej : Stanisław Żychoń
„ „	gier sportowych : Dr. Adam Obrubański
„ „	ping-pongowej : Władysław Żak
„ „	ciężkoatletycznej : Janusz Korosadowicz
	Komisja rewizyjna: inż. Teodor Łasiński, Marjan Kopeć, Dr. Jan Reyman

Tym, którzy odeszli!

Nie wolno nam wkońcu przemilczeć pamięć tych, którzy za życia swego oddali wiele nieocenionych usług naszemu Towarzystwu. W ciągu minionych 30 lat rozstaliśmy się w naszej pracy z niejednym z naszych członków, ale ich wysiłek nie poszedł na marne, ale był jedną z wielu cegiełek, które w sumie wzięwszy złożyły się na tę potężną pozycję, jaką stanowi dorobek naszego klubu w życiu sportowem kraju.

Ś. p. Zygmunt Bieżeński
prezes T. S. »Wisła« w latach 1926—1932.

Oto nazwiska ich:

Zygmunt Bieżeński, prezes Towarzystwa w latach 1926—1932, stał na czele klubu najdłużej spośród wszystkich dotychczasowych prezesów. Na lata te przypadają czasy wielkich sukcesów klubu, jak zdo-

bycie 2 mistrzostw Polski w piłce nożnej. Położył wielkie zasługi około organizacji Towarzystwa.

Zofja Wilżanka-Czechowa należała do wybitnych zawodniczek sekcji narciarskiej w Zakopanem.

Por. obs. Tadeusz Dąbrowski, członek sekcji piłki nożnej, zginął tragicznie w katastrofie lotniczej.

Walery Górski, zawodnik sekcji piłki nożnej oraz członek zarządu Towarzystwa.

Wincenty Jała, członek zarządu Towarzystwa.

Marjan Januszewski, prof. gimn., b. prezes Towarzystwa, który położył wielkie zasługi około rozwoju jego w pierwszych latach istnienia.

Zdzisław Kiliński, członek zarządu Towarzystwa.

Seweryn Kisielewski, zawodnik sekcji piłki nożnej.

Ś. p. Dr. Bolesław Komorowski, prezes »Wisły«
w roku 1914.

Dr. Bolesław Komorowski, prezes Towarzystwa w r. 1934, którego ruchliwą działalność około rozwoju Towarzystwa przerwała zawierucha wojenna.

Gustaw Kornaś, wieloletni członek zarządu Towarzystwa, jeden z cichych oddanych i wiernych klubowi pracowników.

Józefa Konarska, zawodniczka sekcji lekkoatletycznej.

Zdzisław Konarzewski, członek sekcji piłki nożnej.

Władysław Konkiewicz, członek I drużyny piłki nożnej.

Jan Kowal, członek I drużyny piłki nożnej.

Marjan Majcherczyk, członek I drużyny piłki nożnej.

Stanisław Mróz, członek I drużyny piłki nożnej.

Leon Polaczek, zawodnik sekcji piłki nożnej.

Romański Karol, członek I drużyny piłki nożnej.

Włodzimierz Rutkowski, członek sekcji piłki nożnej.

Adam Różański, członek sekcji piłki nożnej.

Karol Romański, członek I drużyny piłki nożnej.

Emil Skrynkowicz, członek I drużyny piłki nożnej, gracz reprezentacyjny Polski.

Ś. p. Franciszek Wojaś, wiceprezes »Wisły«.

Włodzimierz Ustjanowicz, prezes Towarzystwa, który położył wielkie zasługi około rozwoju klubu w pierwszych latach jego istnienia

Franciszek Wojaś, wiceprezes Towarzystwa, który położył wielkie zasługi przy wznowieniu działalności swej przez Towarzystwo w latach powojennych, z Jego inicjatywy przystąpiono do budowy wielkiej trybuny na boisku.

Por. Zbigniew Wóycicki, członek zarządu sekcji narciarskiej, wybitny narciarz Armji Polskiej.

Dr. Władysław Zajączkowski, członek zarządu Towarzystwa, który położył wielkie zasługi około rozwoju sekcji lekkoatletycznej.

Władysław Zacharjas, członek zarządu Towarzystwa.

Kpt. Stefan Zakrzewski, członek zarządu Towarzystwa.

Zdzisław Zgierczyński, członek zarządu Towarzystwa.

Cześć Ich pamięci!

ULTRASOL

kreml i emulsja

*To nieodzowni towarzysze
sportowców.*

OVOMALTYNA W SPORCIE

zdobyła sobie powszechne uznanie jako znakomita odżywka witaminowa, która tworzy zapas sił w najcięższych konkurencjach.

**Aby być
w formie
należy pić
codziennie**

OVOMALTINE

Dr. A. WANDER S. A.
KRAKÓW

Keyształ

cukierki i czekolady

znakomita odżywka!

Świat sportowy ceni

wartość odżywczą
czekolad

A. PIASECKI S. A.

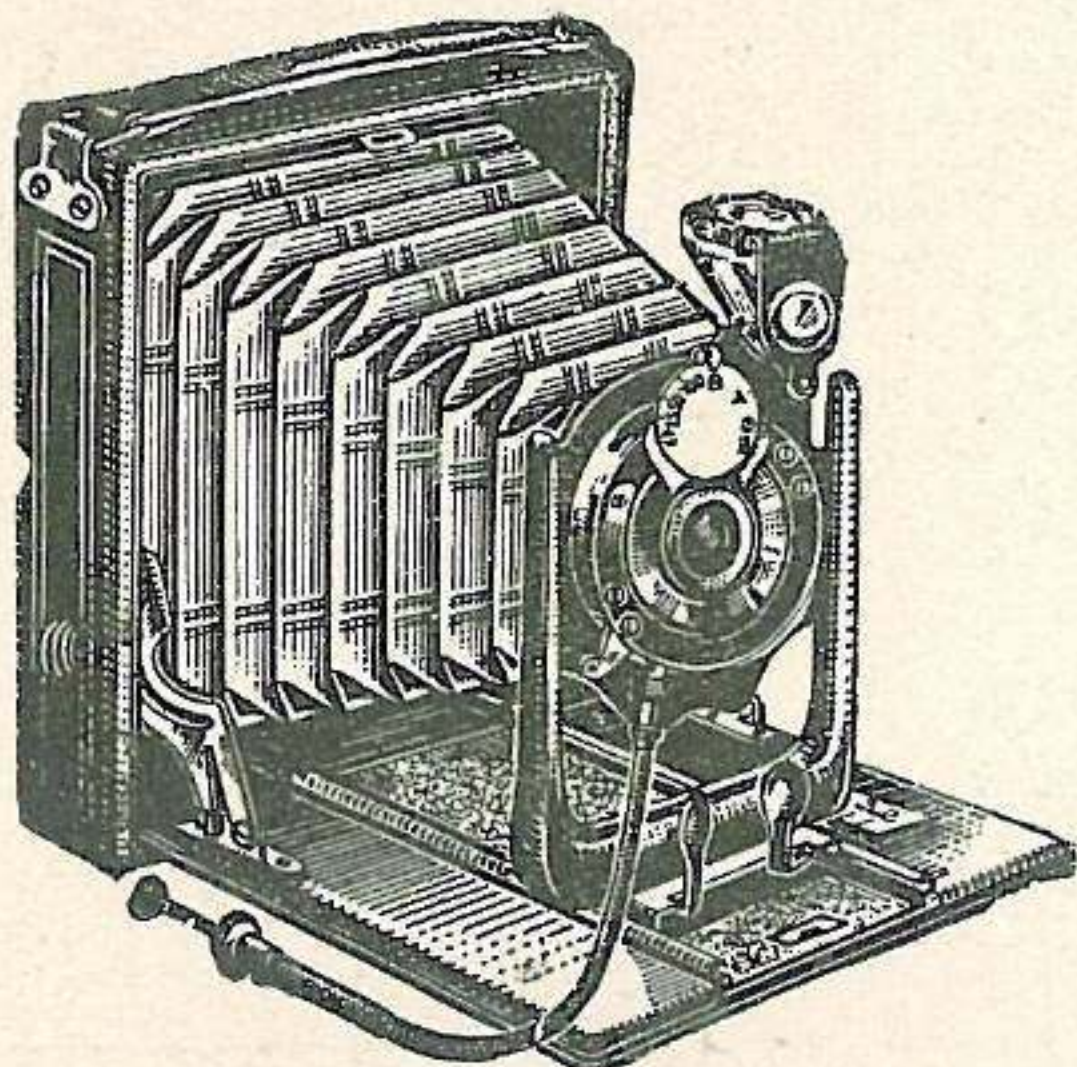
KRAKÓW

produkowanych z najszlachetniejszych surowców

NOWOCZESNA PANI

NIE MOŻE MARNOWAĆ SIĘ I CZASU:
POSŁUGUJE SIĘ WIĘC W DOMU WYŁĄCZNIE

GAZEM!

„KAMERA“

APARATY
i PRZYBORY FOTOGRAFICZNE
KRAKÓW, UL. SZEWSKA 27
TELEFON Nr. 122-98.

Wszelkie roboty amatorskie wykonuje się
tego samego dnia.

NOWOCZESNE
APARATY RADJOWE, GRAMOFONY, PŁYTY,
ROWERY i PRZYBORY DO RYBOŁOSTWA

POLECA **„FALA“**
KRAKÓW, ZWIERZYNICZKA 17 — TELEFON 143-94

Przyjmujemy Pożyczkę Narodową 6°/_o. — Fachowa i solidna obsługa.

DOGODNE WARUNKI SPŁAT.

Od lat dziesiątków znane
wyśmienite cukierki

KANOLD

cieszą młodych i starych.

Prawdziwe tylko z zastrzeżonym,
charakterystycznym napisem

Kanold

Inne są naśladownictwem!

Zamiast kosztownego
wykończenia i opakowania

najwyższa jakość!

MYDŁO DO GOLENIA

Smiechowski

równie najlepszym anglosaskim

Od dziś tylko „Ossan”

Specjalna pasta do zębów
z przepisu Dra Zapałowicza,
która nie zawiera kredy,
wywołującej rysy na ich szkliwie.
„Ossan” rozpuszcza kamień
zębowy, odświeża i odkaża.

„Ossan”
wybiela zęby.

„Ossan”
wzmacnia dziąsła.

ELEKTROWNIA MIEJSKA

W KRAKOWIE

UL. DAJWÓR L. 27

ZAOPATRUJE w energję elektryczną miasto Kraków oraz 13 gmin podmiejskich

MOC: 21.000 kilowatów
PRODUKCJA: 34,000.000 kilowatgodzin
ODBIORCÓW: 50.000

STOSUJE SPECJALNE ULGOWE TARYFY dla siły i grzejnictwa, w szczególności liczy dla gotowania elektrycznego 15 groszy za kWh.

SPRZEDAJE po cenach najniższych i na dogodnych warunkach zapłaty:

GRZEJNIKI: kuchenki elektryczne, warki do grzania wody do kąpeli, piecyki, czajniki, garnuszki, żelazka i poduszki elektryczne.

RADJOODBIORNIKI: kilku najpoważniejszych fabryk krajowych, już od 150 zł. Duży wybór. **Demonstracje w mieszkaniu, specjalna obsługa.**

LAMPY: najnowsze i najoryginalniejsze wzory żyrandoli, lampek nocnych i biurowych.

ŻARÓWKI: bardzo solidne i tanie, oszczędnościowe po b. niskich cenach.

Podarek elektryczny zawsze miły, trwały i wartościowy.

.....
**ELEKTRYCZNOŚĆ TO ŁAD, WYGODA I CZYSTOŚĆ!
UŻYWAJCIE ELEKTRYCZNOŚCI!**

Nowość!

Karo-Franck

przyprawa do kawy
w kostkach

Do nabycia we wszystkich
sklepach kolonialnych!

CHEMICZNA PRALNIA I FARBIARNIA

FRANCISZKA **BĘBENKA**

W KRAKOWIE

Centrala: Grzegórzecka L. 32.
TELEFON Nr. 156-07

Kilkadziesiąt filij w mieście
i na prowincji.

ODDZIAŁY W WARSZAWIE:

przy ul. Czackiego 1 — tel. 294-40
„ „ Króla Belgów 8 „ 294-48
„ „ 6-go Sierpnia 12 „ 719-19
„ „ Mokotowskiej 46 „ 719-18

A P T E K A
MARJAŃSKA

Mgr NATALJI FLISOWSKIEJ

KRAKÓW

Kazimierza Wielkiego 78

Telefon 154-55

Posiada na składzie wszelkie specyfiki krajowe i zagraniczne, opatrunki, artykuły gumowe, wody mineralne krajowe i zagraniczne, kosmetykę, mydła toaletowe, wody kolońskie i t. d.

Wydaje wszelkie leki na rachunek Dyrekcji Kolei Państw. Pomocy lekarskiej dla Pracowników Państw. oraz Kasy Chorych.

Każdy sportowiec czyta

najciekawszy ilustrowany tygodnik sportowy

„RAZ DWA TRZY“